

مجموعه مکاتیب حضرت عبدالبها

۵۵

۵۵

BP

320

M35

v. 55

این مجموعه با اجازه محفل مقدس روحانی ملی ایران
شیدالذکر ارکانه بتمداد محدود بمنظور حفظ و تکیه
شده است و ملی از انتشارات مصوبه امیری نمیشناسد
شهر الکمال ۱۳۴۳ بدیع

للهيئة العامة للكتاب
بيروت - لبنان

٢٤

٥٥

قائمة أسماء المؤلفين في كتاب
الكتاب في تاريخ لبنان
الكتاب في تاريخ لبنان
الكتاب في تاريخ لبنان
الكتاب في تاريخ لبنان

١٩
٥٥
٥٥
٥٥

ایم جمعه کاتب بدر حضرت عبدالمجید
از نسخ خطی مستوف کاتب عبدالمجید
عبدالمجید در شیراز نسود کرده است

المهدية التي بفيض نورها الأسمى كشف الغطاء عن
 وجه الهدى واشراق الأضواء والسيارة فانطفح
 ضيغ الملاء الأسمى سبحان الذي لا اله الا هو القصدات
 اللذيلى الزهراء والذات الجبارت والآيات والنفاق
 صبح البقاء ولاست شمس كريمة في افق العيش
 فتعدت ملكة البشرى تعالى من هذا الجلال
 الأسمى قدماج ربيع البقاء وياج فوزم الكيد بقاء
 وفاض نفوس الأصفياء والقططوا الى لبراء
 ونشروا في ذيل الأوكيا، فمثل الأوكيا سبتج مزيلا
 رب هذه الأيادي البيضاء لاحت لرائح العطاء

دعوات

وفاست فرائح المدى وهبت لرائح الصبا وارتفعت
 سحاب الخلود فوق البهراء، وحي احيانا تكلمت الخيرون
 تفرق وتزينت الحدائق العلبا وانضمت الرياض
 النقاء فمزقت حجاب الذكرى في اجنة العلبا بتارك
 التدرج الاخرة والأولى فله في الصور النقية الأولى
 وانضمت من نبي الأجر والسموات العلى فدعها فحة
 اخرى نفوس احيانا وقامت الأموات من مرقد العنا
 وامتد النظر والقرى بين الورى ونصب الميزان
 المأوقى بالزلف الجنة المأوى وتسمرت نار اللظى
 فضحت آتخوس بالتما قد قامت القيمة الكبرى و
 ظهرت الطامة العظلى وحشر من في الأرشاء، وجاء

ركبك والملكك صفا صفا فنطق السن اهل الابل
وقالت لبيك ابيك ابيك يا ربنا الاعلى على القوم
في ملكوت الابهى بركت بركت في حنة الآقا
على هذه الموهبة والعباءة - الموهبة التي لا تحصى وملكك
الحسنى ومشايدة جمالك الطالع التامع بالافق
الاعلى يا فيسوم الارض والسماء والبهائم الساطع
اللازم من الفيض الرحمانى والتجلى الهى بفيض على
الكلمة الجامعة العليا والحققة الكلامة الثوراة والكثير
الباهرة الادلى والذاتية الكاملة المتلى المنيحة بشدة
القوى عند سدق المنتهى والمسجد الأقصى الذى
بارك الله حوله المبشرة بجلوه شمس الضحى وبدر

الابن

الدينى مشادق اليها الشجرة المباركة الشابتة
الأصل وفرعها فى السماء وعلى فروعها واصولها
افانها واوراقها وازهارها وانما فى جميع المراتب
واشئون من ظاهرها وباطنها زائفا ايدا مسودا
يبقا الله الملك الاعلى ياربهنا الابل المتدندن
حول كفى المنساقلة في هجرة الكعبة فى امر ركبك الاله
المجتبى تستغرق لونها فى مضاجع اسرة والوهى و
مرارة الحسبات والامترار فانثية وانحرق كجبات
وعرق السجرات بقوة القوى وانظر بهجره المارغ
فيما شاهد ورأى من ايات ركبك الكبرى ثم احرم بال
وفد فى فناء سائر الكبرياء معجده الآقا رجالنا

ملقاً، ربهم الأبي وشملتهم العناية واشتد عليهم
النور الوجوه وفاحش عليهم غمام الجود ما، مباركاً من العناء
وظهرت لهم عن شأنيته المرتبة الغوى وادركتهم
طغيات عين الرحمانية حتى فازوا بمقام الميكائيل
والشهود وذلك فضل يخيض به من يشاء، وما دوا
ربهم بصوتهم الاخفي ربك كشف الغطاء، عن العيبا
ذوي القربى واهلهم سبل الرشار اتم عبادك
الشعفاء، الاذلاء، الفقراء، عالمهم برحمتك الكبرى
واشف سمعهم والبصائرهم وارضع الغداة عن قلوبهم
في ايامك واوردهم على شريعة هدايتك ومثمل
عنايتك فاتهم ملكي من شدة القلماء، اي رب اتمهم

وقولوا

وقولوا للبلاد الاضحية وجمالك الاعظم في معاني
الانبياء، البقعة البيضاء، ولا يفقهون معنى الكتاب
وما تمرؤوا في فهم فضل الخناب، بين الارتقاء، وقولوا
في تير الحكيمه صرعى بن وساوس اهل الشقى وازحف
اولى الوهم والهوى الذين اقتضوا عيشا قاتك وغضوا
عن شراكتك وتركوا المعروة الوثقى وتبرؤا من نظير
نفسك العلى الاعلى عيا المنا برقى محضر الجملما،
ذلقوهوا بما تزلزل به اركان الوجود وسالت العبرآ
واشددت الزفرات في قلوب اهل التقي اير رب
لولا فيضك الشامل الؤفى وفضلك الكامل عيا
ذوى التقي اتى للضعفاء، ولو كانوا من اولى بجى

مع الأجنحة المنكسرة العروج إلى الذروة السمي والتمتع
إلى الزرف الأعلى ركنه من شأه وهدى
من شأه وتصل من شأه وما يشأون إلا أن شأه
أنت أنت المولى الموفق المحيي المميت ثم حضره وهو لآه
عنه عبده اواه الله في حواره رحمة الكبرى وانما ض عليه
سما شئ عناية العظمى والتمسوا منه ان يتصدى
بطلب بيان معاني سورة الفاتحة الناطقة بأسرار
الملك الأعلى ليكون ذلك التفسير والتأويل من معالم
التنزيل عبرة للذين يريدون البصيرة والهدى فهمه
الأمر من مطلع ارادة ربك لهذا العبد البائس العاجز
المنكسر الجناح ان احترق يا بحرية على قلى نيشات روح

بآية

تأبئده وانفاس قوة لرفيقه ليسكون ذلك عبته لآه
التمى وثبت ان الصعوبة بفضل من الله تستمر
في أيام الله

بسم الله الرحمن الرحيم اعلم ان البسملة عنونها لآه
وان الباء التذوي هي الحقيقة المحمداً الجامعة الشأه
للعباني الالهية وكشأه الربانية والدقائق الصمدية
والأسرار الكونية وهي في مبدء لسيان جوهر التبيين
عنوان الكتاب المجد وفاخرة حضور التجريد لظهور لآه
الآله كلمة التوحيد وآية التوحيد والتقدم من حيث
الأعمال والتفضيل وان الباء العكبرية هي الكلمة العليا
والفيض الجامع اللامع الشامل المجلد الحاضر للهداني

والعولم الالائية واكتناق الجامعة الكونية بالوجه الاعلى
لان التدوين طبق التسكين وعنوانه وظهوره ومثاله
وجملاه وتجايزه شعاعه عند تطبيق المراتب الكونية بالعلم
الاعلى فانظر في منشور هذا الكون الالهي تليق لوجهنا في حفظها
وكنا با مسطورا وسفرا جامعا وانجيلا ناطقا وقرآنا
فارقا وبيانا واضحا بل اتم الكتاب الذي من انشر
كل التصانيف والترجم والالواح وان الموجودات المكننة
واكتناق والاعيان كلها حروف وكلمات وان قام
امثارات تنطق بافصح لسان وابدع بيان بجماد
موجه بولغوت فمشها وتسبيح بارها وتقدس
صانعا بل كل واحدة منها فقصيدة فريدة خراة و

قصة

وخريدة بديعة نوراء قل لكان البحر مداد الكلمات ربتي
لنفض البحر قبل ان تنفذ كلمات ربتي ولو جئنا بمثمه مددا و
لا يحيطون بشئ من علمه وهذا الرق المنشور وحقية الرق
الطوي على كلمات الوجود منظوما ونثورا تلاء علينا
الرب الغفور تلاوة ايات الكينونة بسر البينونة اجمالا
وتفصيلا من حيث الابدان من الغيب الى الشهود
لازالت هذه الكلمات صدارة والايات نازلة والبيئات
واضحة والمعاني ظاهرة واكتناق بارزة والاسرار شفافة
والرموز سافرة والالسن باطقه سريرة ابدا فيمنها
التشاة الكبرى ومجالي القدة العظمى ونسبحان ربتي
الاعلى طوبى لاذن واعيه واسماع صاغيه وافسدة

صافية وادراكات كافية تنبئ لاستماع هذه الآيات
الجليلة وادراك المعاني العلية الالهية والرجوع الى
الباء ونقول انها تستحق معنى الالف المطاوعة الالهية
بشؤونها واطوارها الالهية والقائمة والمختارة والمبسطة
وتحوي في البسملة التي هي عنوان كتابها تقدم بالتسليم
الاول المشتد على جميع المعاني الالهية والحقائق الربانية
والاسرار الكونية المبسدة فيها بالحرف الاول من تم
الا عظيم بالوجه الائم الاقوم كما قال امام الهدى جعفر بن
محمد الصادق عليه السلام في تفسير البسملة الباء، هباءة
والقوم ايما العترة والخدم والتقدير للالف بين
الباء والسبعين جملا ونسما حيث لم ينهوا المعرفة

الآيات

١٢
الآيات الباهرة والبتينات الظاهرة والباطنة التي
اشتاد الزاهرة الساهرة فهذا الحرف المجيد والستر
الفردي لأنها مستقيمة بالوجه الائم جميع المعاني العلية
المدججة المندرجة في مزية الحروفات العاليات و
الكلمات الثمات اما ترى ان الالف ظهرت في
سبع اسم زكيت الائم واهرة باسم زكيت وباسم
مجززها ومرسيما لاسيما انها ابي الباء الف مطاوعة
الائمة في ضميرها والفسبوسة في شهادتها وعينها
فاجتمعت الشهادة والغيب والعين والباطن
الظاهرة والخرقة والشؤون فهذا الحرف السميع
البارع القاصد العظيم وان سائر الحروف والاسماء

شؤونها واحطوارها واشارها واسرارها فاقابها بمبدء الوجود
ومصدا لشهود في عالمي التوسكين والتدوين واتهما
عنوان الكتب الالهية والصحف الربانية والزبر الصالحة
في البسملة التي هي فاتحة الالواح والاسفار والصحف
والقران العظيم وبرز الكتب باجمعها واتمها
واكملها وجمع معانيها الالهية المندرجة المنهجية
في حقيقة كل ما تها سارية جارية في هوية هذا الطرف
الكريم والعنوان الجيد كما هو مستعمد اولى العالم
مروى عن علي عليه السلام ان كل ما في التوراة والانجيل
والزبور في القران وكل ما في القران في الفاتحة وكل
ما في الفاتحة في البسملة وكل ما في البسملة في الباء وكل ما في

الباء

١٢٤
الباء في النقطة والمراد من النقطة الألف اللينة التي
هي باطن الباء وعينها في غيرها وتعينها ونشئة
وتميزها في شهادتها وقد صرح به من شاع وداع في
الافاق علمه وفننه بسيد الابل الرشدي في درياجة
كتابه وفصل خطابه مشرقا على القصيدة الالهية فقال
الحمد لله الذي طرزه بهاج الكبتونة بسير البينونة بلز
النقطة البارز عنهما الباء بالألف بلا اشباع
ولا انشاق فمده النقطة هي الألف اللينة
التي هي عين الباء وطرزها وعينها وجها لها فمدها
وتسرها وكينونتها كما يتناه انفا ودهه العبارة الربانية
اللامعة الواضحة الصريحة ما به عزها وافصحها وبلغها

و اعلمها الله ذقائلها و ناطقها و منقرا الذي اطلع
 باسرار القدم و كشف الله الغطاء عن بصره و بصيرته
 و اياه شديه القوى في ادراكه و استنباطه و جعل آياته
 مبهط الهامه و مشرق النواره و مطلع اسراره و منه
 لما في تكليمه حتى صرح بالاسم الأعظم و السر المكنم و الرزق
 المكرم و مفتاح كنز الحكيم بصريح عبارته و بديه اشارته
 و وضح كلامه و رموز خطابه فانكنت اذا جمعت
 النقطه التي هي عين الباء و غيبها و الهاء و الالف
 بلا اشباع و لا انشاق استندطق منهن الاسم
 الأعظم الأعظم و الترتيم المشرق اللامع في اصلي اهل العالم
 الجامع بجامع الكلم المشتهر اليوم بين الأمم ثم انظر

الى

الى المتلبسين الى ذلك المنادي في اعلى التنادي كم من
 ليال تلو هذه النقطه القراءه و كم من أيام رثوا هذه النقطه
 العوراء و لم يلتفتوا الى هذه القرائه الكبرى و هذه
 البشاره العظيمة و الحال ان هذه العبار صريحه باللفظ
 و اضحه للمعنى معليه منطبقه من معالم التنزيل و لا
 تحتاج الى اخصيه و تأويل و ايضاح و تفصيل لثبوت
 انهم مصداق الاله المباركه انك لا تدري المعنى عن
 ضلالتهم و لا تسبح القوم الدعاء انك لا تدري
 من اجبت و لكن الله يهدي من يشاء و هذا الرزق
 في العلم الشهير الشريف قد بين في جميع المواضع من ثمرة
 المايه بعبارة شتى و اشارات غير محتمة و بشارات

انظر من التصحیح اذا بدأ ستر هذا الظهور الناطق في شجرة ^{١٧}
 والستر المكنون والرهز المصنوع والقوم يدسون ^{سبون}
 ولا يفهمون ولا يفقهون بل في طغيانهم يعمهون
 ذرهم في خوضهم يلعبون ولولا بطول بنا للهديث و
 يخرج عن حده ما نحن به حيث لبنت بيانه وشر
 عباراته واتيت بجر كركناياته ولكن فانضرب
 صفحنا الآن عن هذا البيان وستر كزنان قد
 العزيز المتان ونعود الى ما كنا فيه من ان القرآن
 عبارة عن كل الصحف والألواح والفاصلة جامعة
 القرآن والبسمة جملة الفاتحة والباء هي التسمية
 الجامعة لكل الكل بالكل في الكل وان الحرف فاتحة القرآن

١٧

والبسمة فاتحة الفاتحة وان الباء فاتحة فاتحة الفاتحة
 واتها العنوان لبسمة الصحف الأولى صحف إبراهيم
 وموسى والاناجيل الأربعة الفصحى والقران الذي
 تحفه شهيد القوى والبسمان التنازل من الملكوت
 الأعلى وصحائف آيات ربك التي انشرت في
 مشارق الأرض ومغاربها ولما نزلت سورة البراءة
 في الفرقان مجرودة عن البسمة فابتدء فيها بالباء ^{دينا}
 غير ما من الحروف بجامعية ما وكاملتها وعظمتها
 وكثرة معانيها وقوة مبانيها واتها اي الباء اقبل
 حرف نطقه بسن الموحدين وانشت به شقة
 الخالصين في كور الظهور والأحترام بل اول حرف

خرج من فم الموجودات^{١٩} وقامت برؤوسها المكلمات في
مبدء التكوين والأبداع عند ما ناطب الخبيس سجاناً وتعالى
خلق في ذراتها، ونادي الست بركم قالوا بل فابتدوا
بهذا الحرف الشفوي التام دون غيره من سائر الأحرف
وهذا ثبت له خصوصية ليس عليها كلام حتى الباء
الواقعة المقصولة بغير ايس في الزئباب إشارة لطيفة^{بعبارة}
يعرفها العارف الخبير والناظر البصير فاقدم وبالجمل
ان الباء حرف لا يهوى جامع لمعاني جميع الحروف
الكلمات وشامل لكل الخلق والأشياء ومقام
مقام جمع الشيع في عالم التكوين والآلة والادوات
والبراهين قاطبة والكج بالفتى ذلكت وانها سبقت

الأنز

الأحرف المملوكة والآراف المبروتية في جميع شئون
والمراتب والمقامات والتعقبات الخافضة بالخرافات
العاليات فهو في أعلى مقامات الوحدة والأجمال في
الحقيقة الأولى على الوجه الأعلى وقد قال العالم البصير
لما رأيت شيئاً إلا ورأيت الباء مكتوبة عليه فالباء
المصاحبة للموجودات من حضرة الحق في مقام الجمع وال
اي في تمام كل شئ وظهوره قال محي الدين بالباء
ظهور الوجود وبالفتحة تميز العايد من المصود والتفتحة
للتمييز وهو وجود العبد بما تقتضيه حقيقة العبودية
آتية والتفتحة في هذا المقام آية الباء ورايتها كوت
صلاً لها ومعالمها وتعين من نسبتها وما وسب

٢١
 تمييزاً بينهما وتخصيصهما يا ايها رب اهل المبتدئين
 اذا اطلقت على بعض المعاني والحقائق والعلوم من
 المنقول والمعقول المودوع فهذا الطرف الكريم العظيم
 استطاع الجامع المبين الذي هو عنوان الأسم الأعظم
 العظيم قل فببارك الله احسن التواطين وتعالى
 عنه خيراً لا قدر شين وانعم انبشئين وقال السيد السند
 في شرح القصيدة وقد قال سبحانه وتعالى الله
 نور سموات والأرض فاطلق التور على الأسم الذي
 هو العلة لانتظامها بالالوهية هو الأسم الأعظم
 الى ان قال يقول مولانا وسيدنا ابو عبد الله جعفر بن
 محمد الصادق عليهما آلاف التحية والثناء من الملك

الذوق

٢٢
 الخالق في تفسير البسملة ان الباء بها الله يا ايها
 السائل فالكريم تسم المعاني من هذه الحواس التي ملئت
 من نقيض عنانية الباري وتمتحن في هذا التصحيح الذي
 قد سئل الله عن التفسير والتاويل حتى تعرف امر الله
 المودعة فهذا الطرف الجيد والركن الشريف فثبت
 بالبرهان الواضح المبين والدليل اللامح العظيم ان
 الأسم الأعظم وبطاسم الكرم والسر الأقدم هو
 عنوان جميع الكتب السامية والصحف والألواح
 التازلة الالهية وبمسندة في اللوح المحفوظ والرق
 المنشور وسبحان من في ام الكتاب الذي انشر
 منه التوراة والإنجيل والفرقان والزبور بل كان

طِبَّائِنَا لِلْأَنْبِيَاءِ ^{٢٣} وَكَرْمًا رَيْفِيًّا وَمِلَادًا آمِنًا
 لِلْمُضْهِفِيَّةِ فَيَسْتَلْ كُورُ دُورٍ مِنَ الْكُرُورِ وَالْأُدُورِ وَ
 الرِّضَا قَالَ فِي شَرْحِ الْقَصِيدَةِ وَهُوَ يَا بَسْمِ اللّٰهِ
 الرَّحِيمِ الَّتِي نَهَرَتْ الْمَوْجِدَاتِ مِنْهَا هَوَى الْأَنْفِ
 الْمَبْسُوطَةِ وَشَجَرَةُ نَوْبِي وَاللَّوْحُ الْأَعْيُنِ فَإِذَا
 مَلَعْتَ بَيْتَهُ الْأَسْرَارَ وَاشْرَقَ عَمَلِيكَ الْأَنْوَارَ وَهَتَكَتِ
 الْأَسْتَارَ وَخَرَقَتْ الْجِبَاتِ الْمَانِعَةَ عَنْ شَاهِدَةِ
 الْغُرُزِ الْجَبَّارِ وَشَرِبَتْ الرَّحِيْقَ فِي الْكُؤْسِ الْأَيْتِقِ
 مِنْ بَدْرِ الرَّحْمَنِ فِي رِيَاضِ الْعَرْفَانِ وَلَا خَطْبَكَتِ عَيْنِ
 الْفَضَائِلِ بِجُودِ حَسَنِ وَعَرَفَتْ سَمَاءُ لَوْحِ الْمَعَانِي
 وَالرَّمُوزِ وَالْأَسْرَارِ الْفَائِضَةِ مِنْ حَرْفِ الْأَسْمِ الْأَعْظَمِ

ق

٢٤
 فِي عَالَمِ الْأَنْوَارِ قَلَّ تَعَالَى تَعَالَى مِنْ هَذَا التَّسْبِيحِ
 وَتَبَارَكَ الَّذِي مَنَعَهُ الْكِنُزَ الْغَرِيبَ وَالْقُدْرَةَ وَالْقُوَّةَ
 وَهَيْئَةَ الْكِبْرِيَاءِ لِلنَّاطِقِ بِالْحَقِّ وَالْمَرِي مِنْ هَذَا
 الْحَرْفِ الَّذِي حَمَّجَ الْحَقَّاقِينَ وَالْمَعَانِي كَتَبَهَا وَدَقَّقَ
 الْكَلِمَاتِ بِأَسْرَاطِ حَتَّى التَّرْبُورِ وَالصَّحْفِ الْأَوَّلِيِّ وَالْوَرْدِ
 مَلَكُوتِ رَبِّكَ الْأَجْبِي وَهَذَا بَيَانٌ فِي فَتْحِ الْأَجْمَالِ
 وَتَبْيَانٌ فِي غَايَةِ الْأَخْتِصَارِ فِي مَعَانِي هَذَا الْحَرْفِ
 الْكَرِيمِ مِنَ التَّسْبِيحِ الْعَظِيمِ فَإِنْ طَلَّقَ زِيَادًا جَوَادِ
 الْمَدَادِ فِي مَضَامِيرِ الْمَعَانِي الْكَلِمَاتِيَّةِ وَالْحَقَائِقِ الْكَلِمَاتِيَّةِ
 الَّتِي تَخْرُجُ كَالْبَحَارِ وَتَمْلَأُ كَالْحَيْطِ الذَّقَارِ فِي
 حَقِيقَةِ تَمْرِ الْأَسْرَارِ الَّتِي فِي بَوَاطِنِ هَذَا الْحَرْفِ

المبين والتميز العبريم لضماقت صفحات الافاق
 وتتابع هذا الاشراف مستهرا في مطالع الاوراق ولكن
 اين المجال في مثل هذه الاحوال واتى لهذا التنبؤ المنكر
 الجناح التطيران فواجع العرفان بعد ما جئنا الالبسا
 عن مشاهدة الأنوار وتمتت الاذان عن استماع
 نداء الرحمن والقوم في حجاب عظيم ومنذ لهم القويم
 لعل الله به القدرة العظيمة ليشق الجحبات السلمات
 عن الأعين الزمراء والبصائر المبجلة بالعي عند
 ذلك تسمع نغمات تمد ليلى لونها على افسان ردة
 التكري واما الآن منسك الغمان في ميدان التبدل
 ونبتة وبيان معنى الاسم ونقول ان الاسماء

الالهية

الالهية تمتت عن الصفات التي هي كمال الحقيقة
 الذات وبها هي الاسماء في مقام احادية الذات ليس
 لها ظهور وتعيين ولا سمة ولا هشاح ولا دلالة بل هي
 مشيئة للذات بنحو البساطة والوحدة الاصلية
 ثم في مقام الواحدية لها ظهور وتعيين وتحقق وثبوت
 ووجود فأنه من منبعث من كنهية الترجمانية على كنهية
 الروحانية والكينونات الملكوتية في حضرة الأحيات
 التامة فمن ثم ان الذات من حيث الربوبية لها
 تجليات واشتراكات على كنهية الكونية والموجودات
 الامكانية يستغرق بها ملك كنهية في مقصدتها
 واشتراكها وشؤونها وكل لاها وامر لها في الحقيقة الالهية

بالوجه الأعلى فبذلك الاعتبار اى احدية الذات الآ
عين المستحي وحقيقة وهويته وليس له وجودا كما مقتضا
عن الذات فان الوجود اما عين الماهية او غيرها فاذا
كان غير باهل هو ملازم لها ومن مقتضاها من غير تعطيل
وانفكاك او جواز التعطيل والانفكاك فالاول
حقيقة الذات من حيث احديته وجوده عين ماهيته و
ماهية عين وجوده والثاني مقام الوجود فالوجود
عن الماهية وملازم لها بوجه لا يتصور الانفكاك ولا
يتحظر الانفصال لانه من مقتضاها والثالث مقام
الامكان اى الوجود مستفاد من الغير المكتسب عتبت
سويه فوجوده غير ماهية وماهية غيره وجوده مع جواز

الانفكاك

الانفكاك والانفصال^{٢٨} ومثل في المضيئات
فانظر في جرم القمر حاله كونه ساطعا منيرا لامعا انما
الكسب واستفاد التور من الشمس وغير ملازم له
ويجز انفكاك منه وهذا مقام الوجود الامكاني وشأنه
الحدوث في عالم الكيان لأن الماهية غير الوجود والوجود
غير الماهية ويجز الانفكاك بينهما واما الشمس مع جود
البحر والضيء اى الماهية والوجود بالاستقلال
والاقتياز بينهما الاتزام والاقتضاء اى الضياء ملازم
لجسمها وجسمها مقتضى له بوجه لا انفكاك ولا انفصال
ولا انقطاع لانهما شمس بوجوب الضياء واذا وقع
ادنى توهم التعطيل سقطت عن الوجود الذاتي و

الفعالية الأستقلالية^{٢٩} وثبت الأستفاضة والأستفاضة
 من الغير وهذا شأن الأمكان ليس شأن الوجود
 وأما حقيقة التورية في ذاته فشاعه عين جسمه و
 جسمه عين شعاعه أي ماهيته عين وجوده ووجوده عين
 ماهيته لا تتصور الكثرة والأمتياز ولا تتوهم الغيرية و
 الأختلاف وبما مقام الوجود البحت والحدية الذات
 مع بساطة ووحدة الأسماء والصفات فإذا كان
 الوجود المفهوم المحاط الواقع تحت التصور والأدراك
 من حيث حقيقة المجردة عن النسب والأضافات
 هوية مقدّسة عن الكثرة في احدية الذات فيما
 نظرنا بالحقيقة البسيطة الكلية التي هي محيطة بها^{٣٠}

والأثر المميز

والأدراكات ومنزلة عن الأءالم والأشارات
 بل عن كل صفة لغت من جوهر الأحدية ومساويج
 الواحدية لأنها حقيقة صمدانية مجردة عن كل سمة و
 إشارة ودلالة قبل يتصور فيها الكثرة والتعدد و
 الأستبياز من حيث كالات الذات وبما تعلقه
 بالصفات وجامعية للأسماء الالهية والربوبية
 لمقتضية لوجود الممكنات استغفر الله عن ذلك تبارك
 اسم ربك ذو الجلال والإكرام فهذه الالهية والربوبية
 والمكاشفة والعيان ثبتت في الأسم في الحقيقة الأولى
 عين المستسى ككنهه هو بيرة وذاته وحقيقته لأن الأسماء
 والصفات في الحقيقة تعبيرات كجارية وعنوانات

حقيقة واحدة كان الله ولم يكن معه شيء وهذا بيان
شاف كاف ظاهر باهر لا رموز ولا غموض ريزيل
كل حجاب وكشف كل نقاب عن وجه الحقيقة عند
بلغ مقام المكاشفة والشهود بتأييد من الرب الودود
والمقصود من الأسماء معانيها المقدسة وحقا أقروا
المنتهية عن كل دلالة وإشارة فان الأسماء المنطقية
المحفوظة باجالة الهواء في عالم الشهادة لا شريك لهما
غير المستى لآتهما اعراض تحترى الهواء وإشارات
لبعاني الموجودة المعقولة في الأئمة المقدسة والقول
المجرد بل المراد المعنى القائم بالذات بوجه البساطة و
الردة دون تشابه الأسماء فلهذا يتصرف في بيان الأسم

ونذكر معاني الأسم الجليل والآثار الكريمة والعنوان الآتي
في لسان العاصي والداني أي اسم الجلالة المنصرفة
في عوالم الغيب والشهادة ونقول ان المشتريين والمشتريين
من أهل الظاهر والباطن والقلب القشور بمنزلة ما تجرت
عقولهم وذبل مشورهم في ادراك كنه ذات الأهمية
وحقيقة صفاته الكريمة قد تكثرت بياناتهم واتعدت
تعريفاتهم واختلفت معانيهم واختارت عقولهم
وحجرت نفوسهم في بيان حقيقة مفهوم هذا الأسم
الكريم والعلم العظيم وإشتقاقه فهم ذهبوا ان اللام
للتعريف والاله اسم مصدر بمعنى المألوه كالكتابة
بمعنى المكتوب وقالوا معناه المعبود بالاستحقاق

والمنعوت بكل جمال جامع عند ملأ الافاق وقوتهم
 ان معناه وفواه المحتش في ادراك كنهه كل العقول والنفوس
 على الاطلاق وامثال ذلك كما هو المنه كوفي الكسب
 الأوراق واجمع الاقوال عند المحققين منهم انه لا اله الا الله
 استبحر لم يجمع الصفات الكمالية الفاضل بالبرود والدين
 الالهية على الموجودات الكونية واختصر واعجازك
 ونحن بسنا بجمد ذلك ولا نسلك في انيق المسالك
 بل نقول ان هذه الكلمة الجامعة والحقبة الكاملة من
 حيث دلالتها على كنه الذات البتت البات لا تبيد
 عنها الاشارة وللا تخلق العبارة اما من حيث ظهور
 الحق سبحانه وتعالى بمظهر نفسه مستقره واستوائه

ع

على العرش الرحمانى هذه الكلمة الجامعة بجميع معانيها
 ومبانيها وارشادها وارشادها وشؤونها وحجتها
 وانوارها وانوارها وباطنها وظاهرها وغيرها وشهودها
 وعلايتها واطوارها واسرارها ظاهرة باهرة سماوية
 لا معدنى كتحفة الكلية الفردانية والسرورية الالهية
 والكينونية الربانية والذاتية السجانية الهوية المطلقة
 الجلية بصفته الرحمانية وشؤونها الصمدانية الربانية
 في عيب الامكان قطبها الاكوان المشرقة في سماء
 الظهور وطور الثوران فان الرحمن المستكبر في سرده الالهي
 التي انما الله الظاهر الباهر المجلي عا فاق الامكان كحبة
 وبرهان وقدره وقوة احاطت ملكوت الاكوان خضعت

الأعتاق والآيات وحشفت الأصوات لسلطاني
 وشاخصت الأبصار من نواري وملئت الأفاق
 من اسلاري وقامت السموات بفجواتي ستمهت
 الرقود من نسماقي وتمازت العقول في تجلجاتي و
 اهترت التيجان من فوجاتي وقرت العيون كشف
 جمالي وتوزرت القلوب بظهور ثامري وانسجت
 القصدور في جنته لفاكي وفرد بوسن لكاكي فاه آه
 يا أيها الملئ التناظر إلى كحق تعين المستخرج الليل
 من انباء السبيل لو سمعت باذن انجيل سمعت
 القيسنج والعويل والأنين وكينين من حشقات الموتور
 والألسنة الملكوتية من المكنات بما غفل العباد

ضلوا عن الرشاد في يوم الميعاد عن الصراط المتبين
 ملكوت الأرض والسموات مع ان كل الأمم مشغور
 وموعودة في صيا آفت الله وكتبه وصحفه ووزره بصرك
 العبارة المستغنية عن الإشارة بهذا الظهور العظيم
 والتوراة الأقدم والصلوات الأقدم والجمال المكرم في آية
 الأتمه فاذا اراجعت تلك الصيا آفت والارتفاع
 سجد ما باطقة ما ن هذا القطر العظيم والأقلم الكريم
 منعوت بلسان الأنبياء والمرسلين مؤمنون في
 موسوم بآية ارض متحدة وخطه طيبة طاهرونها
 مشرق طوره للرب بحمد العظيم وسلطان القويم
 واتها مطلع آية ومركز آية ومواقع تبتيات و

^{٣٧}
 سينظر فيها بجزء حوتة وكما تب اسرارها واتهما
 البقعة البيضاء وان فيها البحرى بوادى طوى
 وفيها طهور سيناء ومواقع تحكى زكيات الأضلى
 على ادى الحرم من الأنبياء وفيها الوادى اللأيمين العقبة
 المباركة والوادى المقدس وفيها سمح موسى بن عمران
 نداء الرحمن من الشجرة المباركة التى اصلها ثابتة
 فرعها فى السماء وفيها نادى يحيى بن زكريا يا قوم
 اتوبوا فداقرب ملكوت الله وفيها انتشرت نوح
 روح الله ورفع منه النداء ربى ربى الهى الهى اتيدنى
 بربك حاك على امرك الذى تزلزل منه اركان الأرض
 وقوة السماء وفيها المسيح الأفضى الذى بارك الله

^{٣٨}
 حوله واليهما اسدى الجبال المحترى فى ليلة الأسراء
 ليرى من آيات ربه الكبرى ووردده عليه ما به العرش
 الى الملكوت الأعلى والأفق الالهي فتشتت بلقاء
 ربه وسمع النداء واخضع باسرا للحكمة العلياء
 ماخ صدره المنتهى ودفى فمدلى وكان قاب قوسين
 او ادنى ودخل بحجة المادى والفردوس الأنيق واره
 الله ملكوت الأرض والسماء كل ذلك بوفاة على ربه
 فيهنه البقعة المباركة التوراء وهذه الطريقة المقدسة
 البيضاء وهذا كنه صحيح الاية من غير تفسير فأنويل
 واشارة لا ينكره الا كل معانته حو جهول ولا يتوقف
 فى الأدعان به الا كل من انكر صحف الله وزبره ونود

٣٩
بابتد من كل بلوغ وعهود واذا عاهد معانده وقال
ملك للأوصاف والنعوت والجدالات التي شانت
وزاعت في صحائف الملكوت انما جانبا بها الأليم
الكريم والقطر العظيم حيث كان منشأ الأنبياء
وموطن الأصفيا وطب الأتقياء ولما زاد أولياء
في زمن الأولين فاجواب القاطع والبرهان الساطع
ان الله شرف وبارك وتقدس هذه البهجة العنبر
بتجلياته وظهور اياته ونشر اياته وببث رسله
انزال كتبه وما تبي ولا رسول الا وهو بعث منها
ادباجر اليها او نشرق بطواجزها او كان يعرف فيها
فاختليل اوى الى كنف الرب اجليل فيها وموسى

٤
بن عمران مسح نداء الرب المتان من الشجرة المباركة
المرتفعة في طور سيناء فيما والى الان لم يلتفتوا
التاس مامتنى هذه الواقعة العظيمة المذكورة في
كل الصحف والزبر وما هذه الشجرة المباركة زينت لا
شرفية ولا عزية يكاد زيتها يضيء ولم تمسسه نار
نور عا نور فالشجرة هذه كتحفة الظاهرة الباهرة
اليوم القاطن من في نارها يوك من في النار
فموسى بن عمران كان يسبح هذا التذكار منها وذلك
الاستماع والأصغاء مستمرا الى الآن لأن جرد
الزمان ليس لها حكم في عالم الرحمن ومقامات الآتية
والربوبية المحمدية عن الوقت والوان جميع الآتية

فيهما زمن واحد والأوقات وقت واحد وفيهما
يتعاقب الماضي والحال والاستقبال لا في عالم أبد
سرمه دهر ليس له أول ولا آخر فلخرج الى بيان
ما كنا فيه ولقول وان المسج نادى ربه لبستك
الآن لم لبستك في جباها وسهولها وانتشرت
روائح قدس فيها وكتب يسلمى باليهما وتشرف
بلقاء ربه ورأى آية العظمى في مشرتها ومنها
بوجوده عليها وتسبح على ذلك سائر الأنبياء والمرسلين
الى ان ظهر هذا الأمر المبين الكبريم والتمس العظم
السر العظيم ودار في الأقطار التي سعة الأقاليم
الواسعة الى ان تملك هذا الأشرق في هذا الأفاق

دبر

٤٢
وهستقر العرش الأعظم في هذا القطر المكرم فلو كان
شرفا وعززا وسهوبا وتقدسيها ونزهاها بعث الأنبياء
فيها وهجرتهم اليها وودودهم عليها لما خوطب موسى
بن عمران فاخرج نعلك الكلب بالوادي المقدس
طوبى لو كانت له حقة المباركة مشرفة بعدد ما امر
بخل نعلك بفضوح وشرع الذي من لوازم اداب الوجود
على ملك كريمة بسلطان عظيم وقال برك من في التنا
وهذه كفاية لمن اتقى السمح وهو شهيد والاول
تأثيرهم بكل آية ينؤمنوا بها وما نغني الآيات والتمند
صدق الله العليم العظيم فكن كتاب محيي الدين الربيع
الأرض المقدسة ارض مبيد اى تقوم فيها القيمة الكبرى

٤٣
وهي البقعة البيضاء وان الملمحة الكبرى بمخرج حكما
وتصحيح بعضها كل شبه منها يدنيار وفي جعفر بن جالب
ان مخرج حكما مأدبة الله واذا ردنا بيان الأحاديث
والأخبار والروايات الواردة في مناقب هذه الأرواح
المفصلة ليرطول بنا الكلام ونفرض في الملام فانحصر
بما هو صريح القرون واشتراكها جميعا بما هو في الصحف
التي استلام على من اتبع الهدى ولتعد إلى معنى البسطة
ونقول في بيان الترجمة والترجم اعلم ان الترجمة
عبارة عن الفيض اللطيف التي امل جميع الموجودات
وسعت رحمة كل شئ وانها مصدر لجميع المكنات
من جميع اشياء والأطوار والظواهر والأسرار

بجانب

٤٤
والحققة والوجود والآثار والتعقبات والعالقات
والشخصات من العنبر والشهادة في عالم الأنوار
وانها تنقسم قسمين بالترجمة الذاتية الالهية وهي
عبارة عن الخاصية الوجود بالفيض الالهى
في جميع المراتب المقامات التي لانها لها المقامات
والأعيان الثابتة في حضرة العلم الذاتى الأعلى و
بالترجمة الصفاتية القاطنة من الحضرة الترجمانية
بالفيض المقدس الأسمى بحسب الاستعداد والقبالات
المستفيدة من التعليات الظاهرة الباهرة في
ايعان الموجودات وكل واحدة منها تنحل إلى رحمة
عامة التي اتت وفيها الحقائق الموجودة حتميا

الوجود العلي والغيبي ورحمة خاتمة طهر برهانها ككشف
 اسرارها واشتهرت باهتا ونظفت باياتها وتمكنت
 انوارها وتموجت بكارها وطلعت شموسها واكفرت
 بجومها ورتق نسيمها وفاح شميمها واضاء انوارها
 في المحاقن النورانية التي استضاءت واستفاضت
 واستنارت من الاشعة الساطعة من شمس الحقيقة
 في جميع اشؤونها والاطوار والاحوال والاثار وبمثل هذا
 فانظر في عالم التشريح والظهور والاشراق ترى ان
 الغيبي لا يفتس اسرار الذي به وجودها كالمكتنبة
 والكينونات المنزهة للطلقة الروحانية هو افاضته اليها
 الكبرى والاعاذا بالهوية الالهية الموهبة في العارل بقناة

مشقود

المشقود من النفس الرحمان والممد سبحاني الغيبي
 الالهي والوجود الصديقي والكرام الغيبي المقدس الزباني
 هو افاضته الكالات والفيض الوجداني والصفات
 الملائكات والعتا، الروحاني والخصائل والفيض
 التي بها حيوة العالم ونورانية مسائر الائم فو انان الرحمان
 الذي يتان اى الخاتمة والعامة الصاندة من النفس
 الالهية والكلبي الذاتي المذكور ان في البسطة التي فائتة
 الايجاد وافاضته الوجود للموجودات المجردة والمادية
 اما الرحمان الصاندة والخالقة والعامة الصاندة
 من الغيبي المقدس الصاندة فيما ذكر ان في الخاتمة
 التي هي بيان الحامد والتعوي الالهية وهذه كفاية

لمن اراد ان يتابع باسم رب السموات والارض
وتهيئة الروح واليهاء على اهل الهداية
والسلام
تجربته في شهر صفر سنة ١٣١٣

الحمد لله الذي جعل سماك مصفاه لم ينزل بالقدر
مراتب الوجود والبره اناراه وانتهى آياتها في علم النبي
والشهود وبها برهن الحق القوي المستقيم المستقيم
منه في الظهور والباطن وسائر في نكاح الكمال في حيا
الآزوال والتمسك بوقته باسمه والى كباد في عالم الانبياء
ومصدا انما في المنة ربه في مراتب الوجود والجهاد على
المعروف فلما اشتدت شمسها تقوتها الاشارة الى اذنه على
المراتب العالمة في قوة النبي وانعشانه وانعشانه
وانعشانه وانعشانه واستغاضت واستغاضت و
استغاضت الظهور والباطن والارادة الصالحة في الظهور

فما سئد استغاض او ليسخا ناضى باسمه

بجل

بمثل الأنوار بعد فراق الأستار وسارت في أفلاك النجوم
 ورواها النظر ليس في مدارات التبدليل فكانت في حوس
 المتبقي بقية النجوم والشمس في فضاء كشمسها ليس غير
 فتمام لا تحدها البرسات ولا تحصرها الأستارات فبما
 يادعد ومنشئة وباسطة وانظروا هزينة بصالح للعدا
 لها وقتنا في الفناء لها وللاعلم حور ركبت الآهية
 جعلوا كذا الكوكب التي الترتانية فخال كذا
 العارية وجعل حسب هذه الأقدار الترتانية الطوية
 لينة متناهيه ما اجتهت جرابته كحلت مسج ملكك
 الدراري الدرث في دائرة محيطها مسج في فضاءها
 بغير خضاهها وخالقها ومقدرها ومصورها وبما أتت

الحكمة الباقية الكلية اللطيفة التي كان الحركة لا ترتد
 بجزءها من عرضها به جتنا وجملة وان يكون لهنه الحركة
 في ام وسهل ما ركبت وسائق الأستار في انوارها
 بتفردا عرافة في الأستار ام وسهل الأستار فتم
 خلق قوة حادثة من الله بيننا فالن والملك عليها منبغية
 من الالهة القوية والوافقة والمرتابة العظيمة المنيرة
 بين حلال في العالم الغير المتناهي في نورت والرحمة
 وحركت في دارت ودارت والرحمت والاحت
 نكبات الشمس التي تبتها بهما بعرا لها الترتانية والوا
 في سبها اتما في دارتها وسبها ورواها فبذلك تم
 نظامها وحسن نظامها والخلق بسبها فظهر حيا لها

بقر

ثبت بنينا لها وتكون برهانها من جنان بلانها بارتها بعنهدا
 كما نضنها بعد برهانها من جنانها بعنهدا من جنانها
 التمام عيون بالانها المستعطف من جنانها بعنهدا
 والمتمتع بالمتعج المتعجج الماواج المشوا على الاقليم طوي
 كذا بجا اوديت الى الركن الشديدا والكهف المتعجج تمام
 التبتل الى ربات العزيز بكيد وتبرئت من طهران الفنون
 وقد تست من اوامم الالفهم سار تمام الى موارد
 والامرار واستعطش الى العيون فرات العلم جمع الجاه
 وخرج الالفهم تمام علم بارك غير زمانه صدق غير زمانه
 وان الحدود صفة الحدود وان الحصر في الوجود ليس
 حقيقة الوجود ومنع ذلك كيف يتصور الحصر الماكوان

من دون مبيته وبرهانها فانظر به جهده في هذا الكور
 الجردية بل برأيت ان من شئون ريك هذا بعنهدا
 عنده التجدد لا في حصره بل اجار له شئونه كل
 الاشياء وتبرهس وان شئت ممن قد الاحساس في
 عالم الالفهم هذه مشكوك برهان في العوالم الروحانية
 وكذا لك فاستلان برهان العلم الجسدية لان الجسديات
 آيات واستباعات للروحانيات وان كل سائر حروف
 ومثال العالم بل ان الرويات والتقليدات والارواح
 والجسديات والجوهريات والعرضيات والتقليدات
 والجزئيات والبيادى والديانى والصور والمعاني
 كل شئ وظواهرها وبراهنها كما مرتبط بعضها ببعض

درهانی

وستوافق مستطابق على شأنه نحو القطرات على نظام
 البحر والقطرات على غرار النهر ليس بحسب قابلية تراو
 استتاد وانما فان الجزئيات النسبية المادوية كما كانت
 وان الكليات المعقولة في امتداد البحر بدون جزئيات
 بالنسبة الى استكمالها المكونة التي احفظ منها ما كانت
 والجزئية في الحقيقة امر اضاعي وثنائي نسبي والى
 زمرة ربك وسعت كل شئ في انما علم بان الجزئية تجا
 لنظام الوجود شاملة لكن وجود كل شئ انما انظر
 انه لا يوجد استرا او علمه انية بل ان الجزئيات غير متناهية
 من حيث الاعداد وكذلك الكليات ليست متناهية كذا
 العقلية الكونية خارجة عن قدر الاعداد والاحصاء ٥

ان سبب ارق التوحيد وهو الوجود التفرقة وشيخنا التفرقة
 تعاليت وقد تفرقت عن القبول العدوية والى العوالم
 الازدية والى التواترية تفرقت عن كبره كبره وكذا
 عوالم الوجود بغيره ما تفرقت لا بحسبها العقول والى انما
 لا تحيط بها لا كرات اول العلم العلم فانها الى شدة
 المأثور ودخول النفاذ في عانية الدالة على سعة الكون
 السباعي الخارج عن العقول كسود ودها التفرقة التي
 تعالى جعل ثمة الف تفرقة بل في تفرقة بالعرض والى
 والتمتاد وما بينهما حتى كبرته والتفكير في فهمه بل واجه
 وان يعلم ما في باقي الف تفرقة بل الالات وكما ذكرنا الف تفرقة
 لها صفة وعبره والها صفة انما كان بعضه دائرة الف تفرقة

والله اعلم

٥٥
 الأرواحات والجنات بل الأرواح المبررة المبررة
 جوده وفضلتهم خاص من فطر الحجابات ان في
 كور ودر زرقا بقية او مشقنا منادوما وان
 نمانا لور وبروزيا النسبة الى المراتب: الدرجات
 الأستعداد والقابليات مثلا فانظر في الحقيقة
 الأنسانية والكلمات المتفانية والعبادة
 والشؤون الوجدانية انها لها اشتداد وقلوبها
 وسبح بتتابع التدرج في معارج التمامة الأولى
 مقام النطفة الأدنى الى المصاح ارج البفوخ الأنا في
 ذلك شأن كهيئة الوجود من الغيب والشهود اذا
 تفرس في هذا الكور البسديع والدر العظيم المنيع

٥٤
 قل تعال على الله رب العرش الرقنح بما ظهر الشمس
 واكتيفية التسمية من هذا المصالح المباح المباح
 القوي القديم بحيث لما سطعت اشعة النافذة
 على الأركان الخاوية والأراضي الخافية انبعثت
 كل شئى والدعاني الكلية اقوتها التماسية
 مكنونات العلوم الكماشة فحقا لو العلم
 المصون الخيزن والرمز المكنون لان في هذا الكور
 والصلوة العظيم ذورا كحماق والاسرار
 الرجمانية مركز الأتوار وقلوب الكون المسترة
 عوالم ربك العزيز الخبار جميع في حقيقة القطرات
 تتوج بحجرات الآيات وفي هوية الذرات تجلي شمسه
 والشمس

والشمس

والتي هي في ذلك تشبه العاصرون في هذا الجرح الذي يجره
 لم يكن شواهدت بقوم في لواء شعراء الأتوار التي في
 هذا القصور الأناطلي دون النظر في الاستدلال فمخرج الأنا
 المكاشفة والشهود في تلك الحوادث دوران الأجر من الأنا
 من شبكة الأوتار والكشفات بسجلات وانسجبت
 الجحبات وبها الأنا من مطورة الأنا من الأنا
 الأنا من الأنا الضعف والأنا من الأنا من الأنا
 يحسن نظره آثار هذا القصور المشرق على الأنا
 تارة كما أن الأنا في ذلك مستنقرون باعين الفرج والأنا
 آثار هذا القصور الأنا من الأنا من الأنا
 عن كل الأنا من الأنا من الأنا من الأنا

تقدتها هذا التلطام المتلاطم المنتهج الموج وتشربون
 من الدنيا بيع الضمانية العذبة التابعة من ههنا من
 بالذات التراجيح فطري لمن لم يتجرب بسجلات علوم الأنا
 عن من شاهدة حقنا من العلم وادراك جواهر في أيام الله
 وبشرى لمن كشف عنه العطاء وبهت بهجره يد بين
 طلاء الأنا بعد ما شاختت الأنا من الأنا
 وويل لمن حشره يوم القيمة احمى ونقص عن ذكره الأنا
 وفي أناة وقر عن استماع الأنا من الأنا في هذا الفردوس
 الأنا من الأنا من الأنا من الأنا من الأنا
 اسن ماطقة بافضح اللغات ومعاني الأنا من الأنا
 عن حدود الأنا من الأنا من الأنا من الأنا

والأنا

والاحتجاب لعجزت عن أداء قرآن شكرى الفضل
 وامتانت بما وثقتني على الأيمان بمنظر جمالتيك
 سطر فرديتيك ومشرق أياك الكبرى
 اسرار تجويزتيك في قطب الأرشاد، وإيا ما تدعو فعدا
 الحسنى وشمنت عن بصري الغشاوة إلى جبهه للأبصار
 وجمعة تني أهنات طيلو العتس عن اغصان دوحه
 البقاء واستقيتني من كائنات الكواكب والما الطهور
 يدساق عنما تيك في هذا الظهور المظلم المانع الما
 المبارك الكريم يا أيتها المرفرف في حو حفاة حجوة الله
 فاعلم بان المعارف والعلوم والحكم والفنون التي ظهرت
 وسبقت في الأديان الأولية بالنسبة للحقائق والمسا

الآلية والأسرار الكونية التي انشع سجاها وكشف
 نهاها وسطع شعاعها في هذا الظهور اللامع في الموج
 الأتيا انما هي مباد وكنايت بل اكثر با ادغام شبيها
 لأن الحقيقة الجسدية الكونية مثلها عند ربك كمثل
 الحقيقة الجماعية الأتية فانها في مراتبها الأولية
 من الطفولية والصبابة والمراسمة ولو كانت مصدرا
 لظهور الصفات والحماة البشرية ولكن ابن هذا الشؤن
 من الكمالات العقلية والسمات المملوكة والأسرار
 الربانية التي انشع الفأنتة في مرتبة بلوغها وعظمت
 سطوعها وشرورها فلجل ذلك ينبغي ان تتخذ هذا
 الامر ميزانا لكل الأمور ولا تقبلا بالحكايات والأقاويل

التي

التي تتناقل على انوار الوجود والاشارة لا تتنا
 مبالغة. وخصه ساطير لا يعتبره بالاولياء
 بل الرمان في تحقيق المسئلة اكتشاف الخلق
 المستوح والاسرار المكنونة في هوية صفات الكونية بالبر
 الواضحة والذليل الباهرة والكلج الناطقة بموازين ثمانية
 كاملة فامثال هذه الامور يجوز الاعتماده الركوز عليها
 عند الذين فتح الله بصيرتهم وطابت سريرتهم وتورت
 بواظنهم والطفقت قلوبهم بالانجلى تلوهم والشرحت
 صدهورهم في هذا الكور المحمدي العظيم والالحكام والمصان
 التي مؤتمسة على الوداع ولا تشتمع بها الفضل الركا
 الخبير العظام ^{صحت} عند اول العلم اليوم كما صفتها

^{صحت}
 اصحبت

٩٢
 احلام فسيحان المحي على العقول من اوار ايقونة است طعة
 من مشرق القلوب ونفعنا على الرب المجيد بما خرق الحجابات
 وبتكديت استجات وكشف التعليلات وقطع سبل
 الاشارات واستر اعتدال القنيتات وهجر العقول عن
 قيود القنون واطلق طيور الامكنة في اوج الاسرار حتى
 يطيرن باجنحة السور في عوالم الوجود وتشرق حدة ال
 الاسرار التي نسجتها عنك كما لاد بام في هذا الوجود
 الرقيق والستراق المنج اذا فاجلم بان العسام
 الرياضية اكتشفت مسانها واتصلت بفضلاتها و
 انتظمت قوائنها واتمرت افانيتها في هذا العصر الكريم
 والقرن المجيد وان الاكتشافات التي سبقت

شمرين

للمتعدين من الخلافة ^{٤٢} وأراهم لم يكن يؤمنون على
 اصل متين واساس رصين فاتهم ارادوا ان يحضروا
 عوالم الله في الصيق دائرة واصغر سابعة وتيرة وافيسا
 وراسا الحان قالوا لاخذوا لاظلم عدم وهذا الرأى
 مناهف ومبان بجميع المسائل الالهية والاسرار
 الربانية بل عند تطبيع عوالم المعاني والصور والوقائعا
 بالجسمات تجد هذا الرأى اصغف من بيت العنكبوت
 لأن العوالم الالهية القرآنية منتزعة عن الجرد
 المحسوس والعدوية وكذا كانت العوالم الجسدية في هذا
 المصنف الأعظم الأوسع الرجيب وهذا سر كشف الله
 لعباده بفضله ورحمته حتى يظهر اوهام الذين هم مستنون

وبفضله برابن التنبيه في عفتهم يعنون وينهدم نبيا
 فنونهم والسود وجوه فنونهم بحجرت عميت اعينهم
 مشاهدة عوالم الله وقصرت عقولهم عن ادراك البر
 الملكوت في هذا المشقة العظيم واعتمدوا بان العوالم
 محصورة في هذه الدائرة الصغيرة التي بالنسبة الى العوالم
 كسواد عين تمتد في فضاء لانهاية لها كما قال وتقول الحق
 ولا يعلم حدود ربيك الا هو وانما اذكر من الصبغات
 السبع والسموات السبع المذكورة في الآثار التي
 من مشرق الأوزار ومهابط الأسرار هذا المكين الآ
 بحسب اصطلاح القوم في تلك الأعصار وكل كور له
 خصائص بحسب القابليات واستعداد خلوها

من خلف الاستار وكل شيء حذر برك بمقدار وما
قصده وابدك الافلاك الالمدارات المستديرات^{الشمسية}
التي في هذا العالم الجامع لنظام هذه الشمس وتواليعها
لان ستيارات هذه الشمس على اقدار سبعة من حيث
البروم والجسام والوزنية والتورود والقدر الاول منها
قلبت من افلاك هذا العالم الشمس وسما من سموات
هذه الدائرة المحيطة المحددة بالحركات الواحدة ضمن طبيا
وكذلك كل الدراري الدرهمية الساطعة في وجه السماء
التي تهل ادره منها شمس واما حار وخصوس جوا بعها
وسمياتها اذ انظرت ليها حجة بالنظر الى ظهورها
الى الابصار من دون واسطة المرابا الجنوبية لظهورها

على اقدار سبعة ومار كل قرة ومنها اودائرة سما، مرفوح
وقلقت محيط في الوجود ثم اعلم بان هذه المداورات
الدوائر العظيمة والواحدة ضمن اجسام لطيفة بالية
راكفة سيالة متواجرة برجلية كما هي في الزوايات
ومصرقة في الكلمات بان السماء مبرج مكفوف لان
القلاب ممتنع مجال فضائية بانقال ان الاجسام الفكرية
والاجرام الاثيرية مختلفة في بعض المواد والاجزاء
والتركيب والتناصره والطباع المسببة لاختلاف
التاثيرات الظاهرة والكيفيات الفاضلة منها و
ان الاجسام الفكرية المحيطة بالاجرام مختلفة ايضا
بعضها مع بعض من حيث اللطافة والسيلان

علاذان والآ الخلاء محالنا نظروف لآلة له من
 منظروف ولا يكاد يكون المنظروف آآجماً ولكن
 اجسام الأفلاك في غاية الدرجة من اللطافة والنعومة
 واستيلان لأن الأجسام تنقسم إلى الجادة كالأحجار
 والمتطرفة كالمعادن والفلزات والساكنة والمياه كالماء
 واختف منها ما يتصاعدون به اليعرف في السمن الواسية
 إلى جو السماء وانح منها الأجسام الثابتة والأجسام
 الكبريات البرقية هذه كلها اجسام في الحقيقة وكما بعضها
 غير موزونة لذلك خلق ربك في هذا الفضاء الواسع
 العظيم اجساماً متنوعة من غير حد وعدة تذهل العقول
 عن احاطتها وتجزئ العيون في معرفتها ومشاهدتها و

آآ الذين نعوأ بان الأفلاك اجسام مصه صلبة
 مما است بعضها من بعض رعايتها شائعة التمتع
 لغرضه الأجرام والاعتبال الحرق والالتيام ولا غير
 التحلل والتذبذب كروا الأيام هذه آراء اولي الفنون
 من اهل الفنون ولم يثبتوا المعنى الالية بأبهة بيسج
 الأشارة وكل في فلكك سبحون وهذا واضح بان
 استبانة التصور التي في اجسام لينية مائة ساية في شفق
 محال في اجسام صلبة جامدة انما فانظر بصر حديد في
 هذا البيان الشاف الكافي الواضح المبين ثم انظر
 إلى دلم الحكماء وكيف تاهوا واهوا في ظلمات اللذام
 والمزوم وتصورات ما نزل بها سلطان الملك العزيم

البرق

٤٩
 القديس واما قضية ان الأرض دائرة حول الشمس
 وانها هي الأرض ستبارة من هذه الداررى التابعة
 للشمس وان الحركة اليهوية المسيية المطروح والفرد
 حاصلة من حركة الأرض على محورها فمذه ليست
 من الآراء المستجدة والكشقيات الى اصلها في الأونة
 الأخيرة بل اقل من قال بحركة الأرض حول الشمس
 هرفينا خورت حكمكم احد اراء اهل الحكمة المنس
 وحاصي دارما و كاشف اسرارها و اشار الى هذه الآراء
 قبل المشرق الميلادى بحبس مائة عام و استدل
 بان الشمس مركز للعالم بسبب ناريتهما و انية في
 هذا الرأي افلاطون الحكم في اواخر ايامه و آلف

اريستورخ الحكم كتابا قبل الميلاد بمائتي و ثمانين سنة
 و صرح فيه ان الأرض دائرة على الشمس و على محورها
 ولكن ما كان مستندا على ابراهيم قاطعة دالة و
 و حجج الغلة من قوانين الهندسة و القوانين الرياضية
 بل هي سنوح فكرى و تصور حقا و اما اكثر الحكماء ان
 من حيث مشاهدتهم ايجابية و مطالعة التفرقة
 في العالم المرئى و رصدتهم في الكواكب و التجوم حكوا
 بحركة الشمس و سكان الأرض و منهم العظيموس
 الزمانى الاسكندراني الشهير في علم التجوم و التاريخ
 و كان معتقيا بدورته الاسكندرانية في المائة الثانية
 من الميلاد فاختار قاعة من القواعد القديمة و

انفس
 عليها رصده ورتب زيجاً لموت ساع على حركة الشمس
 وسكون الأرض وقد اشتهرت قاعدته وشاع هذا
 رصده ودرجته بين العالم لتسلطه القوية التي كانت
 للأمة الرومانية وحكمومتها على سائر الأمم وهو نصف
 كتاباً في فن النجوم والرياضيات وسماه مجسطي وفي
 القرون الاولى من الاسلام ترجمه الفارابي الى
 العربي واشتهر بين علماء الاسلام هذا الترجمة في اسمه
 وتمدده من دون ارجان نظره وتحقيقه وانعيا الى
 بعض الايات ومعانيها كما قال قوله بحق وكل
 في ذلك يسجون وهذه الآية المباركة ثبتت بان
 كاشفة هذه الدراري اللامعة في جو هذه السماء الرفيع

٧٢
 والفضاء الفصح الواسع وهذه الأرض أيضاً متحركة
 ساكنة في مداراتها وسابحة في افلاكها ودورانها على
 من ذلك ذهبوا في تفسير الآية المباركة الأخرى
 الدالة على حركة الشمس على مركزها وحجراتها قال قوله
 الحق والشمس تجري مستقرها ما هبت عقولهم وخبر
 نفوسهم وعجزت مشاعرهم عن ادراك معانيه الا أنهم
 ارادوا ان يطبقوا على قواعد اليونان الرومانى المنكورة
 ويؤمنوا على الذبح الذي رتبته لهم في كبر اعاب هذا الشبهوس
 فاحسوا الى تاويلات ركبة كقول بعضهم مستقر
 لها مكان في الأسماء المستقر لها فخذت الالف
 وقول الآخرين ان استقر يوم القيمة عند ذكر يقين

انفس

اشمس عن سيره وحركته ما مع ان في الية صلاته ووضوئه
 بان الشمس لا تحرك على محورها وحركتها اذا خاضع عالم بان
 المسائل الرياضية التي تحققت وانما ولاحث برهينها
 مصدقة بالدلائل القطعية من الاصول الكونية وقومهم
 هذه مرتبة في علم الهيئة مرتبة على التحقيقات النجومية
 والتدقيقات الرصدية وايضا مطابقة لاصول المنطق
 الكونية في العلوم الالمانية لان عند تطبيق العالم التفاضل
 بالباطن والعالي بالتفاضل والتصغير بالكبير والاشجال
 بالتخصيص لتظهر باجلى بيان بان القواعد الجديدة في
 علم الهيئة اعظم تصديقا من سائر الاقوال كما بينا و
 اوضحنا وان رصد كل فرنيكو وزيجه التقن في الاعمال

والتدقيق والتحقيق من سائر التجارب لانه كان في سنة
 خمس مائة بعد الف من الميلاد ورصدته سنة ثلثين
 سنة حتى اخرج القاعدة المشهورة بحسب اكتشافه في
 حيز الارض على الكمار ولولا حياها لاجازوا الانحصار
 لشجرت لك تفاصيلها ونصت مما حصلها ولكن
 بهذه كفاية لادلى الابصار ومهاية لذوى النظر و
 قل تعالى الملك المقوم الذي يطوره النش حجاب
 الموهوم واستغنى الخالصون حيث جمال المعلول
 لتمام الحكم والشؤون من نتائج الظنون وهيات
 العلوم واطلوعوا المشتمون على السرة المكنون في الرز
 المضمون المخزون وطاروا باجنحة الشهوة الى اوج اللقا

ممدن السور ومقام الفرج والحجور وممدوا الغمات
 الطهورات افنان كية الظهور وشروا بحجرا كيو ان في عالم
 القور وانتشا وامن الكاس التي عزاجها كافر في يوم
 مشهور ومشهور ويناجون برتهم بالجان لم تسمع الاذان
 بمشاهد جنات عيون ويقولون انما جيك يا اله
 حيدر بدلس ان هتوتى مقبلا الى مشرق اتدريكات مطلع
 شمس عز فرديتكم ومرطبا است باك كره التناك
 حيا عركر رحمانيتكم بما خلقته من غير مستحق ان يفضلك
 في هذا الكبر الجيد والظهور الفردي في ايام اختصاصها بين
 الأزمان بطلوع شمس حقيقتهك والساطعة شعتهما
 على كل الافاق وسبغت فيهما نعمتك واجدت

٧٤
 جنتك وانتمت الالك ونعمت على المحاصرين ممن
 لانك شرفتهم باليتم كانوا الاصفياء هذه الارواح
 في مفاد الفراق استحياء لا استنساخ لغيره من
 التفات المرسل فيها وانتظار المشاهدة اثار من الال
 المشرفة في ما هنا وانما يفضلك وحسبك بحتة
 بهذا الاكيل اللامع في قطب الاسكان ولبستني على
 سرير جنتك بين ما الاكوان وايتني على الاستيقاظ
 على امرك بعد ما تخرج منه عظم العوي بين ما الال
 وارتد الفرائض وتسد رمك ان كان الوجود في جوارح
 }

٧٧
 اولهم الاشارات وتولية ناصح الاستقامة و
 البتوت والركوز والترسوخ في امرك بما كنت الغيب
 والشهود انك انت المعطي الكريم الرحيم
 وانا ما سئلت يا ايها المتوكل الى سائر البقا
 المقبوس من قبسات شجرة طوبى سيناء من الملكة
 والمراد بهذه الاسم في الايات الالائية فاعلم بان له
 معان شتى وفي مقام اتصال ليطاق على الذين تبت
 اذ يالهم عن الشهوات ويتبعون رب السوات في
 كبريات وهدى الاله ليطول على بانزله ويكفي
 }

شاسفانه سطور آخره نكاهم تسويد حركه كروه وناخوانا ست

٧٨
 في الآية وليست بهم باسماء شتى وانى اذكر لك اسماء من
 اسمائهم وافشرك لك كل تعرف المقصود ومعاني
 كلمات حضرت العجود منها حمد العرش وعلم
 بان المراد من العرش هو قلب الانسان كما تعرف
 عند ليل اليتامى وورقاء العجا قلوب المؤمنين عرش
 الرحمن وتطوق لسان العظمة في كلمات المكتومة فوا
 منزلى قدسه لنزلى وروحات منظرى لمره النظر
 لانه يقبل تحية الجبال ويستقر عليه سلطان حجة
 ملك الملوك والممال وفي مقام الحق يطلق على النبيا
 الله ورسوله كما قال تبارك وتعالى في القران الكريم
 الحمد لله فاطر السموات والارض جاحل الملكة

اولى

٧٩
 اولى الخفة شغفى فملت ورب الخ وقد ادرت الغرة
 من الاجنحة في برن الالة شئون الاليات وتمام
 البيئات التي بعثهم بها ووجهها سابع صهر النجا
 الى حدن الريشاء وهداية نفس من الى حبه الحب
 الوداد لا تماهى السبب لأعظم لتعرف العالم الكناج
 الاقوم لطيران القلوب لثمانية الى حبه الالهية وتمام
 قدس الواحية لدا سميت بالاجنحة في الكعبة الالهية
 فوانته يا ايها المتوجه الى الله لوسمع اصدايه من ايات
 ربه بسبع الخوا ويدرك لذة المعاني التي سرت فيها
 ليرتقى الى منتهى مقامات السداد ويتصاعد من العوالم
 الترابية الى العوالم الحقيقية وفي مقام يطبق بها الحكم

٨٠
 على مشيئة الله العاقبة واراثة المحيطه الكائنات
 هي عزة خلق العالم وسبب نقصه في الوجود بكل
 العدم والحق هذا الاسم يطلق على جميع الصفات
 الالهيه والتي لو اريد ان افصح في هذا المقام ليطول
 الكلام ومن يريد ان يطالع ويفرغ النفس في
 فليقر ايات الله العزيز الجليل ويتفكر في المقامات
 التي نزلت في هذا الاسم اذا يعرف المراد واليقين عما ذكر
 في كتب العباد وفي مقام يطلق هذا الاسم على الحكام
 التي نزلت من سماه مشيئة الرحمن وجعلها الله سبب
 الا عظم يلفظ العالم وقد باعته الموت واليهوده
 اتمها هي في مقام اعطاء الروح بالمؤمنين المقبولين

تسعى

٨١
 تسعى اسرافيل وفي مقام اخذ الروح عن المشركين تسعى
 عزرائيل وفي مقام حفظ عباد الله عن اللذات تسعى
 ملائكة حافظات وفي كل مقام تسعى في الآيات
 الالهيه باسم مخصوص ولا يقدر العاقل ان يسكت
 ولا يضطرب من اختلافات الاسماء التي نزلت في
 كتب الانبياء ثم اعلم يا ايها المؤمن بالله بان الله
 خلق الوجود من العدم وعلم الأنت ان ما لم يعلم يكون
 فخراني ما يشاء ومقدره ما يريد من خلق جبريه و
 لا ينكر العارف قدرته القادرة وقوته القويه القاهرة
 ويؤمن بكل بصيره بانه لو يشاء لخلق خلقا لا يدركه حواس
 البتة ولا يحيط به حواس من في السموات والارض

في هذا المقام كتب آيات ما نزل من جبروت الله
 العزيز الجليل في جواب من سئل تبارك وتعالى من جبرئيل
 قوله تعالى وعلمت قدرته وانما سئلت من
 الجبرئيل اذ اجبرئيل قام له في الوجه ويقول يا ايها
 السائل فاعلم اذ انك تعلم ان العظمة بكلمة العالما يا
 جبرئيل تراني موجودا على حسن التصرف في تمام الظاهر
 لا تعجب من ذلك ان ربك لهو المقتدر العتيد
 وانما سئلت من الجبرئيل فاعلم بان الله تعالى خلق ال
 انسان
 من اربع عناصر النار والهواء والماء والتراب وظهر
 من النار الحرارة ومنها ظهرت الحركة ولما خلق في الانسان
 طبيعة النار على سائر الطبائع اطلق عليه هذا الاسم و

هو في الحقيقة الالهية يطلق على المؤمنين بالله والمؤمنين
 باياته والجاهدين في سبيله لانهم خلقوا من نار النعمة
 الربانية التي تكلم بها لسان الالهية لذا قال قوله تعالى
 وخلق الجن من نار من نار وكذلك وصفتهم في
 كتاب المبين بقوله المتين اشداء على الكفا لان في
 مقام الجهاد مع اهل الغدار ترسهم كالبرق اللامع و
 الرمح القامع تعالى من حركتهم تملك النار الموتة بين
 سدر الالهية ولما نظر الى رستم وبلغه واتباعهم
 امر الله وقله لهم كما سواه لتسميهم بالملككة كما ذكرنا في
 به والكلام وفي مقام يخلق على الذين يسبقون في
 الايمان عمادونهم بما يرى منهم سرعة الحركة من النار

الموتة من الحكمة اللالوية لان من قلوبهم ترقيق نفقات
 المحبة والوداد وفي اوطانهم تلميح نيران مودة ما كنت
 المسببة والدمار اذا فاعرف يا ايها الناس يا ما فسرنا
 كلك التفسير الحق في هذا الاسم ولكن فانما يا تطلق
 على غير المؤمنين عجزا بما يرى منهم من الكبر والاسكباب
 في اعراضه والحاربة والجدارة مع انبياء الله ويدل على
 هذين التفسيرين ما نزل من جبروت مشية الله رب
 العالمين في سورة بقره قوله تعالى اوحى الى انه اسمع
 نقر من الجن فقالوا اتا سمعنا قرانا بجأ يهدى الى
 الرشدة فانما به ولن نشرك بربنا احدا الى قوله تعالى و
 اتامنا الصالحون ومتادون ذلك كنا طائر فوق قدرا

فا

قيا ايها العبد المتوجه الى الله تنزل في ايات ما كنت
 المعبرة والمال كل ما ينظر بالبال فلما تحتاج بالجاب و
 استوال ولكن احتياج اهل الوداد هو من استشيت الى الواسع
 في البلاد نسئل الله بان يوفق اجابا وطلا فخرامة الى
 والواحد ويواتيه هم يحا فانما والاستغناء عباد واما
 ونسئل الله بان يقدرك ولأجرك خير الدنيا والآخرة
 ويسكنكم في ظلال شجرة خديمة والطفاه ويشركم
 من معين رحمة وفضاله الله على كل شئ قدير لا
 اله الا هو الواحد الصمد العزيز الحكيم مع

اللهم يا آبي انك مؤيد من اخص وجهه بوجوه الكريم و
 موفق من هديه الى صراطك المستقيم ومنجيتك
 القديم من اجالك على رضاك يوم تقوم جبالك
 المنيرة وسلطانك المبين وجعلته مشرق نور
 عرفانك ومشكاة سراج الايمان بك وبابائك
 الكبري التي احاطت ملكوت الانشاء و جبروت
 الارض والسماء ايرت بوجودك واحسانك زين
 بامتك من احد من هؤلاء بالكميل الوفاء بعد عودتك
 الى ملكات الأبهي ليقوموا بقدم ثابت راسخ على
 اعلا كعبتك العلياء والتثبت بعد ذمت الوثقي

التي لا انفصام لها ويوفوا بعهده وبينا قوت الكذ
 اخذته باثره كبرك الاعلى من طلاء الانشاء وما ستر
 في ظور منشا هر قدر انك من حمد وشيق في شاق
 شهيد كبنيمان من زبر حديد لا ترخرخره التوابيع و صفا
 ولا تنكره النزلازل والقواصف بل جعلته من حتما
 ظهرك الاعظم وتخص برحمك من تشا ابي
 رب هؤلاء جملتك الذين وردوا بباب رحمتك
 ووفدوا بفضاء صديقتك ونزلوا بساقدتك
 وشربوا من رحمتك وذاقوا حلاوة جنتك و
 تلذذوا بموآء عرفانك وشاهدوا النوارج باللك
 وحضوا حول عرشك وانقطعوا عما سواك و

فدا ارواحهم ونفسهم واموالهم واولادهم وذريتهم
 في سبعينك ومحمدا وكل نبيك في حببتك وكل عتقك
 في حملكناك كم من ليال يا كفى في سنين متواليات
 قضتها تحت يند مسل والأفغال حبنا ببالك وكم
 من أيام في عوام متتابعة كشوا في سجون ظلمك
 مشه ودي استاق باساق طابا مرضناك امي رب
 اجعلهم اياك الباهرة في ملكوت الوجود وبركيتك
 القاهرة عند كل موجود ودلائلك القاهرة الواضحة
 بين اهل التهود وشم ارفع بهم معادك وشعائر
 نور ميديتك في آفاقك وحملكناك ورجاهم استلام
 هدايتك المنشورة في ارجاء بلادك ورجوم عتقناك

الدائرة

الدائرة في مشرق ارضك ومطالع سماك
 ومرج امرك في زجاجات امارك واتيهم توبة
 روح قدسك وملكك الراكك وجزود ملكك
 الاطير وقبيل ملكك الابهى ليصحن الوارث
 واشعة لامته وكوكب نيرة في اوج الهدى وافق
 الاضياء برحمتك يارب الآخرة والاولى ثم اجعلهم
 يا كفى امواج بحر احديتكم وازمار حديتكم
 وازل من بينهم كل ما تجتهد ترضي والبيوت التي
 هي اسر القالة والعتي ونفسهم في بحر التوحيد
 نور قلوبهم باسرار التقريد وشرح صدورهم بانوار
 التجريد حتى اراهم كالبنيان المرصوص ايشه ليصنعهم

بعضاً وليفدي بروحه بعضهم بعضاً انك تودين
نشأه برحمتك التي احاطت الاشياء وصل
الائم على دوحة فردايتك وسدرة رحمتك و
اغصانها وافانها وفروعها واصولها وساع
هو الأبهى

الهي التي هو لآء عباد الخبز بواينجات قدسك في
آياتك وحش تعلوا بالثار الموقدة في سدرة فردايتك
ولبوا لنداك ونطقوا بشناك وانتهوا من شكا
واهترزوا من نطقك وشاهدوا آياتك وادركوا
بيناتك وسمعوا كلامك وايقنوا بظهورك وطمأنوا
بعنايتك اي رب اعينهم شاخصه الى ملكوتك

الاهي

الاهي ووجوههم موجهة الى جهنم كالكواكب والاعضاء والاعضاء
خائفة من شعف حب جمالك الأوزالاسني و
البا دهم محترقة بنار محبتك يارتب الآخرة والاولى
وحش انهم مضطربة بنيران الشوق المنتهية اليك
ودموعهم مسجحة كالدم المذرا من السماء فاحفظهم
في حصن صونك وحماتك واحرسهم في كيف
حفظك وكرامتك وانظرهم بعين وفايتك ورت
واجعلهم آيات توحيدك الباهرة في رجاء الاشياء
ورايات تجريدك فوق صرح الكبرياء والترح الموقدة
بدن كينتك في زجاجة الهدى وطوره نيرة متبركة
الصادرة على افان فروع الاشجار في الجنة الماوية و
حيثان بجزيرة بيتك الشاخص في العنق الكبر رحمتك

الكبرى اى رب هولاء عباد ارتقاء اجعلهم كبراء فى
 ملكوتك الاى وضغفاء اجعلهم اقرباء بقدرتك العظمى
 واولاء اجعلهم اخفاء فى احوالك كجذيل وحقراء اجعلهم
 غنسياً فى ملكك العظيم ثم قدر لهم كل خيرته ترفى عما
 الغيب والشهود وهتاء لهم من امرهم رشداً فى حيز
 الوجود وشرح منهم الصدور بالهاكك يا مالك كل
 موجود ووزقواهم ببشارتك المنتشرة من المقام المحمود
 وشبت اقداسهم على ما كانت العظم يا عزيز يا ودود
 وقواظهم على حردك الوثيق بحركات وفضلتك
 الموعود انك انت الكريم الغفت الالمجود شع
 هو الجيوب

الذى ترى تنب نغزاني وتخلب عبراتى وتقطع بلعج
 اختراق وتسمع ضجج اضطرابى وناهى وتلمغى لغزاقى
 وبعدي عن ملكوت لقاك وسقوطى وهورجى فى
 وهدى التوى وتجرى عن كاهى سلاسى وايجى فى
 برادى اجرا انك ايرت من شل من سلائى المضبور
 عند اشراق انوار جالك لا يسر حياوة ذلك الشهد
 الباه الظاهر وفيه ايات توحيدك وشعيرك لظنرك
 رب ايدى على اعراضى به وجهى كملكك الا انك
 وليجربى الى اللذائى وليمعنى كرك العلياء ولسنى
 الى بسدج المنقى والمجد الاقصى انك انت الكريم
 الرحيم ع

ای مشتاق مکتوباته عالم اسکان مطلع انوار جمال
 رحمن شد و حیرت جهان مرکز تلخ و حضرت یزدان گشت
 فیوضات غیر فنا بیه احاطه نمود و تجلیات تنابلیخ
 کشود انوار شرق و غرب را روشن کرد و کلهای معانی
 و ریحان الهی کوه و دشت را کهر از در کسش نمود جهان گشت
 فردوس جهان شد و کیهان عجب آسمان گشت خفته
 سخاوت در صد آفتاب و آفتاب بدیع تنگی کرد و در تمام
 بیان برافشان تبیان بفتون الحان ترنم نمود بلبل و قاف
 برغضان سده قندی بکجا بکجا پارس لغز سازی نمود
 و حمامه فردوس اهی پرشور و طبلن جاززی بسوزد آ

سلطان

سلطان گل نمودار شده و بار خن افروخته و عشاق جان
 سوخته عرض دیدار کرد و هر شکوفه دلیلی را چمن کانی
 امکوخت با وجود این مواهب عظیمه که چشم امکان ندیده
 مردم مرده و پیر مرده بودند و چشم دونه و آفریده چشم
 شدند زهی انیسوس و حسرت که چنین مجرم شدند و
 هزار ندامت که چنین همچو گشتند و البهائم و اهل
 البهائم بما فا زوا بندا المفضل العظیم شرح
 هو الایسی ای سرگشته دشت و صحرا در سبیل ای
 هر نفس در بادیه مسر کردن پریشان اتمام و نیزان یکی
 در صحرای امال و آرزوی جهان تیرانی سرگشته و حیران و
 دیگری در تیره نفس و هوای پریشان و مسر کردن و دیگری

در بادیه جهل و غمی بی سرو سامان و دیگری در دست خفا
از جمال حق ساقی و پویان حال آن ناظر لایق اند در راه خدا
سکرشته کوه و دشت منته پس شکر کن که در این بیابانی
و سیرانی و در این کوه و دشت سر مست با ده جبهت الهی
هنیئا لک مرثا لک تفضیل شهادت حضرت شیخ
صنعا ان یرحم این دل سوخته گمان رسیده و فیکر این لقب
با و غنای بی شمه معلوم شده که در این سبیل مبلای غنیمت
تقصادم خواهد نمود مقلی در این صحرائی پر شور و جویان بود
اغلام متعلقه بمادیه الله را شبان ارضیح ابش ام
عالم خود بحال خوش در این بیابانها بریزد و بنوای
حقیقی خفیه در عشق جمال قدم غزلوانه بنمود و ترانه سازی

بکود

میکرد البته صد هزار مرتبه باجم بقدایت گفته این همه
کردی نمردی زنده بان بجز بار بار جان با زنده خوانده
و به سان قلب اقبلونی اقلونی بافتات ان فی قیحه
حیات فی حیات فریاد کرده و آیه مبارکه حسن القصد
تلاوت نموده تا اندامی خوریه و له تیغ البهائم فی قهترین
الیا قرت الرطبیه الحمره وانی و من فی الفردوس مسلم شایسته
الی انفس قد قتل فی سبیله باری از الطاف حق و عین
و تا نماید آتش امید و ابریم که ما به نیت آه اندازان کائنات
نضیب بریم و بهر بزم داریم و البهائم فی احتجاب الله سرخ
هو الاثمی الالبس

ای دوستان حضرت رحمن در این احیان در روی

اخبار متوارد و متواتر که را بوزن با چینیان جنگ
 ستیز است و از این کبر و دار در خاور زمین رسم
 رستخیز لشکر و سپاه است که جوق جوق چون سیل
 میاه است میدان رزم است که جولانگاه جهود
 پر غرمت آتش جنگ است که شعله توپ
 و انفک است زینان حروب است که ناله
 جحیم کرب و پرست سفائن از درمنا است که در نجوم
 وجد است بنیاد مصونست که بر باد مدت است
 قلاع صیبن است که مساوی قهر زمین است افواج
 چون امواج است که در دریای جهاک غرق و نابود از
 مرکب بی علاج اجسام شکست است که در ناک و

تون

۹۹
 خون غلطان است نردمانست که جاری و بر جز
 بنیان انسانست که عهد دوم و وزیران است اطفال
 صغیر است که تجم و اسیر است پیران سالخورده
 که آوده بکون و آزرده است گروه میوه زناست
 که مگر کشته و سرگردانست قرآء معموره است که
 خراب و مطبوره است دانش عظیم است که مگر
 رنج مگر شقیق است قصور است که نوا و شور است
 اقلیمی بکجا خراب و دمار شد دکشوری نابود جنبی آثار
 کشت همگی بریز و بر شد و مطنی بیا و مگر کشت
 شرو تیزه جمیع این زلزله طوفان که بر بنیان است
 وارد آنکه ترا بون غالب کشت و پهنی خاکب

۱۰۰
 و این عبارت از او می چون مراب بر ایام و عکس
 صورت سر است و آب روان چه که اینگونه ظفر پا دلی
 بنیان و چون بدقت نظر وحدت بصیرت را ملاحظه
 فتوح و ظفر بر دو قسم است یک فتوحات روحانیه
 که در اقلیم قلوب واقع و با اشکریات هم نام و چون
 هنوز حقایق روحانی هجوم آورد و سپاه انفس و هرگاه
 و شیا طایف غفلت و غی طرد و هجوم کردد مآثر آن
 فتح شود و قلات قلوب سخن کردد و دیگری فتوحات
 جسمانی است که اقلیم و کشور خود را بود کرده و بحقیقت
 بشر صدم و موقوفه شود آباد و بران کردد زندگان
 امرات شود عدل داد مبدل نظم و عدولان کرده

در این

بی پایان مبدل دارد و این تعب بکفران پس ای اجزای آسمانی از قدر بخواهید که غنچه
 میدان قلوب باشی و صفه صفوه کزوب سالار سپاه ممتا باشی و سردار

۱۰۱
 در است و آسایش آمل و همان فرخنده منزلت مختار
 شود تفاوت میان این دو فتح و ظفر اینست که
 فتوحات روحانیه چون استیلا و آفتاب است که شاد و
 با خیر استیلا و آفتاب و آفتاب که در بجزارت فیض است
 میفراید و فتوحات جسمانی چون امانه و ظلال و تیره ملامت
 که محیط شرق و غرب استوار بر آید است و همچنین ظفر
 اشکرا و جبر در چون استیلا و ارض بر او است است
 اجسام چون ظفر و حضرت موت بر اجساد و ابدان آن
 حیات جاودان گشته و این موت بی پایان آن مکرر
 و انطافه غمناک کند و این خودت و بهالت آن
 است که حق آن رحمانی شمس از مضار علم باشد و هرگز
 حدائق و غیاض نمی تویم این است فضل شایم و لطف

۱۰۴
 و بکلیه شهرهای قفقاز عبور و مرور نماید که بسیار
 لازم است اگر خرابی بفرستی بجا را در سمرقند نیز فرست
 بسیار موافق بود از برای جبهه ای جدید و قدیم از برای
 که مرقوم نموده بودید فرموده اند که از بمرقوم شده در ایالت
 گشت و این نظر بکلیت با جناب بود و الله اعلم
 که ما مقید باین تسخیر نیل نبود باری که انیکر میداند
 تمام است لزوم باد آمد مرقوم فرمائید تا با آنهائز قضا
 شود این ایام قفقاز نهایت اهمیت است یا قاضی است
 انظارا جناب علی بخصوص مبعوثین باید با آنجا متوجه شوند
 و چون آنجناب لسان ترکیز دارا مرستید از ما
 این خدمت را بشما محول نمودیم و بالله است و علیکست ع

اگر پیش شمس حقیقت بظاهر بنجام مجتهد کنن خردی چشم
 بینا مگر می گویند شمس شوا شمس و قدیم نگاه بیندیشی
 انوار نیز علم شدیدی تر شد و شجاع سراج الکبری روشن
 تر بگردد که بر با احوالین عظیم تر گشته و فیه حیات
 سها که رحمن نور و ظاهر تر چه که تا بجان غایب هر یک
 بشری مانع مشاهده آفتاب حقیقت بود و حال آن
 پدر سینه و آفتاب دلگشا تر از آفتاب و مکتوب
 ای بی فی الحقیقه همه سس از جمیع شیون طالع دلگشا
 و ترکیم من الافق الا ائهی و منقرض تمام علی نصرة امر
 بجزود من الملاد الایلی و قبیل من الملائکه المقربین

۱۰۵
 نصر قاطع چنانچه در خواب و بظواهر احدیه من قبل مشهور
 گشت که بعد از صعود و خروج غلظت از امر الله مشهور
 و سلطنت کلمه الله معلوم و واضح گشتت مثلا در کور
 روح بعد از خروج محدودی قلیل و کسب بظواهر
 عدیه ی ذایل بودزد چون این لغوی صحیفه است
 کبری قیام نمودند از نامیده توفیق الکی و روح
 القدس منوی از مشرق بکوار چنان طالع و آرخ
 گشتند که انوار سرمدیه اش آفاق جهان خالی و بجا
 باقی راز روشن و منیر نمودند البرار البدار با اجزاء
 الله و امتنا الی هذا الفضل الأعظم الوجودی الوجودی
 یا خیرة یسئل و صفوتم الی هذا المقام المتعال المتع
 ع

هوالبی

۱۰۷
 هوالبی
 ای سقیه بن ثمانین برادر جبال قدم و شش بین با نزه
 الواقع الن لا انضمام اما این بنیان الکی از زبر جد
 تا سبب شده و الیوانش بر حال بلند و این حسن
 حصین حتما بسی شهاب قد و بنیادش منین و حکم
 بجزدان چنان کمان گشته که در این قصر شیدان
 حاصل شده و یاد این بنیان و فوج و تهری و
 باو هم انداخت نفیس با هم لطیفین و یقولون فی ال
 یسغرون در هم فی حوضهم یعبون فی ولدی الفضله
 یسغرون این بنیان حسن و ایوان بزدان پایش
 در ارض تقدیس است و کنگره اش اوج آسمان است

۱۰۸
 رب عالمش حضرت تیرم است و دست بایش
 یزانه فوق اید بحیم اتی یزنگون ای اجنای الهی دنیا
 متین است و حصن امر حصین سزده الهیه بارو است
 و شیوه مبارکه مشرد مختصر بهو هیت توفی اکلفانی کل صین
 ظاهر وقت جدید انما است. و هر کس نام نوره طلبیده
 سائر اشجار: زمان حصاد است و صین انوار و وقت
 قیام است نه نیام و صین قبول است نه خمرل بوم
 غرورش است و دم استماع حملای مالکوت ابی
 یکوش بهوش از فضل جمال حسن میطلبیم که توفیق
 عنایت شود تا امید پیا برسد تا هر یک شرح اهل بیت
 و انوار حسین مبذول دارید تا بنیجه منقده المقصد است

بر

۱۰۹
 جزا الوجود حاصل گردد و البهکاء علیک ع
 هو الابی
 ای ادیب بستان عرفان . علیک ربا و الله و
 ثناء و لطیفات ارضین رحمانیه و انظار شکره و عنایتیه
 آنچه هر قوم نموده بودند در کمال شوق تلاوت کشتند و
 بکمال روح خراشت شده بودی در بوی خاص در امر استقامت
 شده و حلاوت استقامت و ثبوت در محبت است
 در سوخ و تشبیب العبد و یثاق بخدا حق جان برسد به جمل
 جمال قدم روحی لا یتبارک الا ما را که به فضل کرم و عنایت
 اسمع الا عظم نعمتی خلق فرموده که ایت باهت کتاب
 روحیند و کلمات تامه مصحف کبری و بگویم باز خوانی

۱۱۰
 عزانند و کواکب را طالع سما، ایقان همین حیات
 طالبانند و سفینه نجات همانان لطیاء منیع حضرت
 و ملاذ خانقان شمع روشن منیل در اینند و مشعل
 پر شعله میدان محبت بر اعلا کعبه الله قائمه و بر سر
 نجات الله سماعی همیکل امر الله را در عقیقه و بنیان
 شریعه الله را در عین همین بهیوم نازدین را در حسابی
 مشیدند و با خروج باجوج مبتدعین راسته می از زبر
 خداید شکایت از شدت حرقت انش فرقت نمود
 بوزیر این شعایخ الحقیقه ازین مرکز بان داره وصل
 و این شعاع ازین نقطه و وسطی بان محیط متواصل
 و لکن الیوم سعی در افلاک کلمه الله شرف ببقا در

ملکوت

۱۱۱
 ملکوت اهل است چکه این شجره ان ثمره بخشند و
 این زرع آن فیض در بیع حاصل نماید و این جناب
 عزت بان ملکوت پرواز دهد و این قوت و جذب
 بان مساحت گشته تا تواند در این امر هم کوشید
 خواه با قریب باشم و خواه بکسب مسکن تن بعید خود
 و لیاقت بی گیاه منزل کنیم و خواه در پس صد هزار
 صحرای دریا افتیم شما ثابت در اینج باشد و مستقیم
 و قائم در خصوص توبه بجهت شکر است بکوی
 قدم میفرماید و نص کعبه الله است و توجیه
 در کتاب حمد و بیباق و پیمان و ایمان آتی نه صبا
 قل حبیبو الی اثر القلم الی علی حتی یتبین النبی من انبیه

۱۱۲
 نقل بحمد الله لم يسبق كتاب عنده كتاب سيباق
 في القرون الأولى وهذا مما اختص الله به الكور
 الأعظم والشر الأكرم والرمز الممنون وهو الشبهات
 لا اله الا الله والنجيبين خلف السجحات من العفاه
 الجهاد بحمد الله انتهى في شمات الأوامر اليهود و
 ذمهم في حوضهم بعدون كتابهم باطن من العالم الأعلى
 بيكيتا لهم ويزينها لأوامر التي ما اتزل الله بها من
 سلطان ع ع

نور الأبهي

ای شجره شجره محبت الله محمد کن خدا را که از آن
 دار پر برکت مروت الله روئیدی و از آن مروت

پاک

پاکن ظاهر شدنی از صلیب ظاهر بید آمدی در دست
 محبت الله پرورده شدنی و از پستان دل و از کجرا
 شیر خوار گشتی در آخرش شوق درشت یاق پرورده شدنی
 در محبت الله بالغ شدی دور معرفت الله کامل گشتی
 پس تخریج چنگوست ای کن که توفیق بران کردی
 که کل صد برکت مخزان آن مجلس مان باشی و شمره
 طیبه آن شجره زکوة باشی با فضیله بل اطلاق افضلیت
 اتراق ظاهر و عیان گردد و آثار آن کرم بارخ افق
 عرفان از حقیقت وجود آن نیده رحمن نمایان گردان
 کردد و همیشه آیه حکایت ع ع

هو الأبهي

۱۱۴
ای محمودان حبیبای الهی نفی در حمانی از ریاض باقی
میوزد و صبح نورانی از افق معانی نمیرسد و صدای
بیداری از ملکوت امی میرسد و کلبانک پوشیداری
عند لیب حدیقه تقدیس میزند ککشر از حبیب و ربانیا
بجزید باز و کوشده و کلهمای معجزی و از بار محتالین سخن
خندان و شکفته ادوار در یاجمین سیزه خرمند و در اینجا
حدائق سبحانی بارور ریش حکم انهار استنیم جاری و
چشمه فیض جاودانی چشیده و مساری سرو آزاد
بالیدن است و قمری مشتاق دزدانیدن لیل
حقیقی بارخ افروخته مشهور و مجنون در جانی با دلی
سوخته مشهور بلبل گلستان الهی بنجات معنوی

دسز

۱۱۵
دساز و هزارستان روحانی نازوی کل باقی
از هر سمت صدای نغمه و آواز هست و از هر جهت
دلرای عاشقان در مسوز و کداز و از هر شانه سخن
رود و قران بلند است و از هر کجای نوای چکات
چخانه زمزمه تار و آواز آبی شنیده آواز مژگانست
و مثنائی روحانی استماع کنند خود و بر لب بر و آری
در این ریاض تقدیس با بجان توحید تجید رب جمید
بنوازید که طیب و ازین حد انصیا و خوشن این محتالین
مظاهر الطاف رب و دوید و مطالع انوار سخن
وجود عون الهی با شماست و فیض انقاس شامیل
حال شما عنقریب آثار غنایت حق ظاهر گردد و انوار

الهی شرق و غرب را روشن کند و الهام علیه السلام یا
احبت که الله عز

هو الاهی

ای مست جام کلام الهی عریضه نشا و اصل و مضمون
قلوب را حنون نموده و آه و فغان از حیران و حیران
قلب و جان را بکده احبت حق با تو است که دام است
که خسته در این سهم اشراکین زمینست و کدام جان است
که پر آشوب از این رنج خیزد چشمها گریان است و
چکه با سوزان باری جواب در این اواخر شب که
جمیع چشمها بخواب مشغول و این عهد بیدار بقلم خود
مرقوم بنماید جمیع نفوس در بالین راحت آرامیده

و در ستر غفلت خوابیده و این محمود را ده محبت الله بدگر
و کفر احتجاب رحمن مالم است حکمن خدا را که نشانی
نظر عنایتی و ملاحظه عین رافت منسوب بشخصی است
که بکرات و مراتب در زیر سلاسل و انزال رفت و در سبیل
الهی انواع مشقات کشیده سپسیدها که از فعل کننده بجز
تختی و چه روزی که از شدت و زحمت جفا راحت نیفتا
بنیای اینها که حسب احتیاج دوست معنوی با از
قبل این آشفته جمال الهی بگیر برسان و بگو وقت
و شور است و زمان اشتغال و ثبوت تجزیه با شنید
و محرومی نخواهیم در بهر چه و حرکت آئید و در شرق
و بشارت تمامه تکلیف احدیت با شماست و

۱۱۸
توضیح رب محمد ازینت فیوضات ملکوت الکی تو اصل
و تجلیات اوقی اعلا علی قلوب انوار امر الله از جمیع جهات
احاطه نموده است چشم باز کنی تا مشاهده نماید
غفریب و ایچ لشک عرغان مشام جهانیان را معطر
کند و روح حیات اهل آفاق و جهات را زنده نماید تا
بگوشید و بگویند که سر حلقه عرشان گردید و سر دفتر
نابان و مشعلان و اذن حضور امری هر وقت میرسد
حاضر شروع

هو الاهی

جناب آقا سید محمد رضا علیه بیا که الله را بحال اشتیاق
بگذرایع ابهی ندگریتم و از تائیدات ملکوت تقدیر

۵۱

۱۱۹
ز جای نما نیم که ایشان را در جمیع احوال تنجات ذکر
جمال ابهی روح الوجود له العدا زنده بدارد و اگر کمال
روح در بحران سباب میسر گردد اذن زیارت دارد
و البهی ع علی ع

هو الاهی

سینای محبت الله حمد خدا را بیشتر از خدای تعالی
از غنایات خفیه و جلیه جمال الکی مسائل و الیم آن مطبوع
فیض نامتناهی ذکر آنجی کردد و این در هر صوره امکان
بنور عرفان حضرت رحمن روشن و قیابهی امروزه
نداست و آواز او از خدا تا طهور صد آفت توحید
کلشن تجزید بکلیبانک معانی در رس مقامات مغنی

۱۲۰
دهند و بر شاخسار وجود بزم امیرال داود بنغمه سزائی
و غزلوانی مشغول گردند امکنده میدان واسع و تائید
حاصل و روح القدس سائق خوشحال نشوید که
در این فضای جانفرازی حضرت معین جولان نمایند
و کوی سبقت و پیشش را برابند طوبی لهم ثم طوبی لهم
من هذا الغنم الغنم ع

هو الاهی

ای قایاری یار و خادار بلا یا و مصائبی که بر آن تظلم
زار از قوم خیار دارد هم فصل کی از احرار سبکاشت
دلها بسوخت و جانها بکداخت ای هو شیوا تو دا
که این راه سبیل حجت پروردگار هست و طریق

از

۱۲۱
معرفت کردگار آبسانی علی نکردد و بخشش راحت
جسمانی بچشم نشود هر ترمی الم است و هر ترمی مهم است
در هر ترمی شکر است و زخم دارد و در هر ترمی شکر
است البلاغه الهیه لهنده التمسکه الخضر اراننده و
سمند مهمت را در این میدان است رانده باری خرد
مباش معنوم مباش دلچون مباش خاموش نشین
اشردگی کمترین عفت سب انوار تابد باران سیار
ارواح فلاح بوزد و صبح بچرخ بدد در شور نشور
باش و در جد و سرزد کن که سبیل خدا گرفتار
شده و از این گوشه بقا نصیب بردی ع
هو الاهی الاهی

جناب ایند و حنین قلب و لسان آن مشتعل بنا
۱۲۲
مجتبه الله بساحت اقدس در اعلی و ملکات الهی و اصل
و لطافات اعین رحمانیت در جمیع شئون حاصل و نشانی
مطمئن باطراف لذت باید بود و بر امر ثابت و مستقیم
در جمیع الواجبات الیه ذکر افتان و امتحان کلی وارد و هم
چنین ذکر ناعق مذکور و عبودیت و تپنین مینماید چون
شمس غروب نماید بطول لیل در حرکت و چو لیل آید
سپس اجتناب الهی باید در نهایت استباه و تسیق باشند
که اگر تعیب و لغیب بماند شود و بطول لیل سپهرا آید چون
مشابهاً ناقب باجم شیطا بن باشند و چون کوزن
رسوا کنند ضالین و بدترین گردند از کثرت تلاوت

آیات

۱۲۲
آیات و خطب و مناجات لابد بعضی از فقرات درین
و حفظ انسان بهمانند چون چیزی مرفوم نماید آن جناب
بخطرات آید و مرفوم کند لکن بعضی ساده دلان همچو کان بر
که این بنیان از قلب است و جاری از پیشه جان این اوست
ایشان را در مخاطرات خطیبانند لهذا باید اجتناب الهی
باشند و بصیاح مشفقانه اینگونه اشخاص را بیدار نمایند
که مبارک و در حسن حصین امر دینی وارد آید و رفته حاصل
کردد چه که اجتهادات مجال قدم البته کل فضا به متحقق کرد
در آیات اخیر اکثر بیانات مبارک در این خصوص بود از
الطاف الیه امیدواریم که هر یک از اجناب ستمگلی
باشند متقابل بجهوم با توجه و با توجه سوی استقامت علی

۱۲۴
اتباع الهی ع

هوالابی

ای عاشقان جمال جانی وای همواران صهبای وصالی
مشامنان از نفوس کلشن آبی معطر باد و قلوبتان
بجایات انوار جمال الله منور باد از گرد باد امتحان فتنان
محمود نشویید و از سدایه وزلازل و زوابع محکمت کردید
چون در خان جنت توحید ریخته در ارض آندرسین الطینان
محکم نمائید و چون ایشچار فروس آلهی شافره و فروخ را
بنشان آسمان رسانید از ارمیاج تنایت آبتیه و راه نزل
و حقیقت یار شید و از فیوضات غمام احدیت پریرکت
و شکوفه و قمر لطیف هر یک در امر الله چون بجز لامع با

نوع

۱۲۵

و سراج ساطع و غمام جامع و در نبوت بر امر الله چون
جبل را سنج و در عرفان جمال حمن چون بجز تواج بی پایان
و در شنای جمال جانان سنان ناطق و در تنگت به صلابت
الهی شهریز لفاق و در تبلیغ امر الله منادی بین ارض
سما و در اخلاق الهیه رحمت بر جهانیان ای ابرئیم
الهی تنگت بهرزه و ثقی چونید و شست بندهای عنایت
جمال ابی بعهد و پیمان الهی و وصیت جمال آسمان
چنان ثابت و راست با شید که جزود شهادت تصور
خلاف نتوانند و در امر الله تفریق نخواهند در جمیع
حیث است آبتیه که در این مدت با طرف ارسال شد
بهر صرح عبارت و لطیف اشارت نکند و مستطوره که

چون شمس حقیقت غروب نماید طیر لرلیل بطیران آید
این خفاشها جنود شبهاستند که عتقرب بکرت خواهند
آمد البته قدم را ثابت کنند و پای را را سنج قلب را
مطلوب نمایند و روح را مستبشر جنود شبهاست لغوی
هستند که مخالف صحیح کتاب قدس و کتاب آبی از
لسان حرفی را نند امر تمامه راجع بقدر معلوم مشهور است
و این مقام موجود بجهت ششون از جمیع من عاقلین
یعنی اوقات ممتاز و مشهور و منصوص لکن با وجود
این جنود شبهاست بچو لان خواهند آمد شرح

هو الاهی

ای باطن بنمای پروردگار چشم بکشا دیده باز کن تا

عجبت

تجلیات جمال اهی را در ملکوت عجب مشاهده نمائی
حجی از بچو بان چنان گمان نموده اند که ابواب جنود غنات
مسدود شد و باران رحمت کبری منقطع گشت و
انوار موهبت عظمی نامرئوس گردید فیلس باطنین غمنا
لهم الیوم تا میدات تصایبه و توفیقات مترادف از ملکوت
اهی و جبروت اعلا چون اشعه مساطعه ملکوت وجود را
احاطه نموده است قول با الهی الذائل الجاہل خافض
ببرکت لتری انار و انوار شرح

هو الاهی

ای نا با! اوت متبقی هدایت نفس است پدر
حصانی مس حیات جسمانیست و پدر در زمان خلقت

حیات روح رحمانی فرق در میان تن و جان بجز
 بی پایان پس بگویش تا بآیت روحانی بابی و
 اولاد معنوی بگویند قسم اسم اعظم که یکت ولد در دانه
 بهتر از صد فرج اولاد جسمانی این نور عا نور هست
 و آن شاید سبب سوان و اقتضاح در پرورش و الهاء
 هو الاهی
 یا من کنت الله مدیة فی العتبه الطاهره و انجذب بنفحاتها
 المعطره المتعطره مدتی بود که درستان مبارک کاشف
 بودی و بنفحات روح مؤمنش حال با صدی شرح
 پذیرد الله و قلبی متعلق از ماسوی الله و مشامی منقطع
 بنفحات الله سفر نما و از خدا بخواه که در این سفر منادی

بسم الله

بسم الله و ما طین بیدکر الله و ما غر خمد و میناق الله باشد
 چه که بعضی نفوس بد بار الله از این ارض رفته و چنان
 جلوه دادند که مخصوص امورند پس از آنکه باید مستجاب
 شوند سبب محمود و محمود شده اند نفوس مستعد را
 محمود کرده و جانهای زنده را میت نموده حال شما با
 روحی مستبشر و قلبی مستبیر و چشمی بینا و زبان گو یا
 و صدی مشرح بجهت و میناق الهی سفر بتشقی اباد و غیره
 و ان صفات نمایند و از خدا بخواهید که تا ثیرات محمودت
 و محمودت آن اشخاص اشعد نورانی عهد و میناق الهی
 ز ما نماید و البهوا و الروح و حاکمیت و استعین
 بار حقبت الله ع

۱۳۰
هوالا بھی

ای چشم بینا انوار عیان از لکوت بزدان چون مهر
ریشان و شمس افق توحید در جبروت ابی زین الع
غیب امکان پر تو نشان اگر از بصر نهانست بر بصیرت
آشکار و عیانست چشم خالی اگر حجر و دم است دیده
دل جان بعمایت لقا تا کز و ناموس است بظاہر
حکلی ندارد و سمع جسمانی قوت ندارد قوای روحانی
ادراک است و مشاعر بانه اساس عرفان و اہم
عین لایبصرون و اہم آذان لایسمعون بہا و اہم
قلب لایفہون ما یرسلان جبال ذوالجلال و عاتقا
روی حضرت متعال باؤس نباشند مژدن نماوند

انیہ

۱۳۱

امید بالظاف رب حجید دہشتہ باشید و طلب تائید
از عزیز جمیل کنید انوار عنایت حضرت احدیت
احاطہ نماید انسان ششون جسمانی را کجا فراموش کند
بصرا حکم نماوند در ملک وجود سلطان بصیرت کم
رانہ فرایدہ الہا کہ علیک عرع

هوالا بھی

ای نابیل کستان محبت اللہ در این عرضہ مستی کہ
بن و بنگاہ نیستی است صد ہزار شغویت موجود کہرس
ہوائی پرواز نماید و بمشغولتی مشغول و بہوسی مسرور
داز صہبائے محمود کو کہ طیر مشیان آمدتی و حمامہ
عنایت خرد را با این ششون دانیر مشغول کن ددر این

۱۲۲
 باغ زخرف عالم خانی لانه و همشایه مکزین در حدائق
 هکس بریاختن سدره منتهی بنجره ترانه بهروز و آغاز
 آواز ساز کن و ایشقیمازی با گل جمال لایزال بر ساز
 مشو قسم بچهره وجود که کربانین مقام فائز کردی خیز
 خرامیرال داده کرده و آواز تنزیه و تقدیر حضرت
 رب و درود و البهائم علیک و علی ائمه و الرضی عن

عالم الغیب السمرود ع

ای مشتاق ملکوت امی

لوار حق بر نشان شده در بای حق بر نشان شده
 و جهری تابان شده خفاشته با بنان شده
 ابر کرم کربان شده برق قدم نندان شده

کلی

کلش فضای جان شده پرا ز کل در میان شده
 بلبل بعد بلبلان شده بر روی کل حیران شده
 مددش در سرگردان شده مست رخ جانان شده
 مجرور و هم سکران شده پرا که پیر افغان شده
 سوزی خدا مالان شده

کی مالک و رحمان من غمخوار من برزدان من
 ای روح وای بر جان من ای ارزوی جان من
 ای واقف پنهان من ای درد وای درمان من

ابن حجج باران تواند محمود پیرشان تواند
 سرگرم و حیران تواند خسته بهجوان تواند

۱۳۴
مرده زجرمان تواند

یک پرتوی از روی خود یک شمه از موسوی خود
یکنفخ از بوی خود یک نسیم از کوی خود

بر آرا حسانی بکن و از فضل ربانی بکن
از جود رحمانی بکن رحمی ز بردانی بکن
تا زنده کی با بیم ز تو

ای بلبل خوش الحان گلشن عشق وقت آنست که
از فرقت پر حرقه سلطان گل در صحن چمن نبالی و
بزاری و بسوزی و بگردانی و این ترانه آغاز کنی و
با این نوا بنوازی و کار دلها بسازی ای مهر مستور

۵۱

۱۳۵

ای روح مصور ای نور مستور فریاد ز بهر است ای
شمر حقیقت ای نور هویت ای شیخ هدایت فریاد
ز بهر است و الهام علیک و علی اعتبار الله من هذا
البأس الفقیر ع

هو الاهی

ای صرخ صبح هدایت وقت لغز و اینک و ترانه
و بهنگام آواز چنگ و برابط و چغانه تار و آواز آینه
در دست کبر و باهنگ خوش حیا بخشش روحانی
عجابه و نفوس آبی سپردان در دیده وجود بزم امیرک
داود آغاز ساز کن و در شام ساز مسدود غنچه نعیمه
جانسوزی بنواز تا مایه و حدائق تو تجدید وجود و طرب

۱۲۵
آیند و طلعات حشرات قدسی در جزیره و شوق و
شغف تا از این ساز و آواز دلورگی در عالم بالا
افتد و تخمین از ملکوت ابی رسد طوبی لذت آفرین
طوبی للناطفین و البیت آه علیکست فرح
هو الابی

ای مشتاق تراب آستان مبارک و انایاری رضوی
فضائل نما صوره و ترجیح کلی از دیگری اختلاف کرده اند
قومی بر آنند که عنصر آرقا نشسته و سرگوش بلند و شمشاد
نظره دشمن شدیدا است و قوتش غریب جسم غیر مجزود
و سبب حیات جراد و نبات و حیوان و انسان در
جمع شئون و گروهی بر آنند که تراب فضل است

۱۳۷
و قوتش شهر بخا، جمیع ذیروحست و منصب
هر وجود این است نه تا کنون غنی است نه فاقد
منظر من جا، باطنی نه ظاهر اما است چه که
تجلی و بیاض صاف پس ده و دوازده کاری شجر پرتوی
عطا کند سینه اش را بجزاشی هینض و بر یک جنبه
میل است تا این است و کرم بجهان را از آنچه
تمام کند و آنچه بخورانه اهل من مزید گوید اعلیمی را در
نفسی است لاشی کند و فرستی را در جوی خود لاشی نماید
شده است و مند تو و هدیده است و جنگی پس
ای موقن با بابت الله چون سمت آرایین عنصر کرم است
بگوش که دارنق این صفات جلیله کردی و منتصف

۱۳۸
باین اخلاق حمیده نشوی رع

بنام پاک بزدان

ای هیرام سپهر پروردگار سپیده امید دمید
و خورشید جهان تاب ایمن بالاد خورشید بر تو بزدان
خادرو با نتر که ما نرا تا بان نمود و اخترانی چند بر تو
مهر ماه خشان گرفتند و چون گوهر خورشیدان روشن
و کله های گلزار و گلشن گشتند تو که بهرامی در سپهر
دانش مرغ برافروز مہ تا بان شو و در گلستان خرد
و هوش گل صد بربک خندان کرد در راه زند بچرا
روشنی باش و در چمنستان آستان سرور
و زیور کشتی بر تو نیکان بگیر و در کس پیشیاد میان

ببزر

۱۳۹

بببزر فریدون مهنون شو و چشمه کدو مهر بزدان
بی چون منوچهر سپهر پروردگار کرد و کبر مرشد شهر
رستان شو هوشنگ و زنگت دانش و هوش شو
کلبا ک سر دوش از جهان آسمان بشنو هوشی بران
و خروشی بر آرزو آفا ز کن و چک و چنانه بر کن
مرح گلستان شو و زیور بوستان کن زبان گویانو
و چشم بینا کرد برده برانداز و بند بر بکش کن شیر
زبان باش و شبریز میدان بگو کوی در چکان
بخواه سندی بنام دشت و بیابان خاکدان بزر
استین بر آرایش آرایش و آسایش زمین به نغز
و آهنگت چرخ برین کن دانش آموز دبستان شو

و پرتو نیک شهرستان جانان کرد شهبان دانائی
برافروز و بگله پوشیاری پوشان کوهکان
جهان را فرزند نیک یزدان بیاموز و اختیار کان چاه
نماد نیز ابا یون دانایان برار اینست پند بن کسل

یار مهربان ای بکسر ام شرح

هو الاهی
مختار شیخ مسلمان در سخن اعظم و
و زیارت مرس مظهر فائز از آفتاب خالطری
خوشنود و دل سرور دستینه در چنین جنت بدگر
شما مشغول شدند و بیاد شما مالوف گشتند الیوم
عالم بود حجت و غنائی اعظم از این تصور نتوان
نمود که نفسی در روضه مبعار که ندگر و یاد دوستی پیر

ای کون ایست

دو عای خیر کند لها عظم غنایتمه و اکبر و بهبه و اتم
مخته و اعلی عطیتمه فاستبشر بهذا الفضل و انور
بهذا التوفیق العظیم الوفیر و الیهما علیک و علی
کل ثابت علی عهد الله و میثاقه العظیم شرح

هو الاهی

ای که میان پاک در عشق الهی بناب آقا سید حسن
مقوم نموده بود و ذکر آن شرح چون ذکر الهی را نموده بود
بسیار باعث روح در میان کرده بدیقین بیان که آنچه
الهی در این مبدا هر یک از جان عزیز ترانند و ذکرشان
از موآند جنت لذت تر هر وقت که بیادشان مشغولی
واصل مذاق قلب غرق بکنین ایست و کلام جان پر

حلاوت از کثر بهشت برین قله چون به کمرشان قم
زند نفیر مسک مساطح کرده و داد پر سروا چون بنا
جاری شود انوار فرخ لامع شود همچو کمان مکن که آبی از
ذکر دوستان فارغینم و از فکر باران مساکتیم و از
یادشان سلامت از فضل و جود سلطان و جود انیم که
حاضر غائب باشند و بعید جهانگردند بجهت کرم کرد
بروح در محفلند و بکل اگر چه مجورند بل در بدیت معلوم
مطمئن باش بعضی از عرایض نرسید و بعضی نیز چون
در آیم اصران بود کسی از خود خبری نداشت و الهام علیکم
هو الایهی ای منظر بدایت است شمس مهدی
از مطلع بقا اشراق فرمود و در جبهه و اتفاق قلوب را

روشن

روشن و متورن فرود بعضی از این فیوضات بهره و افری
دشتند و ضعیب و فزری گرفتند و برخی پرتوی در عالم
اسما گرفتند و حرب خفیه اهل عالم محروم ماندند گو که از
این بجز خفا هم فیض فزری برزی و از این انخاب بود
تجلی حلیله یاققی و از این غنایابی با بیان خنده افزری بر
مسکر کن خدا را که بچین موهبتی تا کمر نشینی و بچین بعضی تا کمر
شده ی ر ع ع

هو الایهی ای واقف آثار قدرت پروردگار و
بیشه محبت جمال بزندان شیرشان باش و در حرمان
عشق پروردگار خوال رخسای دوران در کمش فکر اندت
ببل غزل خوان شو و در حدیقه عرفان است عهد لب لب خوش

۱۴۴
الحان و در ریاض اسرار آن هزار هزار داستان و بهیانه
علیکت ع ع

هو الاهی ای ناظر بملکوت الهی در این ایام که
افزار تائید از مطلع رحمن بر ملکوت امکان مشرق است
و بحر عظم الهی از حیرت غیب متعجب و فالق حق همی لازم
که از این تکبیرش الهی هستی برد و ازین فصل عظم
فیضی برداشت در این یوم محرومی مایوسی بدست
و در این ساعت ممنوعی نو میدی سده ی ع ع
هو الاهی ای در دیش بهاء و وقت آنست
که فقیر و در ویش از شئون ماسوی کردی تا پرتو انوار
غنا، مطلق تباد و هستی وجود شون و در مراتب و

تغنیات

۱۴۵
تغنیات بنیستی مهبل گردد تا آفتاب هستی آری اثرش
فرماید و الهی که علیکت ع ع

هو الاهی
ای ناظر منظر اکبر حکمای گشتند بسکندر روحی جفا
بود و کشورستان چون از فوج ایران و توران و چین
و هند وستان طبل رجوع بکوفت و با حشمتی بی پایان
توجه بطن مالوف نمود در شهر نو چراغی امانت نمود
شد و شش جهت پرده ظلمت خرا گرفت صبح آنست
نمایان شد دانایان بر جزانه او جمع شدند و انجمن نام
تاسیس نمودند هر کس تعزیت نمود و در مقام است
بسی کشود از جمله شخصی از هو شندان برخواست و در

مقابل نقش با بیستاد و گفت سبحان با تدا این سخن گمان
 بمنود که ملک الملوکست حال ثابت و محقق گشت که
 عهد محلوکست دیگرى گفت سبحان الله و بیز ز این پادشاه
 غیر را هفت ایلم و سرعت کنجایش نداشت امر فرود
 شیری از زمین کنجایش یافت باری که سلطنت
 باقی بود در جهان آئی سکندری جو و اگر ملک الملوک
 قبابی در ظل فرود روشی در سمیل آئی نادو
 القزمین جهان جاودانی کردی سرخ
 هو الاهی ای هم حزنه بخوانند حضرت نوح
 علیه السلام چون طوفان اعظم را مشاهده نمود سفینه
 نجات مهتاب ساخت و رخت در بنه ملک است اسما و صفا

انوار

انداخت پس اگر توانستی در سفینه نجات آمدن
 که بید قدرت آتیه تربیت شده بجای و ماوی بیدار کن
 تا از جمیع طوفانهای کون و امکان ایمن شوی سرخ
 هو الاهی ای دوستان آئی وای مستغان
 انوار عرفان جمال رحمانی در جمیع اوقات بدرگاه حضرت
 پروردگار تضرع و ایستمال میرود که آن طهور جلال تو توبه
 در فضای حدس کج بر پرواز دهد و در پیشان بشوید
 و استقامت منزل و ماوی عنایت فرماید و در فرود
 عنودیت بمقتضیات حقیقت ایمان و عرفان توفیق
 نماید ای در هو شان خمر الطاف وای سرستان
 صهبای عنایت حضرت رحمن وقت اشتغال

و انچه باست و هنگام موج و فیزان ذرات در جو
در حرکتند و قطرات بجز شهود در موج و حرکت و شما
که جوهر عالم انسانید باید چون روح در جسد امکان
همتراز و متحرک باشد تا این جسم بجایم زنده شود
و این عالم امکان مطلع انوار عالم امکان گردد
اگر بقایب دوست پی برید هسته جمال قدم که از
شده است لطافت و بشارت اجسام حکیم جان باید
و قلب مطلع انوار رحمن گردد چنانکه از من به الفضل
الذی اعطا اشراقه طکوت السموات والارضین مع
هو الیهی الیوم ختم امور نبوت و روح امر است
جمال قدم اجابتی الهی را از برای چنین روزی تربیت

ذمیر

فرموده اند که منتقاه امتداد اعلای کلمه الیهیه بکشند
تکلیل بیت عدل بسیار موافق امید دارم که توفیق
کردید جمیع اجتهای محسن را کبیر لبرج ابی از قبل این
عبد کبیر شوند مشب و روز بدگوش ان مشهور لبرج و صل
اللهم غاصره فردانیکت و دو و حره و صد انیکت و غاصره
و افنا نوا و اذرا تها ع

هو هو

الحمد لله الذی انطق الورداء باحسن اللغی فی ذریعته
الرحمن علی الأخصان بایرج الحان فاهترت و
ابتهجت و انتعشت و انخبت من نعماتها الحسان
القدسیة المحررة الصافیة الی طبیعت من اشرفنا

١٤٠
عن شمس الحقيقة واشتعلت بالنار الموقدة من السدة
الربانية في حقيقة الأنانية عندك كنت مهتفت بالتبليغ
والتكبير في ذكرتها العزيز القدير واطلقت اللسان
وقالت سبحان من انطقها بشارة في حقيقة الوجود بمجرب
آل داد وحقها حكمة واسرارها وجعلها محبب الينا
ومشرق انوارها ومطلع آثارها وذلك رغبة بقوة بيما
وخضع كل عين بظهور ربانته واحسن استعملها حقيقة
الكلمية الفالقة في بدء الوجود الفاضل على كل وجود
المبعوث في المقام الحميد المنعوت بالظلم الممدود
في اليرم المشهود الوسيلة العظمية والواسطة الكبرى
صلوة الله عليه وآله في الآخرة والأولى أيها الفاضل

الحليل

١٤١
الحليل ذوالالحج الأثيل ان شئت الصعود الى الأوج
الأعلى من دائرة الوجود فطيك بك بصره ربه في
هذا العصر المجيد حتى ترى نور الهدى ساطعا من الأفت
الأعلى واشرفت الأرض بنورها وتعرضت لفضائسها
فانها من رياض الله مسجدة الفروسه امصده وادى
طوى يقبل بمخبر الى العلى سجد الهداية الكبرى على النأ
الموقدة في الشجرة المباركة الساطعة في طور سيناء وانقر
يدا بصفاة متلذذا بالانوار بين ملاء الأضياء لمحرك
ايها التقرير لمنك التافة البصير يبق العروج الى
اعمالك البروج فاحلج به الرؤيا لبيالي الرثيث
وليس حبل التقديس والشراخنة العرفان وقصد

٥٥
 ملكوت الرحمن وجميع الخلق طهور الله من في اعلى
 فروع الهدى المنقى لعمر كتحكي العظم الرقيم في سفلى
 صدره والشرحت بحجة الله لها حظ عظيم مع اية
 الدنيا وشؤونها التي نزل الى الغناء وربك الاعلى
 انما اعلم بل اوله عند اول النسي انما الحية حية الرزق
 متعلما بالفضائل التي توفد وينبغي مصباحها في ملكوت
 الانساق ومنه المثل الاعلى وان شئت حياة طيبة
 فانشره الملكة في ارض طيبة طاهرة لتنت لك في
 كل حبة مسج ستمابل خضرة مباركة وان قصدت الدنيا
 في صنع الامكان فانشا صرحا جديدا مشيدا الاركان
 اصله ثابت في النقطة الجاذبة الوسطى في المصيف

الادنى

٥٤
 الادنى واعا غفاتها في اوج الاثير الاسمي واشتر
 رحيق المعاني من الكأس اللائق في الرقوى الاعلى
 مركزا كثره للموهبة العظيمة وطيب تلك المنحة الكبرى
 ومشرق الهدى ومطلع النوار كبت الاعلى قسما يتوحي
 اليك ما دعاني الى ربك هذا الحديث الالهية تتك
 وشدت ولا تك وشغف وداك وانحرت
 لك عظم الامالى التي قصرت يدى عن نوالها والاولا
 في كسب الغناء عن وجه عطا، ربك وما كان عطا، ربك
 مظلوما وانظر نظرة عين في القرون الاولى وشؤونها
 وانارها واطوارها واجيالها وما طرقت فيها من غرائب
 اجوالها وغرائب سرارها واختلاف مشارب جبارها

وتفاوت ادواق اعلامها فان اخبار الاسلاف تكثرت
 وخيرة للاخلاق ثم اخترت نفسك ما شئت فعليك
 بشان امن نبيا واحلى نبيا عظيما وعظيم برأيا وقوى
 سديلا واخطورا واكبر سرورا واتم حجوا واشتد
 نفردا واحلى ذوقا واشتد شوقا واسرع علاجا واتوم
 منهاجا والوزر ساجدا واعظم مبرهنة واكمل منجى بل
 اقوى قوة حيات وروح نبات الجسد الامكان كبرك
 كل من علمها فان وسبق وجيزتك ذوالجلال والالزام
 ان استطعت ان تستغل في ظل الرحمة امتت الغناء
 وحظيت بالبقاء وتلمنت في الافق البدين منبو
 اضاء منه ملكوت السموات والارضين وسنبطوا

بساط القبول وبيمة فرش الجحول ولا نذر السبول
 الا الظلول ويهوى المترزون من القصور الى القبور
 تاخذهم شكرات وتشد بهم الحمرات ولات حنين
 ولا تسبح لهم صوتا ولا كرا فاما الربة فيذهر سبب جلاء
 فاما ما يفتح التماس فبمكث في الارض في الذاهبين
 الاولين من القرون لئلا يصح ان كان كنت انكبتا
 بالراى الشدي وانخذ الشدي تفكر فيها تتودم به المنة
 البيضاء الى نشتها الاولى ومنزلتها السائمة
 العليا قسما باجادة لوانها وشمس ضجيجا ونور هديها
 وموتس نبينا ليس لها الا قوة مكرتية الهية تجر
 قيصها الرثبت وتنبت عزتها الاثيت من حشيش

سوقها و آءه بر طرا الى ميم مركزها و اوج معراجها
 الا هي اما هي اما هي اما والسلام على من اتبع الهدى
 هو الابهى

ای در معراج روشن در زجا به حجت است آنچه مرقوم
 شده بود مشهور و معلوم کرده و آنچه مذکور بود مشهور
 محمد خدا را که ایت استقال بنا بر حجت است بود و نظیر
 حدیقه انجذاب آیات است تو چه بملکوت عجب چه
 است و لا هوت رفیق ای روحی و ما و اسپین است لا تنبأ
 التائبین الکر اسخین فرامزده این مناجات را بخوانند
 پاک بر دانا بد مثل و مانند بیستمانه و ندا و حرکت لا
 شریکت لک لا نظیر لک لا مشیل لک لا شیبیه

لک

لک تعقرت فی الوهبتیک و برهبتیک و تعقرت
 بوحده اینتیک و فرد اینتیک کل علیک و از قانک
 و ایانک المذله علیک فی ملکوت خانک لیس لیس
 و بتود و لیس لاحد شود حین ظهورک و یوم ظهورک
 و زمن اشراقک و یوم فراغک کاملت فی حق کما بک
 عبد الکریمون تبسنا اللهم ی دیکت القویم و صراطک
 المستقیم و استقیمای العود و المیناق و ابعثنا
 اهل الوفاق ع

هو الابهى
 ای بنده درگاه الهی گویند که برین
 نقاشان عالم در ایران مانی ماهر و در فرستادن مرد قایل
 مشهور بودند مانی در این صنعت چنان اقتدار نمودار

لا تنبأ التائبین الکر اسخین

نمود که بقلم صنعت دانه شده بی و بیچ و بی نقصان
 بدشتی حال اگر آن سرست جام است الهی در
 رسامی و مصوری همارت نامر جوید باید بهتر فرماید
 که ماصورت ملاء اعلی در آینه طراز ادنی افتد و آن آفتاب
 ملکوت در هر حیزت ناموس برده براندازد اگر حال امکان
 باین موهبت رحمن بود که در انوقت این جهان
 اهی شود رب و حق بجبارک و این ممکن نگردد مگر
 بیوت و رسوخ بر عهد و میستاق رعاع
 هو الاهی ای مشتاق جمال ذوالجلال شمدیک
 احسن الرحمانیة بطفالت العنایة در جمیع صحائف
 الهیة ذکر تعاقق منافضین با وضع عبارت مذکور و

مهدن

معروف که بعد از غروب شمس حقیقت بلند شود
 فیض کلمه مخالف نص کتاب عهد اکبر است که از
 جمیع باثر الهی گرفته شده است چشم را باز کنید و گو
 شنوا این عهد الهی عروءه الوثیق است من تجزوت
 عهدنا ضل و نحوی و البیت آجای که شرح

هو الاهی

ای بریکان گمنان ایمان بجمال رحمن شبد است
 و ظلمت آفاق را در شمس جهت احاطه نموده است
 و این طیسر شش بان الهی با نوار ذکر فکرة اجزای رحمانی
 لایه و کاشانه اول خویش را روشن و متورن نموده
 سبحان الله یا دودستان معنوی و در احسان کلاه

حضرت جان در مذاق روح از شهده و شکر شیرین است
و از حلاوت و لذت اعظم نگاه خوشتر و لذیذتر است
مشبه روز از ذکر آن جسمیان روحان و باران الهی
فارغ نیستیم و طلبت نماید و توفیق یلما یم و
الهما علیک ع

هو الاهی ای مشغول بنار محبت است ساعت
که جسم غیر و قدر متصرف است بسبب نظم و ترتیب با هر
حرکت منتظرانه دارد با وجود آنکه جسم نقیض است
اوقات استقالات که کسب جلیله امین نماید و
بشیر قرب طلوع تیر ذلک انیز گردد و چون حرکتی
خفیف و ضعیف در جسم ثقیلا حاصل شود چنین

نر

۱۲۱
نمز جلیل حصول یابد پس اگر حرکت شوق روحانی
در جسم انسانی بمشابه روح این عالم عنصری است
نظاره شود چه آثار باهره و کمالات لامعه متحقق یابد
پس از خدا بخواه که بر تیری الهی و قوه روحانی
سبب حرکت و جدائی همیا کل این انی کردی و هر
حرکات کواکب عالم اعلا و نجوم تکرات ابی شوی
و چون روح پر فرستاد حرکت و ایتنا از جسم
عالم امکان باشی و الهماء علیک و عاکل من
ثبت علی عهده است و میا قور ع

هو الاهی

ای سرکشه کوی الهی تو را که گفت که در زمره آوارگان

دراستی و در انجمن دلدادگان درافتی و در حلقهٔ بیرویان
داخل شوی و در جمیع عاشقان وارد کردی ولی آسوده
داشتی و جانی از مهر صیبتی آزاده آسایش و جودت
دوستی و باراحت جان همدم بودی جمیعت خاطر
پرشاید مبدل کردی و اسودگی دل را باوردگی محنت
مبادله نمودی چون این اوارگان بی سرو سامان شدی
و چون این دل باخته کان کس کشندهٔ صحرا و بیابان شدی
خواند بتالان و تاراج دادی و بشاهانهای شیراز بلای و
خرابج باری نمیدانستی که در این مصائب شدید و تلخ
افزاد و در این بلایای عظیمه گرفتار خواهی گشت آخر
میخواهی که از آوارگی این بیرویان عبرت گیری و از

اسیری این مستحبه کان پند و نصیحت باری باری این
سبیل الهی است و این طریق حضرت ربانی راه جان
بازی و فداکاری و کدشتن از رامت و کامل کاری است
این قید صمطهٔ بیخ رنگت آرایش قبول نمایه و این
جمال انور هیچ زینت و زور نپذیرد از هر زیاده و عریان
بمیدان آید و از هر قیودی آزاد میماند کرده اگر چنانچه
هر اسیر شوقی علم محبت بر افراختی و هر ستمی خاشی و
شوقی نیمهٔ جذب ربانیه بلند نمودی عشق ز اقل
گشیش خود بلند تا کردی هر که بهره نبرد و فی الحقیقه
کرب باری سبیل الهی نبود کام عاشقان جمال پیکر شریف
گشت و کرم بر عهده تمام من اکرم در محبت من نمودند

مشتاقان بیکه متذکرستی حضرت اعلی بودی و روح
الوجود ساحت الفدا در مناجات میفرماید که خدایا اگر
بلا یا ای سبیل تو نبود من هرگز قبول نمی نمودم که از
عالم هوس تو باین مقامات شهود آیم شانیز از این
بجز عظم بضمیم ششید و از این کوشش مزاج یکمافر
حق هم و بهر کوفتید ولی این قدر کنایت است امیه
از فضل حق چنان است که من بعد از ایادت ششیت
برسد و با کمال و آرزوی دل جان است و وصل
کردند در جمیع اوقات که در عقبه حاضر تا شریک
شما هستیم از خدا میطلبیم که آبخار بر او بهستی و حق
قربان که انوارش تا به از این عالم روشن طالع و
باشم ع

یا من اراد الله ملکوت الایات و امامه علی تنبیت الالفم
لعمرا لته ان اهل ملکوت الاهی نجا طوبوک با علی التذکر
و بیشتر و تک بر حجه اختصک الله بهانی عالم البقا و غیر
الیک بالبنان و یقولون هذا الذی خدم حمد الله و
میتاق الله و فی بها عا هر علیه الله و روح دین الله
و اعلی کلمه الله و نشر نجات الله و تمام علی نصره الحق
و نفس کنی ان ذرات الکائنات من حیث حق
المرتبه علی العظم الوجودی یصلین علیک و یتربلین
الی الله و یناصحین برهن و یظن رب اید عبک
هذا یجود ملکوتک الاهی و انصره بقبیل من الملائکه
المصطفین ای رب هذا عبک الذی اخلص وجهه

هو الله ط حضرت اهل بیت و بر علیه السلام

١٤٤
 لوجهك الكريم وسجد لذكرك المبين وهدى الى صراط
 المستقيم وهدىك القويم وحمل كل مشقة في سبيلك
 واحتمل كل تعب في محبتك وقطع الغماني والسبا
 والمقاومة اجمال وطوى المياد والصحراء والقفار
 ونادي باسمك في كل احوال فاجعل للمواهب حوائز
 ما انت اذ وانت من الخادم والتعوت بالثناء والحمد
 الابحى ع ع
 اى رب ان فى عنقه
 رسم الساسل من جديد وفي رجله اثر الكبول والرشيق
 وفي جبهه علام الغداية العقاب الشديده في جنبك
 فاعطف عليه يمين رحمتك وانقرقه في جوار القبا
 واحسانك وادخله مدخل صدق واخرجه مخرج صدق
 واجعل لمن لذك سلطانا نصيرا اى رب اعين

بالحق

١٤٧
 احبتك شامخا الى انوارك وناظرة الى ملكوتك
 وترصد ظهورك ليدرك نهايتنا ابصارهم
 آيات رحمتك التي تنزل على عبدك وانوار موهبتك
 التي تغشاها بفضلك وجودك انك انت الكريم المعطي

الرؤف الوهاب ع ع

هو الله

اى دوستان آي وياران معنوي خداوند عالمين
 در قران حكيم ميمايد وكم في رسول الله اسوة حسنة
 يعني مما تبنت حضرت اسره حسنة است و اقد آء
 بان متقدماي حقيقى سبب حصول نجات در دو عالم امت
 رسول مأمور باتتبع در جميع امور و شؤون او درند و چون
 او راى اين منتهج و غير اصراط مستقيم دانسته سلوك

بالحق

۱۲۱
نمودند در اقیانوس پستان و کشور خاصان ملوک گردیدند
و لغوی یک در راحت و حصول آسایش کوشیدند خود
از جمیع مواهب غنیمت نمودند و در اسفل حفزه یا سن
معه دم باقند آیشان بر آمد و خوشیشان بیایان
رسید صبح روشنشان تاریک شد و جام صافیشان
در دالود و غبار آکین نخل بازیشان آفل شد و کوب
لاست ان غارب اما ان نفوس مقدسی که تاسی
نمودند در اقیانوس چون کوم هدی بدرخشیدند و در مطلع
امال بانوار تمیثال سلطنت کشند بر سر ریله سلطنت
جاودانی نشستند و بر تخت کاغذ ز رحمانی استقرار
یافتند آثارشان با ملرست و انوارشان لایح
گویشان در دست و مویکشان افواج ملائکه افلاک

۱۲۹
سهردی قصرشان مستیلاست و بنیادشان و طید
نورشان جهان افروز است و حرارتشان جهان سوز
حال قیاس نماید نفوسیکه تاسی بان نور زمین نمودند
بچین مواهب غنیمت تا نرشدند حال را اگر تاسی کمال
ابهی و حضرت ایا روحی من استشهده فی سبیلها انفراد
نمائیم چه خواهد شد حضرت ایا از بدایت طلوع جهان
تا یوم شهادت کبری شب و روز را داشته بلا در سبیل
خدا گذرانند و آخر الکاس سینه راهرف همراه تیر
بلا فرموده با سینه شتره شتره بملاکت ابهی شتافتند
جبال قدم اسم عظمت زهر مر بلای چشیدند و جام لب سیر
هراستلای نوشیدند سینه راهرف همراه تیر نمودند و
گردن را همین هر شتره فرودند اسیر رندان گشتند

و بسته زنجیر بیابان عرصه هجوم اعدا شدند و در وقت هجوم
 اشرار مقهور سلاسل اغلال گشتند و مغلول و شاق
 و اصفاد بعبید از اوطان گردیدند و سرکون بلاد
 بلغار و صفلاب شدند در سخن عظیم بتلای ملای مبرم
 گشتند و سینه خطا و مستم درین زندان جفا و سیر ظلمت
 ایام مبارکتان سپهره و صمود بمملکتش فرمود حال
 اید و ستان با وفا و باران آن طلعت نوراء ایاستنوار
 که در کبره رقیقه آسوده نشینیم و صبر پیشه کنیم و استقامت
 و راست جویم تا دراز مایش و کسالت افتیم و بیخالیات
 خویش برداریم و به بیگانه و خویش دل بندیم لا اله الا الله
 شنب و روز آبی نیاسائیم و دل با کربا مالایش این عالم
 نیالائیم بزم فدای بیارائیم و جشن جشن برپائیم

و با چنگت و در فنی با بنکس ملکوت اهی نغمه سلیم
 و در خص گمان شادمان خندان بقربانگاه فدای شاییم
 و جان و تن و سر و بدن اتفاق نمائیم ای باران طهارت
 و اید و ستان ثبوت و استقامتی ای مهملان تیش
 و توتسی ای مستقر جان تعلق و تمسکی هر یک باید شو
 دیگری کردیم و تکرر سائرین شویم و در در نشین غایت
 کوشیم و باجملای کله آند پدازیم از بنده غنایست
 مهتر کردیم و از ششم کلزار اقدت ملتدگسود و قرب
 ابرار شوق و شورا کنیم و در دل اجترار ده و سرور اندازیم
 حمد خدا را که جمود ملکوت اهی در هجوم سمت و هجوم افق
 اعتماد سطوح و سحر علم هر در جنبش است و کتاب
 غنایست در ریزش و شیر افق معان در تابش جشن و

عیش ملکوت در نهایت مست است و صبح غایت
ناشر بر تو هدایت اینک ملکوت ابدی است که از
ملا اعظم میرسد ای مرده بجان و دل جاندار شو جان
دار شو ای خفته در آب و گل بیدار شو بیدار شو
ای مست و صبح بوش و مفضل بهشمار شو بهشمار شو
افاق عزیز بارش اعدا و پراوارش اثر لقا
آتش بارش از جان و تن بزار شو بزار شو
هنگام قربانی بود انفس رحمانی بود اسرار با
بود بر عاشقان سردار شو سردار شو کلبا که سرخ
خوش سخن برین سخن سرو اندر چمن درس معانی میدهد
تو محرم اسرار شو تو محرم اسرار شو رخ
هوالا بچی

ر

۱۷۳

ای یاران روحانی جناب زائر مستی حضرت مقصود
آنا حسین زعفراسمانی بعد از مراجعت از بین راه ارسا
نمودند و از برای هر یک همدستای عاطفت فرمودند
در عودت از صفای باران کرده و سبب تشویق حکومت
دوستان فی الحقیقه تجاری مخصوصه بجهت هر یک از
دوستان فرض و واجب و از لوازم حقیقت نزد هم میخوانند
و این عهد ابدانیت آرزو و آمال ذکر و یاد و فکر و اشتغال
بدوستان بزدان است و چون بیادشان با لوف
و دیگرشان با لوس کردم زبان شکر بریز شود و نیک
خاتم شکر بکنید و دل فرخ آکنیز ابرار برود مفرح گردد
و حقیقه نظر و فرح مشهود شود زیرا صدائق قلب بر
باران رحمت است و شقائق نفوس را شبنم بر سببت

۱۷۴
 مشتاقان دیدار با بزرگوار است و عاشقان با کل
 عذارانشه روح پروری ولی این اواره صحرای تبت
 است چنان در تنگنای مصیبت آنگه تمام عیش و شکر
 مشغول گرفتار که فرصت آه و این و ناله و حنین
 ندارد جمیع اعدای حضرت مقصود و چو لا اجماع الله
 سهام چنان و ستان اذ البینه این اواره همواره نمود
 و کج و قوی در قلع و قمع و تدابیر فریضای و جمیع طعن
 عنظر قوای عالم باجم و اعتراضات ارجح فرقی و
 اعم تقابلی و مشتقات تعدیه و بلا لای غلطی که بیان
 نیاید و بزبان بیان کرد متواصل و توار و اهور
 ششون متعلق با امر الله چون در باری همان متناظر و
 اعلای کلمه الله در شرفیات الله در جمیع نقاط عالم و آ

۱۷۴

۱۷۵
 و اداره داخل و خارج لازم و غوغای دوستان و
 امورشان از جمله ذلالت و خابرات با کل بلاد
 و محابوات و کسالات مستمر و صالح و جمیع این امور
 بنوک این قائم باید تمثیل داده شود ملاخط فرمایند
 که چگونه فرصت میسر گردد که هر یک از اجزاء الله
 بالافراد کتب مرقوم گردد لهذا از جمیع دوستان آن
 امید چنانست که شب در دست نیاز را بدگاه
 حضرت بی نیاز بگذراند و تائید بکتابه این و طلبند
 کدای جمال اهی این فرزند و حید را نصرت فرما و این
 ناصر و معین را احسانی کن صد هزار تیر از آشناد
 یکجا نیکو تیر نام است تو ظمیر و نصیر باش صد
 هزار ستان از داخل و خارج نیکو تیر بلند است تو مجیر

۱۷۶
 دستگیر کرد جناب امام حسین این مکتوب را بطرف خوش نفس
 های زیاد نمود هر یک از آنهایی که اسمشان را مرقوم نمود
 بودید یک نسخه بدید ای حسین حق جا به جرایم نه
 بجان تو قسم که انی فرصت ندارم لهذا باین مکتوب منقطع
 قناعت نما
 سع

هو الله ای مریب حضرت عذلیب از حضرت دوست
 استهتای شب روز این است که دوستان راستان را
 ثابت بر خیزد بجان فرماید و این بر شایق حضرت رحمن
 چه طوفان استخوان شدید است و لوح سینه شداد و غیره
 لقا نظرین پس از سر مست صبا، است بنطق و بیانی
 موفق باش که چون اشعه ساطع حساب و چشم هر متر لژی
 خارق و چون نور بارق باش منظره را نیک کردی و مطیع

توفیق

هو الله ای مریب حضرت عذلیب از حضرت دوست

۱۷۷
 توفیق و مشرق انوار توحید و البصائر عینک

هو الاهی ای متوجه الی الله حضرت عذلیب
 خواهش کن کارش این مسطور نمودند ولی فرصت محدود کار
 با وجود این از جهت محبت ایشان توجیر برداشتم ولی هر چه
 عاجز از آنچه در ضمیر این قدر بدان که مرقدت حضرت
 عذلیب و من استسب لیدر از استان امیر حسن جمال است
 روحی لا تجانه الفدا خواسته و میخوانم رب ایزد من استسب
 الی حماة ائمه شاکت و عذلیب صدیقه و فاکت علی
 ما تحب و مرضی و جمیع الشکران و الاطوار یا ربی العالی
 هو الله یا الله الله شکر کن حضرت مقصد دراکه
 چنین ابن محمود داری که نهزار هزار رستان جدید وجود
 و ناخوان نیک معبر داریست شب و روز بتایش جمال آید

هو الله ای مریب حضرت عذلیب از حضرت دوست

هو الله ای مریب حضرت عذلیب از حضرت دوست

١٧٨
 وارضعظم بردار که بوز توحید خلق بخانه دل را متورم و می
 و نفعی حجتی است که در مشام معطر ع هو الای
 هو الله ای در قوه مبهمه موقنه قومی بر آنند که با
 افضل از نساء و با نی مبارکه الرجال قوامون علی النساء
 استدلانی نمایند ولی ابن عبد ربیعین چون نویسی است
 که این حکم قاطبه نه بان آن که الیوم بر نیاق ثابت گوید
 انور صدف فضائل است و با رجال تسرنزل که خرف
 قهر بکار رزدا مل پس فضیلت بد کرد و انانی نه بمو اهب
 اسم عظم است روحی لا تجا که العدا تا توان قدم بر عهد تمام
 نما و آگاه سانه را را رخ گردان ع ع
 هو الله
 اکتمت الذی اشرق علی الفؤاد سبز الرشد و نور التو

امر الله و در قوه مبهمه موقنه قومی بر آنند که با

لاجون
 حقیقتی است که در مشام معطر ع هو الای
 و در قوه مبهمه موقنه قومی بر آنند که با

١٧٩
 بطرح آیات القدس بکل روح و سداد و هدی الخالصین
 الی معین النرفان بیانات فطرت فی حقیقه آیات
 الکلمات و اخرج الطالمین الی عالم التورین کجوهه التلک
 و القلموه و التجریه و التناک ع التوارک طبع فی رجاته
 العقب للقدس الطاف بالبرسات و منزل الروح الایین
 عا نواده بلایات الحکما و آله الطیبین الطاهرین
 اولی البراهین و ایحج البانده من المکانات و وساطه فیض
 اکی باین الموجودات فاعلم بانها الواقف فی صراط الله
 المستقیم الی الله و المقربین من انوار معرفه الله بان الایه
 المبارکه الی التي نزلت فی القرآن بصحیح القرآن قوله
 ما کذب الفؤاد ما رأی لها من کمون و من صمون و حقیقه
 لامة و مشنون جامعه و بیات واضحه و حجه بالنده علی

بر

من في الوجود من الركن السجود وكنهاج في بيان حقيقة ما
لبثت لتفصيل من موازين الادراك عند القوم وسر
ووجهها حتى يظهر ويتحقق بالعيان ان الميزان الالهي
هو الفؤاد ومنبع الرشاد فاعلم بان عند القوم من جميع
الطوائف اربعة موازين يزنون بها الكائن والمعاد
والمسائل الالهية وكلها ناقصة لا تروى العليل ولا تنفي
العليل ولذا كرر كل واحد منها وبنيت لقصه وعدم صدق
قائل الموازين ميزان الحس وهذا ميزان جمهور فلا يفتق
الا يخرج في هذا العصر ويقولون بانه ميزان باق كما قالوا
حكم به بشي طليس فيه شبهة وارتياب واحمال ان ذلك
نقص هذا الميزان واضحه كالشمس في اربعة النهار فاكذب
اذ نظرت الى الشراب تراه ماءً عذباً وشراباً واذ نظرت

الى المرأ ترى فيها مصوراً تتدقق انها حقيقة الوجود والحال
انها معدومة حقيقة بل هي الحكامات في الزخايات
واذا نظرت الى النقطة الكجالة في الظلمات فلتفتها اذا
ادخلتاً حتمتاً واحمال انها ليس لها وجود بل ترى
للأبصار واذ نظرت الى السماء ونجومها الزاهرة ترى
انها اجرام صغيرة واحمال كل واحدة منها موازين
اشمال واضعاف ككرة الأرض بالآلاف و ترى الظل
سكناً واحمال انه متحرك والشعاع مستمراً واحمال
انه منقطع والأرض بسيطة مستوية واحمال انها
كروية فاذا ثبت بان الحس الذي هو القدر المسمى
حاكماً انها القوى الفؤاد الحسية ناقصة الميزان فحتمت
البرهان فكيف يعتمد عليها في عرفان الكائن الالهية

لى

والأما الترجمانية والشؤون الكونية وأما الميزان الثاني
الذي اعتمد عليه أهل الأشراف والحكام المشائون فهو
الميزان العقلي وكذا سائر حروف الفلاسفة الأولى
في القرون الأولية والوسطى واعتمدوا عليه وقالوا بما
حكى به العقل فهو الثابت الواضح المبرهن الذي لا يمتنع
ريب ولا شك وشبهته أصلاً وقطباً فهو لا يخطأ
كلهم اجتمعوا حال كونهم اعتمدوا على الميزان العقلي فإما
في جميع المسائل وثبتت آرائهم في كل الجمال فيكون
الميزان العقلي هو الميزان العادل للصادق المتين
لما اختلفوا في أختلاف المسائل وما تشقت آراء الأول
والأواخر فبسبب اختلافهم وتباينهم ثبت أن الميزان
العقلي ليس كجامل فاتنا إذا تصورنا ميزاناً ثانياً لو

برئت

وزنت بهاماة الفلاسفة ثقلاً لا تقوى في الكمية فعم
التفاهيم برهان كافٍ وإيضاح على احتمال الميزان العقلي
وثالثه الميزان التقني وهذا أيضاً مختلف فلا يعذر إلا
أن يعتمده لئلا العقل هو المدرك للتفكير وهو زون
ميزانه فاذا كان الاصل ميزان العمل فمتى فكيف يمكن
أن هو زونه التقني لو أن كميته وقيمه اليقين وان
هذا امر واضح مبين وأما الميزان الرابع فهو ميزان
الانهاض فالانهاض هو عبارة عن خطورات قلبية والو
الشرطانية أيضاً عبارة عن خطورات تتابع على القلب
من واردات نفسية فاذا خطر قلبك احد مخي من
المعاني او مسئلة من المسائل فمن أين تعلم انها الهام
رحمانية فلعلمها وساوس شيطانية فاذا ثبت ان

۱۸۶
 دلیل صفا بود از الطاف خفیه حضرت احدیت کمال الطینا
 که متوقف بجزایات کثیره در هستان مبارکه خواهرید شد یعنی
 چون ماروقه برافروزی و نفوس متزلزله را ثابت و
 راسخ سازی و مظاهر شهبات را شهاب ثاقب کردی
 و در وادی سعادتس چون نور بهی روشن کردی و با علی
 الله افراید بر آری ای قوس می تا چند سوی تا چند جنا
 بهتر ز فاجیه عهد خداوند است لوراست نه پیوند
 بهم مشکوره هم قند است بهتر ز صفا چه این رحمت بار
 این نعمت احرار این نعمت فرار بهتر ز بهی چه
 جمیع یاران اکبر اکبر بر بیان با فیاض حضرت انشا
 سده مبارکه علیه بهاء الله الایح و البهائم علیه کسب جمع
 هو الایحی

بزرگوار است که در این کتاب
 از حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام
 نقل شده است که هر که در روز
 قیامت با این دعا بخواند
 خداوند او را در بهشت
 جایز کند

۱۸۴
 حمد لمن اشرف و لاح من افق التمجید بسطوع شدره و
 ظهور مجید و تجلی انکشاف به الظلمات و انقضاء
 و زالت به الشبهات فی الکوار کبیده و اللذرا کبیده
 عا عرش الجلال بنور الجمال و بهاء الکمال بهاء استغناء
 به ملکوت الارض و السموات فی الیوم السعید مقرره تجلی
 علیه علیه الشمس ساطقة الفجر لامته الشرق فائضه التور
 و وضحة الظهور خالعة العذار لمکمة الاستار کاشفة الغیوم
 مبددة الظلام العموم و صرة تراه علی مبیح السراج الوجود
 و یوقد و یضیی فی زجاج الافاق الایح کانه کوكب درسی لا
 شرقی و لا غربی بل کل الجهات جهاته و یکاد یحترق ستر
 الجلال من شعله ناره ذات الوجود فی الیوم المشهور و مقرر
 تراه عا شکل حساب محرکوم فائض عا التلال و الجبال و

الرياح والبطاح والخزون بالماء المسكوب فاهتزت و
 انتعشت واحضرت من هذا الفيض المديار الجود
 تارة تراه على مسافة قرين غير غناه ومحيط ليس له بعد وقارب
 ليدوم وجه الالواح العظيمة وتعطف الامواج العليا الفراء
 الفراء واكثر انرا التوراء بل البتية العصماء على مراحل
 الغلوب والارواح وان هذا الفضل واضح مستغنى عن
 الشهود والطف واحسان على كل موجود واليهما والسناء
 على تقلة الوجود الظاهر في صفة الجود عرع
 هو الالهى قال الله تعالى رب المشرقين والمغربين
 الى اخر الاية يا ايها الناظر الى الجبال اللانور والتمتلك
 بالذليل الظاهر والمثبت بالعودة الوثقى تثبت المبتدل
 المبتدل المتضخ الى الجليل الاكبر اعلم ان التير الاكظم

والنور

والنور الاقدم عند طلوعه وسطوعه عن مشرق العالم على
 سائر الالام لم يطلع ان ومشرقان واهقان ومشرقان
 افق افاقى امكانى غيبى في الكارج وانق انفسى قلبى حيا
 على وهدانى في الزهمن فهذا التير التوراني والكوكب
 الرحمانى والمديار الربانى والشمس التى ليس لها ثانى
 له طلوع وسطوع من افق الافاق ومشروق في ظهور من
 افق الانفس كما قال الله تعالى سنبره آياتنا في الافاق
 وفي انفسهم حتى يتبين لهم انه الحق فالتير العن العظيم
 ولصبر كتحقيقه في الادوار العظيمة والاكوار القديمة لمرى
 حقيقة معاني هذه الالام المباركة مستترة مجتمعة كما شفة
 لكل حجاب رافعة لكل نقاب واضحة البرهان للكلية
 لتبيان فاذا نظرت الى هذا الكون العظيم ترى

١٩٥
 آثارهم مشرقة والنوارحهم منتشرة وشعارهم باهرة و
 شرايعهم مشرقة وطريقتهم ذائعة ودينهم المبين محيط
 على العالمين ونورهم العظيم نير من افاق السموات
 والأرضين طريقهم من المثلى والوهم من الخافقة
 فوق الصروح العلياء ع فهدى الشرايعهم ونجليهم
 ونورهم من مشرق الافاق ثم نظر الى عالم الانفس و
 الأرواح والقلوب لترى ان النفوس ملهمة بذكرهم ^{مطبوقة} و
 بذكرهم راضية بعبادتهم مرضية بولايتهم قسوة بصياهم
 مستبشرة بعبادتهم مستضيئة بانوارهم مستفيضة
 من سطوع شعاعهم وان الارواح حتمرة من نسائم
 صدائهم وملتذة من لهما وحاشا لغيرهم وبهجة بنضرة
 رياضهم منتشرة بنفحة خياضهم ودمرة بغض من خياضهم

والقور

١٩٦
 والقلوب خافقة بجهتهم والاسس ناشقة بذكرهم وان الوجد
 ذوروح وديجان بخياتهم ومستقط اللبالي والايام منبهاهم
 والكينونات مستفيضة من فيوضاتهم والكنائس ضامة
 من تجلياتهم والذاتيات مستعبدة الانوار من نارهم
 الموقدة والنويات مكتسبة الاسرار من فيوضاتهم
 المنهورة والوجود متمللة والاسس متمللة والاذان
 ممتدة والابصار متميرة والصدور منتشرة وكل ذلك
 من فيوضاتهم الكاملة وكلماتهم الشاملة ففهمهم القيمة
 واهتمامهم من رب الاخرة والاولى والحمد لله رب العالمين
 هو الالهى
 رحمتك وامتصرتنا الى علاء مقام ربوبيتك و
 بعنته قدس ربوبيتك وارجيا لحضرة عزاءتيتك ان

١٩٢
 توديع عبدك الذي باجلك بجامع قلبه في فحش منتهى وحقى
 بهمه طالباً مرضاً كمتحمداً رضاك متأنجا بنار
 محبتك مبتلي بمنزلة منك متجليا كالبحار بذكرك متبجبا
 كالسطح المرفرف بفتك عند ما مرغ جبينه تراجعت
 قدرك وغفر وجهه لشفاء عذبة انك وتمول بصره
 بمشاهدة ايامك وتعطر مشامه بنفحات عبقث من
 البهجة المباركة وتغش روحه منيات تنفثت من
 الرقيقة المنقصة ورجع منك ليك دون كل فاك وافرغ
 لذيك ان توديه حين الرجوع على اعلا ولو اء الوبتيتك
 على الاقل والشرع امرت في سفن التجات والسقى
 البليغ واجر العظيم في سطح النوارك عن مطبخ الكائنات
 وشرتها كحيتك الغيا بين الوري اى رب هيا لمن

امر

١٩٣
 امره رشداً ولسير له ما يرضى ويتقى والنظر لانه بالنداء
 والهم قلبه باسراك المودع في حقايق الامشياء وحمله
 راية من رايابك وآية من اياتك ومعنى من معاني كتابك
 المسطور وسر من اسرارك في الرق المسطر والروح المخطوط
 هو الابهى يا من استغنى بالوارث من سراج الهدى
 في زجاجة الملكوت الابهى انيت العمود وذميت عن
 الوجود التي وعدنا بها الماعدت اتمت عند ما وجبت لها
 البلاد واقصيت اثر الرشا تشتر ذيل العجود والاهتمها
 وكشف عن سماء البية العظيم بين العيال وترد في
 ضلال بار القبائل وتحمل نجوم الأحياء بين العشار
 والظوائف وكشف غيوم المشكاة على افانك ملك
 الاوامر والارباط وتشتر كالنيران تودع وتبين كالمسبح

الساطع الاعم الميز بين ملك العاجل با نوار الفضائل فنيا
 جيبى مستفضن آيام احيات و منزل من معاهل العز و انما
 و قصور الراحة و الرضا الى قبور الملوك و الدمار و تفضي
 ايامنا سدى و تنطوي باط النعمة التي كسر رتبته
 يحسبه الظلمان ما و دع ما يشغلك الى الورى و تمسك
 بالعودة التي لا انفصام لها و امسك غارب الضافات
 من جبال الملكوت العليا و اطلق الضمان و ادم انجولان
 في ميدان اعلاء كلمة ربك الرحمن تالته حتى تتأيد كعبه
 لم تر با و هجوم افواج من الملكوت الالهى ر ع ع
 هو الالهى اى نجد بنجات حتى صبح امت و ا
 نفسى موسى و اين عهد بيادوى و خلق و خوى تو شمل
 و در كمال و جد و اشتياق بحرمه و لوف چند راست كه بهج

و جبه خبرى از انجناب نه و اثرى از خامه عبيد بار حاضر نشد
 الكرم ميديانم كه در بهر جاى كه هستى و بهر جاى كه هستى در با
 فهم معانى ارميده و از صهباي محبت الهى حضور و افتاده
 دلى اشتياق از بهتى و انتظار ورود اخبار از بهتى شمس
 است البته اخبار شما دائما بايد برسد خواهد جواب ارسال
 شود و خواه در عمده تعويل يماند چه كه فرصت تحرير و تقرير
 بجهت اين عهد كسر عظم شده است با وجود اين كه
 كن كه چه در تحرير و كتابت از اين قلم كاشميه ميكرد از
 جمله با وجود عدم ان فرصت مكتوبه مفضل از شدت محبت
 با جناب سر قوم كرده كه در الحقيقه حكم صدر مكتوب دارد بارى
 آنچه در عده نموده بايد و فائدا نموده تا در آن خطه و در باره
 صرفه و كفاف از قبائل و ايلات انوار الهى ساطع در و

کرده و نفوس تربیت شوند و لایطهره علی الدین که محقق
 شود ای دوست حقیقی وقت بوقت جوشش چون
 در باست و کوشش در همه جا اکتفا در عدالت حکومت
 و مروت سلطنت و اخراج و مهربان است و کل رعیت
 حمایت علی حضرت
 ع ع

هو الله
 ای مشرف بمطاف ملا علی محمد کنجی قیوم را که بکمال
 اطلاق امر حق شدی و از کوشش محبت مجرب با اهی نوشیدنی
 و بنا بر مودت الهیه در یوم الله همه هستی کشتی و بمطاف
 در میان ناگز شدی حال وقت آنست که از عالم است
 منزه گردی و علم حق را خدمت کنی و مرکز عهد را بنیم
 نماز کتاب تاریخ کل صفحه و نیز کتاب و در سر است که

امامی

مبارک باد
 علی بن ابی طالب
 علیه السلام
 و آله
 و سلم

۱۹۷

اساس لوح محفوظ یشاق است و کتاب عمده همین د
 منتهی است کتاب اوست حال اهل فنور نیز خرف نوال
 ضحفا را شکرش نموده اند که کجی انهار از وصیت الله
 بیزار نموده اند کجی گوید جمال مبارک کل راست یعنی در
 یعنی احتیاج بمرکز یشاق نیست دیگری گوید عصمت
 مختص امرت بذات مقدس و معنی عصمت ذاتیه و
 امرتیه را نداند چه که عصمت الهیه عصمت ذاتیه است
 و عصمت انبیا و اصفیاء و عصمت امرتیه است الا من
 الله باری دیگری گوید بیایید رجوع بکتاب نمازیم و
 کتاب کفایت است یعنی احتیاج بهمین نیست و این
 کلمه قول رخنه در اسلام بود و قول غلطی است که حسنا
 کتاب ندگفت و در کتاب بخاری که کتاب بصیرت صحیح

عند اهل سنته است مگر است باری صد هزار ازین
 گونه شبهات است مختصر این است که بمبتین منصوص
 مخصوص موثوق متروک و معمول و مسند اجتهاد متوسط
 و هر کس برای خود مسرور سبحان الله با وجود احتیاطها
 جماله قدم بچیز زوددی چه علم اختلاف بلند شد ملا خطه فر
 که سی سال قبل اسم خطم روحی لست تبه الفدا در کتاب سلم
 حکم مبتین را بیان فرمود و جمیع ارجوح با دهر فرمود دو
 متضاد گوش زد کرد پس بملا خطه اینکه مبادا کسی شبهه
 نماید با ترقیم مبتین را بجمیع صفات و اسم بیان فرمود
 و مرکز ینتیاق قرارداد و کتاب عهدی فرمود و کل را مکرر
 در کتاب عهدی توجیه امر کرد هنوز قیص اهل طریقت
 اهل فتور کبابیه اعلان استغناء از مبتین ندیدند و حسنا

گزارده

کتاب الله میگویند که فرموده اند رجوع بایات نمایند این
 آیه صحیح است لیکن مبتین باید بیان نماید نه هر کس مادی
 مبتین کسی مقصود الهی را نداند و الا عهد و ینتیاق لازم
 نبود در کتاب دهمس امر بر رجوع بمبتین نمیزدود بلکه
 فرمود بعد از من احتیاج بمبتین نیست خود بکتاب رجوع
 کنید و آنچه می فهمید عمل نمائید ع

هواته

ای ناظم کجانه در فتور را در ساک سطور دیدیم و لکن
 الکلاد را در عهد تریا مشا بهه نمودیم نغمه و طهور بود و رتبه
 فرامیرال داود و حیرت بخش عشق و شور نایب
 بعهدت این عهد باستان مبادا که رسد شیر نترشد
 و صلاحش شیر شتر گردد این کام از بد و طفلیت آردنی

حساب فرموده از عهد باستان آردنی

عمودیت لبین غذا را نوشیده و در اخوش رقیقت پرورد
 کشته بیندگی خود نموده نه خداوندی و تذلل دانک ز خویش
 داشته نه از جنبدی طوبی که تم بشری لک لوقا طیبینی
 بعبد الیهما فی کل بیت من تلک القصدیه القراء و اکثره
 الفردیه النوراء و هذا اعظم اللناء عند عبد الیهما عرع
 هو الالهی

ای تمسک بنیل کبریا؟ نفی که از صد توفیق قلبین
 بانه بر خو هسته بود بخت شتر تان رسیده و سبب شرح
 و ریحان گردید حمد خدا را که کجیل مبین قیام متبئیه
 لمره الوفا فی عهد تیر تان تمسک چون باین توبت
 غطی کباب چتر ما متوفی کردی مطمن باش و متیقن کی تو
 در جمیع شکران میثوی ولی فضل باش و متفرس و کن باش

در حدیثی از امام رضا علیه السلام

و عارض ناباشمات و کنایات و تمیز و ایمان و توریه و
 ایهام صحیح نیام بی بری و امر استرا از طوار و وطوارتی
 و جوارح و نوابغ محفوظ نمائی حید که هر با کفر و معدوم کند
 در کفر القاء شبهات و بشت تشابهات آفاده یکی
 عصمت کبری بهمانه کرده و کفر بر تحریف تمام هر مرکز عیان سببه
 و دیگری عنوان تا کید تو حید کرده و کفر موهبتین نموده
 و باشاره و تلویح این عهد را رئیس المشرکین مشتازانه
 دیگری کلفینا آسبنا کتاب الله چون خلیفه نماند کفینه
 و عدم اصیاج بهیمن را اعلان کرده و چون احد سلف
 کتاب و صده دعوت نموده سبحان الله متین حاضر و ناظر
 و مرکز نیاق منحصر و محسوس و بجا متروک و بجهت وضع
 تند دعوت بر جوع ایات و در مایه شود و ذکر جهابله

ماز و منده فهاست کسره میگردد و حال آنکه معنی آیات
و تعبیر حکمات و مابین مشابهات بنقص صریح الهی
با و راجع این الفاظ است و نشر شبهات چه بیکدیگر نیست
و چه بخردی فاعتبروا یا اولی الاضفاف و انصفوا یا اولی
الالباب سبحان الله این عهد را امید چنان بود که
اجتباب الهی نظایر شبهات اعتدای جمال مبارک را
شعاع کاشف باشند و شایطین را تیاب را شهباس
ثاقب حال مؤتمس شبهات کشته و هرج و مرج متشابها
باری اجتناب امیدوارم که در آن صفحات حافظه مرکز
مبتاق گردید و حارس حصن حصین نیز افاق کجی
گردید و دلیل سبیل نجات ضعیفان و صغیران را از
مسواوس مصون نمائید و خیران را محفوظ و محفوظ

دارید تشنگان را سلسبیل برایت باشید و طابا برات
بدو و شما نیست شنب روز در اعتبار کلمه الله بگوئید
و در انجمن یاران چون سرای بد خشنید ندای ما گفت
ملکوت الهی را بگوش جان بشنوید و صدای سرش
مرا اعلی را بسع قلب استماع نمائید که بنا بک بلند
فریاد میفایرد و سرب فتور را خطاب میفرماید که ای
بیوفایان قمیصت هر کس من هنوز تراست و آثار حسرت
مشترک هرگز دنیا فراتر از دل نمودید و سلطان عهد را
منکوب علم تر لزل برافراخته و در میدان نظام نمائید
باب یف مسلول و سهام هر شوق هجوم نمودید و صبر
نبرگ نایب و انشماره و مروج باعظم الهنت و توین میام
روزی انهار استغنا نمودید و هر دم یعنی الله کل من سخته

۲۱
 استلال گردید و در می کفینا کتاب الله بر زبان رانندید و
 مبین مخصوص را می نقل شردید و در وی عصمت کبری تنها
 نمودید و از برای مرکز مثنیاق و شمع افاق خلافت عصمت
 با ذوق العالی نمودید او را فرید و وحید بی ناصر و معین گذا
 و جمیع نعمات بجانیه و خویش را بر او حمل نمودید و در تشریح
 اعتداف او را مستفید و شنبه روز شنبه پیش احوار و
 تشریح از زبان برداشتید و در هر ساعتی صد مهر را شنبه
 العالی نمودید و می او را آسوده نگه داشتید و انی او را آزاد
 نمودید و شنبه او را در بالین راحت و بر سر آسایش
 مستحی نهادید با وجود این فریاد و دفغان بلند نمودید
 و صیحه نظم بافاق رساندید شنبه روز در بالین پرید
 و پر نمایان بیاوردید و در کسیر و تفریح وقت کبک رانندید

و

و آن زمانه نمودید و جرح و فرغ کردید اسی بوفایان
 اینگونه دفقای بجهت است و تمسک بمثنیاق اعانت نمودید
 ابانت چیرا هر چه نمودید زخم چیرا بانی نمودید به هم چیرا
 این علم مثنیاق لو آء معهود دست حضرت مقصود است
 البته سایه بر افاق افکند و مسیح و کوشش شهابه در رود
 باری جناب سیرا قسم کجبال اگر واقف بر وقایع بی
 وفایان کردی البته خون کبری و چنان ناله کنی که حسین
 اینست بملکوت ابی رسد مکه کله بشنو هرگز منتظر
 موجود و کفینا الکتاب کوبیند ع

هو الالهی

اسی فائز تربیت مقدسه چنان بپندار که فراموش
 نمودم مجال است مجال بلکه قدم مجال است تحریر تو انعم

بنامه کفر در این کتاب است
 بنامه کفر در این کتاب است

تقریر ندانم که کثرت مشغولیت کچه در جیاست اگر حاضر
 بودی با چشمی گریان و دلی سوزان نظر میکردی و ناسف
 میخوردی پس بهتر است که نه بینی زندانی با وجود این
 ملاحت کن که از هزجه روح منتهی است نگاه از تنه
 بکفایت از نگاه است چکه سر چیده اینجا است باری تو
 در اینجا بودی و روش در دنیا این عبود سکون و حلم این
 فرید و حیدر امشاهده نمودی و صبر و تحمل را نظیر کردی
 حال قضیه بر عکس شده است ما غرق بلا گانیکه در
 ساحل راحت و قها هستند اغاز ناله نموده اند و
 فریاد و واویلا بلند کرده اند و جاذب ابا هم عتاء میکنند
 تحقیق یافت و مشروه بمن بخش را بهر موده ظاهر کرد
 اجزاء ما را بسیار از ان فروفتند و ناله و صغین اغاز نموده
 و ابهاما و کس غرق

۲۰۷
 هوایابی

جنبه سحرآمیز الهی

یا من استانس بنا رحمة الله واشوقا لوجهه صفاء
 بر ملکوت الارض و السموات و انظما انظما بارود من
 جمیب لاج جماله و ظهیر صاله فی ظلل من الایات
 رب ترکتی و حیدر افریدا بین جباهه المثل الهاجمه
 البدیع بقوا الشبهات ای رب لطف وارحم صغی
 و عجزی و انصرنی فی کل حالات پروردگار بر حیدر
 نالوانیم ماه تابان کردان پشته ذلیلیم بادشاه جلیل فرما
 چاه افتاده ایم غریز مصر نما پچاره ایم قوتی و صبر فرما
 محتاج و مضطربیم غنی و نوا کن نما جز تو نخواهیم و بغیر
 تو نجویم ای ستم سوگی یار عزیزیم درگاه اهدتیم بنده مقبول
 بن نشان او را و محبوب تحقیقی به قربان او بود آرزوی

۲۰۸
 قریب جانان اولور مردانه اولور فرزانه اولور بی باک اولور
 چالاک اولور مهرا لاشدن تمیز بولک اولور حسین بی شکر
 اول بر جان ایچون خوف و جادان کچ فضائی کر بلا بی
 عشق وار مردانه مردانه رب اشقر لار و تمه هذا العبد و دوته
 هذا الفرج و اذ فخل فی جنته رضا کاک و ریاض خفوک و
 غفرانک اکنه انت الکریم الرحیم الغفار سع ع

هوائتہ

ای در وقت جنبه مسک حضرت احدیت را که بعد از صعود
 عهد و نقل شجره ایسا را بلند فرمود و مرکز تلیق را معین
 فرمود حال نوبه موسی چند در کلان آفانند که این کوکب
 عهد آسیر از مرکز تلیق تویین دهمت و بهمانه لطف
 عصمت کبری بر مبین منصوص حوزان نظار و ادرانه

عهد و نقل شجره ایسا را بلند فرمود و مرکز تلیق را معین فرمود حال نوبه موسی چند در کلان آفانند که این کوکب عهد آسیر از مرکز تلیق تویین دهمت و بهمانه لطف عصمت کبری بر مبین منصوص حوزان نظار و ادرانه

۲۰۹
 جمال مبارکرا تو همین نمایند که نفس جانم نظار اهر کر دنیا
 قرار داده و مبدین جمیع الواح در زبر نموده سع ع

هوائتہ

ای مهمل الی الله نه چنده در هستان خداوند بنده
 ولی سرور انجمن دانشمندانی و سرخیل عارفان پس
 مقامت بلند است و شانانت ارجنده زیر از جام شکر
 محبت الله سر مست شدی و بزمره اهل عرفان پیوستی

والله اعلم بحکمک سع ع

موائتہ
 ای امه الله صده هزارت قانتا
 آرزوی درک آتی از یوم ظهور مینورده و فائز نگشته
 و محض عطا حضرت بچون فائز گشتی و از قوه
 تبتدین امران نابض این صرف فضل وجود است

ای در وقت جنبه مسک حضرت احدیت را که بعد از صعود عهد و نقل شجره ایسا را بلند فرمود و مرکز تلیق را معین فرمود حال نوبه موسی چند در کلان آفانند که این کوکب عهد آسیر از مرکز تلیق تویین دهمت و بهمانه لطف عصمت کبری بر مبین منصوص حوزان نظار و ادرانه

۲۹۵
نه از شمرات رکوع و سجود فلک من فضل الله یومین شاء

هو الله

یا من تمسک بذیل الکبریا اعلم ان لسان العیب
من الملکوت الاهی نجا طبک بهذا الاشارة و یقول یا
عبدی ثبت القدم علی العبد العزیم و قوال العابدین
الوثیق و شرف الازان بلالی ذکر ربک الرحمن الرحیم
یا عبدی قد باج اعاصیر التزلزل و الاضطراب باج
طاطم التذبذب و الانقلاب فالتی علی القلوب ما
تطرق لیه النفس و تنجبه الالبصار و هو عهد الذی
استد فی ذرا البقا لمرکز المیناق و الیوم جمیع المتمرزلون
بجوهر اکبراد و دوشوا ثوب السیاح و اطلقوا الاخته
اشترعوا الائمة و نادوا بالویل و الحذر و اکاسیل

بشر

لیشتوا مثل الاجبا و تیز لزل اهدام الضعفا و مضطرب
اکملا و لکن التین راقه سر بر تهم زادت بصیرت هم
از دادت سقا ستم و مثبت اصولهم و تعلت فخره هم
و اما الضعفا ستر و هم با یمن فی بقاء العی ذرهم یسبوا
مکتوب الجناب و اصل و رضمنون قابل مجزون شد
و کمال تأثر حاصل گشت ولی ای بنده تجالک و محبت
صراط واضح و دلیل لایح و مسراج ساطع و جهت بالغ
و نور آبی لامع عهد الاهی مشهود مرکز عشاق موجود و صبح
مضج و مبین مخصوص مشهور جمال مبارک یابی توقف
گند شسته و محل تردید باقی ننهادند مگر آنکه نخست امر را
بر خود عمده مشتبه نماید و اما براجاب و آب زلاله را
سب بکنان کند و بیرون نموده الله شکر کند و باگرد

با وجود همتی منصوص بنص قاطع من الغت نماید و خود
 سرانه تبادل قشایات و القاء مشبهات پردازد
 از اوج عرفان کفایت خسران افتد و در اسفل غفلت
 و ذبول تقریباً بجنباید انجذاب باید ضعف را حفظ فرماید که
 مبادا بالقاء زخرف قول زدور و نزدیک پریان گردد
 و کوشش با قوال بگردان دهنده ع

الهی مجیری تعالیت و تجللت بقره الوهیتیک و غلظت
 ربوبیتیک عن تنانی و شتاء ککشی و لندت دست و شترت
 بکفایت احدیتیک عن محمدی و نعوتی و نعوت کل
 شیء فما احلی بالکفی فی موارد العجز الاعتراف بالذل و
 الالکس و الاجتناب عن العز و الالکس کبار کفانی یا
 الکی عجزی و فقری بوزلی و هوایی و فتائی و اضوئی و حسی
 یا مجبوی الطافک و احسانک و جودک و الکرامک
 ای رب اغنیتنی بفضلک العظیم و جودک المبین و
 فیضک العظیم عما سواک بما هدیتنی الی معین جمیع
 و اوردتني عشا شریفه فردانیتک و انزلتني منزل صدق
 بسطان و یا یتیک و مستقی من کأس العطا من ید
 ساقی عذابتک و زرقتی مائده السماء علی خیران یتیک

اى رب لك الحمد على ذلك ذلك لك الشكر على هذه المنة
 التي اخصصت بها الخاضعين من اطفالك وشهد
 روحى وذاتى وكينونتى بانك اتممت على الرحمة واكملت
 على التعمير واسبغت على العطاء واكثرت على النعماء
 ولكن يا الهى اتدلل اليك وابتهل بين يديك والفتنة
 الى ملكوتك الابهى والترجمي من سلطان جبروتك الا
 ان تقدر على غاية منانى ومنتى رحابى وما هو جلا بهى
 وصفاء قلبى وراحة روحى وخطم فتوحى ومسة فؤادى
 واكبر رشادى ولورجيبينى وافق مبينى وهو سفاك حى
 وانفاق روحى فى سبيل محبتك واحترافى بنا وعدا
 اعدائك فى سبيلك وذلى وتبلىل حسبى على
 التراب شهتياقا الى ملكوت لقائك اى رب قدر

٢١٤
 الى هذا المعنى واتفق هذه الكاس الطاهرة بصبرها والاطلاق
 من فيض رحمتك الكبرى واطمئنى من المائدة التي
 رزقت بها لك الاعلى وتوج راسى بهذا الاكليل
 الذي تملكه اجابه الباهرة فى قطب العوالم كما هو
 من جمادات الخاضعين المستشهدين انك انت
 الرحمن الرحيم اى رب هذان عبدان نتهسبا الى
 عبدك الذى انجذب بنفحات قدس احديتك
 واشتغل بنار محبتك واهتم من نساءم التي باجت
 من رياض معرفتك واستبشر بانوار سطعت من مشرق
 موهبتك وبام فى هياك الشغف فى جمالك وتوكل
 فى صحراء صحاح وناج فيه المشتاقون لزيارة طلائعك
 وتامل من كاس عطاك حتى تسرع الى مشهد الفدا

٢١٤
 في سبيك وركض الى ميدان الغدا اجابك
 انفق روحه شوقاً الى لقاءك اي رب اجبت
 عليه التجسس بسط انك وجعلته جنة غنا ورحمة
 خلبا لدبرك وبرك واهستقام شهيد
 متواليات تحت لاسل والاعمال المتطارات
 هو يستبشر بك ويتبع في كل ذلك الى ان
 ايدته بفضلك وجودك ان يتصاعد الى ملكوت
 قدسك فاخرجه طاعة فلانك من قهر الجون
 فضياء الغدا في سبيك يا حي يا قسيم طم
 وقال يا ايها الحاضرون لعلني في سبيل ربي الجز
 ليس لي شئ اهدى ليكم هذه البشارة التي بشرتوني
 بها الا هذا الخطاب لرأسي فاهديكم لغداكم فقلنا

بين الملا كاسد الشري وطاق في السماء توجهنا الى
 الأفق الأعلا وصعد روح الى ملكوتك الأجي و
 جبروتك الأسمى طوبى له ثم طوبى اي رب هذان
 المنتسبان اليه ايدهما جلي البثرت على عهدك و
 ميثاقك ووقفهما على اطاعة امرك واخلصهما في
 دينك انك انت الكريم الرحيم الوهاب ع
 هواته

روحك كالمغدا يا احيا الله جون حجات عالم عتري
 وپرده ترو جهان خلك از ديد به بردشته شود صحراي
 وسبح وفضاي منسج جهان لكي نمر دار كرد و دلبر
 بخشيزداني رخ بکشيد و مواسب جراتي جوكه
 اوارب ملكوت را مفتح بيند و صدور سخنان جبروت

۲۱۸
 مشروح باید حقایق اسرار نمودار گردد و لطائف
 انوار آشکار شود آنوقت قدرشان و مقام یاران
 الهی معلوم شود و عزت و علویت کینونات معنیه
 اجتناب از رحمانی مفهومی گردد پرده رقیبی بر چشم مانع از
 مشاهده این مواهب بر زمین دانست است بستی که
 اقتاب نور ستور ماند و ماه متور مجرب معمور مظهر کائن
 گردد و کل کاستان خار مغیلان خرف و صدف
 یکسان باشد و گوهر و مهره بی تو بهر سادی گردد
 گلشن و گلشن مثل هم ماند و چمن و دمن چون ماوای
 زاغ و زغن پس اگر البصار الیوم از مشاهده منور
 کبریت مله بر اجباب مجرب ماند تعجب ننماید و
 بزیرت مستغرق نشوید پرده باین رقیبی چون

۲۱۹
 حامل مشاهده جلال آیات الهیه گردد دیگر معلوم است
 که حجاب کثیف عالم عنصری چکنند مقصود این است
 که بفضل و موهبت جمال احدیت ذو شان استقامت
 که جواهر وجود جان فدا نمایند و قربان گردند ای اجتناب
 الهی قدر این مقام عظیم را بداند و با آنچه سزاوار است
 قیام ع

هو القیتوم
 حمد لمن نطقه حقیقه نورانیة و هویتة رحمانیة و کینونته
 روحانیة و جوهرتة ربانیة و درة نورانیة و فیه نور عزة
 و جعلها واسطة فیض العظمی و رابطه العوالم
 و وسیلة الموهبتة العلیا هذا نصرتة بجزایب سبها
 و انما نصرت برضایب اهلها و اشعشت و انما نصرت

و انما نصرت

واضاعت واشرفت والاحت واجت بالأمير
وهيكت الأستار وشفقت الجارب واجت التيقا
عن وجه توارت الشمس في التجارب كل من جليها
فان ويحي وجه ربك ذو الجلال والكرام واتم
التحية والتغناء والتسليم والبداء على ملك اللة
البيضاء والياقوتة المحرقة والخزيرة التوراة
الطاهرة الربانية والكيونة الصمدانية والذاتية
الروحانية والناية الوجودانية وأسئل الله ان
يجعلني منزهاً من هزما وسنة فخر في كبريا و
مسفة فيضاً من فيه منها وسنة من اثارها
ومقتباً من انوارها ومصلحاً من اثاره شيئاً
من كتابها مشي جان من خلقها واشهرها وابهرها

٢٢١
واختارها واصطفها على العالمين رع
هواته
قال الله تبارك وتعالى حتى اذا بلغ مغرب الشمس
فوجدنا تعرب في عين حمة الاية يا ايها الناظر الى
الملوكات الأسمى فاحطبان في هذه الاية المباركة و
الرتبة المملوكية والتفخمة اللاهوتية والحقبة الروحية
لايات المتبصرين وأشار لكاهدين فانظر بان
ذلك العالم البصير والعارف الواقت العليم المصلح
باسرار الرب الغدير المشتاق الى مشاهدة انوار كمال
المنيرة قد صلح في العالم الوجود وسافر في مشرق الألبان
ومغرب الاختراع وشتماق الى المشاهدة واللقاء
فما رأى كائناً من الكائنات وموجوداً من الموجودات

الأطلح في شبهة نور الوجود وما لاحظته بحقيقة الفأ
 على كل موجود مركز السموات الرحمانية ومطلع الأنوار
 الربانية والشمس والزر المكنون في الكينونة
 الفردانية فتوغل في عوالم الغيب والشهود واضرب بجنا
 الكبرياء ومفاوز عوالم الخفية عن عيون أهل الأنشاء
 حتى انتهت إلى شاطئ البقا الساجل الذي خفي عن
 الأنظار واستر عن الأبصار وغاب عن حقل الإدراك
 الفجر القديم والأسم الأعظم والمطلع الأكبر والمغرب
 المنور الطالع **علاء فارق الأمم**
 فوجه شمس حقيقة الربانية والذير الأعظم الرحمانية
 والنورية القدسية السجانية والذاتية التوراتية
 قسمة تية غاربه أي حقيقة مستورة كمنونة في كينونة

جامعة الماء الوجود وحرارة النار الوجود حيث أن
 المنظر الرحمان والمطلع الرباني والمغرب الصمغاني له
 مقامان في عالم الظهور ومرتبان في حيز الشهود
 في المقام الأول هو الماء العذب بماء البحيرات وسلسيل
 التجات والروح الساري في حة الية الموجودات و
 هذا الفيض العظيم واجود المدين يعبر بالماء المعين
 ومن الماء كل شئ حي وفي المقام الثاني هو النار الموقدة
 في السدة المباركة والشعلة الساطعة في الرعياء
 المقدسة والمذبة النورية تميز في محور البقعة الرحمانية
 كما قال الكلام عليه سلام **أمنوا أتى النست ناراً يعنى**
أيتكم منها تعبس ولعلكن منها تصطلون فاللأء الفأ
 من حقيقة وجود عالم الوجود في حيز الشهود وكبرياء

النورية

الشديدة التي ظهرت من مارالوجود اذا جمعنا بغير
 بالعين كجمية ابي حامية بجزارة حمية العزيرة الودود
 يا ايها الناظر الى ملكوت الوجود فليدرك ان ذلك معنا
 ثابتا في الالية المباركة فان ذلك لا علم الا لك
 في حواله لا يكاد يعدم العواد الساجد في آفاق الكائنات
 بنور الرشاد لما اشتبه فيه الغرام والتعبية والاشواق
 الى مشابهة الاشراف من نور الافاق تاه في هياها منطعا
 الكائنات ودام في سباسب وصياحي مطالع
 الموجودات حتى وصل الى قطب الرحي مركز دائرة
 الوجود في الفلك الرحي وحجرات الكوة العليا، الدائرة
 نوال فضاء الفضاء التي لا يتناهي فيها مدى الى الوجود
 حق والحكمة العليا والتدريج المنهني والمسجد كرام

٢٢٤

والمسجد الأقصى الذي بورك حوله فوجدنا الشمس كحقيقة
 غاربية في مغرب عين الحيات كحقيقة امي عين آة الوجود
 المنحلة بحياة ان طين من نغمات الوجود في حيز
 الخارج المشهود فذلك المتوارث طاح اللامع حقيقة
 احتفال في التزية الاضطرر موجود في بهيكل بشري وقاله
 ترابن وجسم عنصري امي كحقيقة كجسم السماء والصفاء
 والنوار في هذه المسكاة الله نور السموات والارض
 مثل نور كمشكوة فيها المصباح والعين له سميعون
 معن في اللغة منها عين جارية وعين بكيرة وهي
 الشمس والشعاع والسحاب والرئيس كحقيقة والذ
 وامثال ذلك وكل المفسرون كما انها تغرب في عين
 حمة رع

٢٢٤

٢٢٤

۲۲۶
 هو الله التي الهى ترى فخرى وفاقى وخرقى
 وشدة لاحتى وسورة علقى وكسرت ظمى وعطشى
 لمعين فيوضاتك وسبيل خبايتك فاولى
 في جمالك وواجذبى لثاهة انوار طلعك
 وواشوقى للقاءك والتجوع من كؤوس طافى
 بصمبا عطاك اى رب اتى اسير الملقى
 بقدرتك واتى مستجير فاجرد من دهر حرانى
 بقوتك واتى دخيل فافانى في كرف حفظك و
 حمايتك ومشتاق ارفعنى الى ملكوتك وملهف
 ارضانى في فضل صونك وكلما كنت وما سوف عليه
 شمسى بظلمات اعين رحمانيتك اى محبوبى الى
 تنبذ الفراق والى مسمى هذا الاخرق فى زلزال حرمنا

۲۲۷
 الاشتهياق فبغرتك ضاق صدرى وارتخا ازرى
 وكنس نظرى وصدقت جوى وابتض شعرى فدا بطى
 وبنى عظمى وسالت عبرانى وصعدت زفرانى وشدة
 سكرانى وزادت حسرانى فى كل يوم اما رحمتى يا الهى
 اما تعطف عايموالى بل اجير الا انت ام لى
 نصير الا انت ام لى حنون الا انت ام لى ودود
 الا انت لا وحضرت خرك انت ملاذى ولبلى و
 مهرب فى كل حالى اجرب حفظى واعرج لى الى ملكوت
 جوار رحمتك انك انت المقدد الزوف الرحيم
 ع
 هو اللى
 يا ايتها المتوجر الى ملكوت الوجود والتمت شيت بئيل
 رداً العظمة فى حيز الشهود المتقلب بين اهل التجو

٢٢٨
 فامعن النظر في طبقات اهل البشتر من منكمين في
 السموات التي هي المملكه و استيمات الهامك و الحجاب
 استارة و الظلمات الخالك من شرور النفس والهوى
 والهبوط في مهادي الذل والشقي ومعتدين بشمونه
 الغفاه والعبي وما يحين في طاء الجمل والكناء بكل الملل
 فنسظر اشراق شمس الحكمة في افق الاصل وكل فرقة تصد
 سطوح النوار ساطع في شروق النور وكل قوم موجودون
 بطور رستيد الوجود الموعود عند اليهود والمنسظر خذليل
 ان ينجيل بفضل الرتب الورد والمبشر بظهوره في حيزه
 الشمود في اسان كجيب المود حتى باشره عن افق العالم
 كاشف النما - الصيام وترذل الغيوم المسكانه في
 نائم وتشتت مثل جنود الجمل وينتصر على

٢٢٩
 العلم والفضل وتيسر اولو العزبان وبتبده وعونه
 الخذلان ويلوح صبح الهدى بشرق سراج التهجى
 يعتدل كل عوج جاج ويستقيم كل انحراف وترؤل
 كل الشبهات وتكشف السجوات عن وجه الحكمة
 فلما جاءهم بالبرهان القاطع والتوراة طبع والدليل
 اللامع انقلبوا اعقابهم صاغرين وعن الحق من
 المحققين سع

هوانه سبحانه ايمن انشاء الوجود والبعث كل
 موجود وبعث الخالصين مائة مائة محمود واظهر الخفيين
 في حيزه الشمود ولكن الكفر في سكرتهم يعمهون و اس
 بيان القصر المرشده والكور الجيد وخلق الخلق كجبه
 في حيزه مبين والقوم في سكرتهم غاملون وخلق في

وانقر في الناقور وارفع صوتها فوز وصنع من
 صنع الوجود والأموال في قبور الأجداد لراقة دون
 ثم نفع نفع الأخرى والتت الرادفة بعد الرادفة وظهرت
 الفاحشة وذبلت كل مرضعة عن راضعة والناس في
 ذبولهم لا يشعرون وقامت القيامة وانت لبساخته
 وامته القراط والنصب الميزان وحشر من في الأمكن
 والقوم في عبيد مستملون وانشق النور وانشأ الطوبى
 وتشمشم سيم رياض الرب الغفور وناحت نفحات الردى
 وقام من في القبور والغافلون لشي الأجداد لراقة دون
 وسحرت الزيران وازلفت كجنان وازدهبت الرياض
 وتفتتت كرياض ذائق الفردوس وكجاهاون في
 موتوا أحنون وكشف القباب وزال الكباب و

انشق السحاب وتبخرت الأرباب والمحرمون بالخاسر
 وهو الذي انشأ كل النشأة الأخرى واما من الطاعة
 الكبرى وحشر النفوس المقتدسة في الملكوت الأعلى
 ان في ذلك من بلايات لتقوم بصرون ومن
 آيات ظهور الدلائل والأشعارات وبروز العلماء والبشائر
 وانشاء اثار الأخبار واستقرار الأبرار الأخيار وادوات
 هم القاتلون ومن آيات النور المشرقة من افق التجويد
 واستعفة الساطعة من المطالع الجيد ونظمو البشارة الكبرى
 من بشرة الفريه ان في ذلك دليل لاشح القوم الصالحين
 ومن آيات ظهور وشهودة وشبوة وجوده بين ملائكة
 في كل البلاد بين انظر الأخراب للمهاجرة كالأدب و
 هم من كل جهة يهيمون ومن آيات مقادير الملل الفاحشة

والدخول القاهرة وخرقوا من الأعداء السائمة لآله ماء
 الساجدة في بهم البديان في كل زمان ومكان ان
 في ذلك لتبصرة الذين في ايات الله يتفكرون
 ومن آياته يريج بيانها وبلغ تبيانها وسرعة نزول
 كلماتها وحكمة آياتها ومطابقتها مناجاة وتفسيح الحركات
 وقاويل المتشابهات لتعرك ان الامر واضح مشهور
 للذين بهجرت الانصاف فيظنون ومن آياته اشراق
 الشمس علومه وبروزها برفقته وشمس كماله شئونه
 وذلك ما قرأه علماء الملل الراشدين ومن آياته طوبى
 جماله وحفظه في كل سنة مع شروق اياره وهجوم
 عليه بالسيان والسيوف والسهام الراسقة
 من الأوثان ان في ذلك لعبرة لقوم يتفكرون

ومن آياته صبره وبكائه ومهيبة آية والامه تحت السيل
 والأغلال وهو ينادي الي التي يامل الأبرار الي التي
 يا حزن يا اخبيا الي التي يامل مع الأتوار قد فتح باب
 الأسرار والاشراق نحو ضهور المعبون ومن آياته
 صدرك كتابه وفضل خطابه غيا بالملوك وانذارا
 لمن هو احاط الاثر بقوة نافذة وهدرة ضابطه
 واشمل عرشه العظيمة يا ايام عدي وان هذا الامر مشهور
 مشهور عن العموم ومن آياته حلكو كبرياءه وسموه قات
 وعظيمة جماله وسطوح جمال في انق سبح فخلت له
 الأعناق ونشحت له الأضداد وعنت له الوجوه
 ونهار برمان لم يسبح بالقرون الأوتون ومن آياته
 ظهوره بجبراته وبروز خوارق العادات مما يعجبكم

كفر

۲۳۴
 کفیض سحابه واقرا الخافلون بنفوذ شهابه بعرض
 ان هذا الامر ثابت واضح عند العموم من کل الطوائف
 الذین حضروا بین یدی اکتی القیوم ومن آياته تطوع
 شمس عصره وشرق بدرقنه فی سماء الأعصا
 والأوج الأعیان من القرون لیستون وعلوم وفتون
 بهرت فی الآفاق وذهلت بها العقول وانشاعت
 وذاعت وان هذا الامر محسوس مع ع
 هو الله شمع روشن است و انجن
 روحانیان کلزار وکلشن نفحات قدر فترت
 و تساکم حدائق ملکوت ابھی روح بخش است بشیر
 ندای الهی از جبروت غیب بلند است و صلاهی
 رحمن از جهان پنهان گوش زد هر ستمند و از جمند

۱۳۵
 بحر الطائف پر موج است و موج حسان رو باوج کلزار
 رحمت است که باغبان غنایت بدست خویش بر زمین
 نموده و مرغان بهین رحمانیت است که رشک تلخ پور
 بهشت بریزد کشته رحمتی نغمه مست که نشسته بخشش
 مواقع بخشست و کانس ظهور است که طایف بر اجما
 کافز است ای دوستان تا چند روز او به خوبیم و محمود
 درین نادرودیم و خافل از مقام محمود چه که جمال بود
 مقام بجزیره دو سه انش متحد فرموده که قبطه اصفیا
 و فتی ای آرزوی اولیا وان مقبول است و محمود است
 در ساحت کبر است ان مقام منصور است و منظر
 مویه است موافقت سپاهش جنود لم تره است
 و پناهش ملکوت ابھی راستش باقی الاهی است

عقله شده به القوی خوبی لمن فاز به فضل ربه الایمان
 به اولتد حقایق کونیه همچو کما منظرها ایات خفا
 الیه ایسه آنگون شرف کرامت و منقبت میوه
 کتیه ایله مرافراز و ممتاز اولان ان اندر ایست کبری
 در و نسخ خطمی در منظر کامل در فیض شامل در نور
 با هر در طورش به قدر منظر اسما در مطلع صفا
 علیا در برنخ جامع در مشرق لامح در ملحقا بکریا
 در جمیع هنرین در مرکز سطوح انوار حقیقتله بر اینست
 ظلمت شتر تدر قوای روحانیه مقتضای جسمانیه
 غالب کلور ایسه ملکوتی اولور جبروتی اولور لاهوتی
 اولور رحمانی اولور معدن محبت اولور منظر غنا
 اولور مطلع موهبت اولور مصدر فضائل انانیه

اولور منبع خصائل رحمانیه اولور جامع حقیقت و
 استقامت و امانت و معرفت و رحمت و شهادت
 و عبودیت تا اولور جنت شهنوائیه و خصایص چونانیه
 سی غالب کلور ایسه معدن ظلمت اولور منبع
 خیرات اولور منظر جهالت و شساعت و شکر است
 اولور ای الکبریت سوکلی قولری چالشعلی جهل
 مبارکک لطفیله منظر رحمان اولملی و اسلایع

و هائتد

شمع شبستان حق نور با فاق بخشش
 مقبتل ان شمس شو شعلا و ان شرق بخشش
 شرق منور نما غریب مهتر نمسا
 روح بصفتلاب ده نور با فاق بخشش

جم

جسم حلیل جهان خسته شده ناتوان
 مرهم بهر زخم شود آردی در یاق بخشش
 فتنه عالم جو در ره آدم پیو
 خالی از این گفت کونرا با خلاق بخشش
 گاه جو برق سحاب گاه جو ابر بهسار
 خنده بلبها بده کریم با آفاق بخشش
 یوسف کفغان من مصر ملاحظت خوش است
 جنوه بیازار کن بهره با خلاق بخشش
 فیض ربانی سراغ عیون بهساز از جارج
 خاک درشش بر تو تاج مرده بهستان بخشش
 جان کچنین دلبری آفت انس و پری
 کریمه بی بر پری فرصت عشاق بخشش

بلبل کویا بسیا نغمه یکباشن سدا
 صیحر بزین یا بهار جفته با طباق بخشش
 گیم کبوتر کا پر در باز اولور ^{هوا} کنتور جان و در له سلطان
 مور ضعیف اوله سینه سینه برون
 ذره صفت پر تو خوشتر میدره نور حقیقه نمایان اولور
 قطره نابود وجود اوله سینه
 بنده ناپایه ضعیف اوله کمر تاج سر جیه شایان اولور
 لشکر جلیل ایسه هجوم باشنه میر سپه صفدر میدان اولور
 شمع حقیقت اولور اخر نیار نوزدهی شده سوزان اولور
 دلبر جانانیه جانی فندا گیم کایدیر شاه شمشیران اولور
 آفت هر فتنه دن او قور اولور ثابت عهد رخ چایان اولور
 ع

یا ایا الفضائل والمعده واینه چندی است که بوی شمشیر
معانی از ریاض قلب آن مهین عرفان بمشام مشتاقان
نرسیده و حرارت حرکت شوقیه شعاعش بجز من
دلای دوستان حقیقی نرسیده و حال آنکه مکروب
مفصلی در بدایت حرقت از فرقت محبوب آفاق ال
شد دلیل وصول ظهور نمود و اشاره قبول شد
معلوم است این اشرفی که پیش هر دو کی از شدت اشرف
از فراق محبوب آفاق است و این نمودن از کثرت
تاثرات از صیبت کبره، و لکن انوار شمس حقیقت را
افزونی نه و اوج بحر عظیم سکون و کونی نیست ذرات
طاقت ابری مستتر است و تجلیات جبروت انوار متردیف

ابر نیسان عنایت قائلش است و شر این محبت است
در جسد امکان ابيض تا نیک از رفیق امی تمایح است
و توفیق از حضرت کبریا متواتر اگر ان افتاب انوار از افق
ادنی که افق امکان است غار است از افق انظار طالع و
لا یح اگر با مجال البصار بشرب سبب حساب جسمانی از نشأ
افتاب حقیقت نورانی مخروم و جمیع و تحقیر بود حال
آن حجاب که در هر عرصه و محصور و سید انکار بود کشف الغطاء
کردید چه که در جمیع اعیان ظهور که مظاهر احدیتش
از مطمح امکان طالع شده بهمانه عظمتش این بود
که می گفتند انما انت بشر تشنا و ما هذا الا بشر تشکم
خلاصه ظهور این مظاهر احدیت را از مطالع بشریت
علت بطلان می شود و سبب انکار میگردند و بعد از

صعود مؤمن و موافق میشوند زیرا با ظاهر شخص بشری
ملاحظه نمیکردند لهذا متنبه قوت و برهان در حجج الهی
پیشنند و مغز و بصیرت الیوم جدید میکشند چنانچه
اگر ملاحظه بفرمایید مشهود میکرد که در جمیع اعصار انکلاء
کلمه الله بعد از صعود مشرق انوار باقی احوال کرده
چنانچه فطره ایمان انقباض را نحو شتر دارند و در انکس
تر شمرند در جمیع احوال در ایوم خلود انکار نمودند و سبک
ورزیدند و بهانه جستند در لانه اولیام آشنیانه کردند و
چون ملاحظه مینمودند که شخصی همگی بشری ظاهر و مشافهت
جسمان دارند از موهبت آسانی محبت میمانند چون شیان
که نظر در جسم خاک و طلسم ترا به حضرت آدم کرد و از ان کنز
بی پایان که اعظم موهبت الهیه و انوار منقبت ان آتیه است

گور و باینا شد و خلقی من نار و خاتمه من ملکین گفت
باری مقصود این است که در رساله ایمان همگی است
بمنزله جناب شمرده اند و حقیقت نورانی را بمنزله انوار
و حیند نشهد و ن این المان آتیه ای مسی السما
بقوایه و حجه عظیم عبارات انجیل با این گونه تفسیر نماید
فرمود پس حال وقت شعده استعمال است همگی
نار و انجذاب وقت آن است چون بگرد جوش آید
و چون جناب در برق و خروش و چون همانند حقیقه
و قادر لغز و ترانه بکشید و چون طيور سما بقادر تغز
و نوا آید ای بلبلان کلزار هدایت وای بدرهان
سبای عنایت وقت جوش و خروش است و همگی
نغمه و اینک است اول تکلیف منشنید و محزون بود

۲۴۳
 محسبید پرواز با وج عالی بنمائید و آغاز آواز در کلهش
 هدی بنمائید قصد سبای رحمن کنید و اینک ریاض
 حضرت متان کرد این بهار الهی نغمه نسرایید در چه
 موسیقی آغاز ساز بنمائید و بکلمای معانی همدم و همراز
 گردید یا ابا الفضل این بهشت حال را سر در تک و این
 اشراق انوار حجب تک و این امواج بحر عرفان تک و این
 نسائم ریاض ایقان تک و این نغماتک الساق للادان
 و این نغماتک المعطره لشماع اهل الامکان این خفته
 قلبک و این برده صد رک و این بر شاه روهک و
 این بهشت حال جزد و تک و این شعله قبضتک دع
 لبتکون و لو کان فی هذه الايام لمخوده من شدة العدم
 حمد و ته محموده فاخرج من زلایة الخمول و اقصدا وج

۲۴۴
 القبول و طرفین هذا الفضاء الأبی و ادخل حدیقه
 امر الله بقیا یک عیاش و روح قدسه و اعلا و کلمه فیما
 یتزلزل به ارکان الشکرک و میرا تدبیر قرأ فی الحجاب
 عن ربنا اللذباب و اطلو معالم العرفان و تنسوا
 الایقان و تحضن را مات البتیان و یرتفع شرح الحیوة
 فی سفینه التجاره علی بحر الامکان جناب آقا سید محمد در
 خصوص حرکت انحضرت بصفتها بمسئله تفصیل و قیوم
 نموده بودند جناب آقا میرزا خیر زینت تفصیلاً عرض
 خواهد نمود که چنانچه موافق رای واقع شد منظر چنین میاید
 که وجود انحضرت شمر شری جدید خواهد شد در صورت تقم
 بر غزیت بنظر خیابان میاید که اول زیارت تربت طاهره
 مشرف شوید بعد عازم آن سمت گردید و الرجوع و الیهما

بفرمایید

۲۴۶
 عليك بهر ايت استعمال مرقوم شده فرمايد عین
 رساله استدلالية که اثر خواننده آن جان پاک بجهت قرائت
 و تلاوت شد بشکر ایت الطاف حضرت احدیت رسان
 کشودیم که ایتدات ملکوت ابهاش نفوس مبعوث فرمود
 که بهدایت جمیع فرق عالم قیام نمایند و نطق و بیان
 قوت برآش نرود در جمیع ملل عالم حاصل و متادعی نباشد
 زیکره عیانا انظمتک بنما که واقعا کت عجايبان برآید
 و اثبات حجته و دلالت و انظار ارمه بین ملکوت خالق و لو
 کان للناس اذنان و اعین و عقول زکیه و نفوس مطهره و
 قلوب صافیه لکفرتم بهذه الرساله و انی لا تقرخ الی الله
 یجملک آیه الهدی و رایة التیق و منار العرفان و مطلع
 الایقان و محمد الطریق و الدال علی سوا السبیل بین

جناب آیت الله العظمی در محضر حضرت آیت الله العظمی
 صاحب الامر علیه السلام

ملک الوجود و قائم جزوه انکروه فیکموت الشهود الله مؤتمین
 یت آء و انه کل شئی قدیر و الهما علیک س ع
 هو الابی

ای سنجی سیاب رحمت کبری جناب میرزا غنایت الله
 چند ایاتی در مصر چون طوطیان شکویدگی گشته و چون
 بدندان مسکری انجن بنانزبانان میگشند و بتانزبانان
 برانداختند از کثرت متقل نبات و سملات شهید سمران
 عواض بر آستان و دندان جناب زرا عارض که چون
 آسیابهای باطل کج از کار عاقل و باطل شد عذر لایق
 بندش کسوت و در شبته دراری کسسته از هم برگزیدت هر و آه
 منظوم فتوح کشت و جواهر محقر ده مفعول شده حال با
 دندان کندگی که همه لؤلؤ وجودی چون صنف سرازیر پوسته

در دمان گرفته از فوج منزه اول آرایش شش شسته و نظم
 و تریش دلگت است و لکن این فوج در چون اجنبی
 و بیگانه هستند چون فوج وطنی و دشمنای سبای مطیع
 و متقاد نیستند گاهی در حدود و لغو و صرف جهت بیایا
 و معصه کنند و سفره و خوان را بغیا و غارت نمایند
 و گاهی در نفس اول دمان ضادی کنند و التراب پر
 حرارت ایرات نمایند چون نمند بر ایخته حصیان و
 طغیان آن زیاد شود چاره ندارند مگر آنکه این فوج
 بیگانه را اخراج بلد نمایند و چون تعلیم و علم را راحت و
 سکونی حاصل کرد فوج را اعاده بجهت مکرر گز حتر
 نمایند بلکه شجاعتی ابراز کنند و صید مرغ و ماهی آهوی
 بیابان و بگت دری و بزرگویی و بجزیره و برنج نمایند

چون یک شکم جنگ کنند و خوان بجا برند باز بنای نهادند
 نفس اقلیم بزرگند مابز اخراج شوند باز اعاده شوند حال
 بر این منوال است باین چرخ معطل و کارخانه متوق
 باین چون خطم شریف آورده اند افواج خاصه که گرانند
 که فتح و فتوحی نمایند گاهی همچو جبهه مواضع تجوی
 خواهند و شیوهی زنده لکن خیر طاف شده و وضع قسطنطنیه
 نمی شود اینها جمیع فراج بود بر اصل کلام در چون
 مستعد اجنابتند امید چنانست که نور هدایت شوند
 و جمیع آن فاندانرا بر همین رحمانیت و لالت فرمایند و
 در وطنی که مشرب بهتر اعظم است از محبت الله را
 چنان روشن کنند که آتش بخیزد و قلوب زنده و شعله
 و حرارت اطراف و کائناترا بزند لهذا جوش آن را

منابع

مناسبه بریم این نثران نسبت به بال قدم قوت و
 قدرت و سلطانش چون آفتاب زائق عالم طالع و
 واضح اسرارش بعبیه است و آتش غریب جمله
 حیا نور است و لمعش تو صد هزار طور کبریا
 کران است و خصمش به پایان ریاضش مژگون است
 و حیاضش متدفق ظهورش دریا است و جذبه اش
 در کان آتش فشان بهارش حیات ابر است و
 خرفش بر بزم سردی قطرات امطارش نالی است
 فیضش کج رودان آبی نورش جهان افروز است
 و طورش آفتاب نور ملکوت سعی بلوغ با بر هر غنیمت
 تا نظر این الطاف شوم و دل رسته این انعام گویم
 و الهم که عاقل الهی که در کل الشیون والأحوال شرع

هوالت نظر من افقه الأملی

قوله تبارک و تعالی هل یستوی الذین یعلمون والذین لا
 یعلمون خداوند عالمیان در کتاب جمید که قرآن ابن حجت
 و اجل و نور و ظلمت و علم و جهل است بتصحیح بیان یابین
 دانایان و جاهلان را فرق و تمیز کرده یعنی انسان را در
 زهره ایعلمون و بشر را در سکت لایعلمون محسوب فرموده
 انسان را بمقام عمده الدیان مشفق و بشر را در رتبه التعمیر لکم
 الذین لایعلمون آورده انسان را از سطح علم خود یعنی فرموده
 و بشر را ضنک معیشت فتمت داده انسان را شراب ظهور
 نصیب فرموده و بشر را از قوم جمیع مقرر داشته انبیا را
 عاشره متفابلین بطرفون علیهم ولدان مخدرون ککواب
 العلوم والمعارف و قواریر حکم و احکامین جالس نموده و بشر را

این سطر از تقدیر و کبریا
 کبر جاب جاب کبریا
 اصفیای غیبیه کبریا
 بجهت و خطای کبریا
 ایستادگی کبریا
 ایستادگی کبریا
 ایستادگی کبریا

عنه حفره ایچم و در کرات البهیمیل بشریون باه احمده و کسه
 و یا بکون بلیم البعض والعنه ستر نموده انسانرا حق محموم
 و سلبیل کموم عطا فرموده و بشر را شوره و خوره و خمول
 مقرر داشته جام می و خون دل بهر کس کسی دادند
 در دایره قسمت اوضاع چنین باشد بل سبوی الذین یعلمون
 والذین لا یعلمون انسانرا نور عرفان عطا فرموده و بشر را
 خلقت حرمان انسانرا با بشر اوقات انقاب ایما قرینها
 و بشر را بنوم تیره انکار کرده داشته انسانرا خلقت عرفان
 جمالش خالق نموده و بشر را در پس پرده غیب منتظر داشته
 انسانرا بایده قصصت العلامات کلهما واقف نموده و بشر را
 بجای بل القیامه قامت محجوب انسانرا بعیان کلمه
 مستغاث و حیثت عارف نموده و بشر را در پس شامه

اندر او و علامات معوق و معطل داشته انسانرا بتمکنت
 بعهد و میثاق ثابت و مستقر نموده و بشر را سبقت و ذوق
 و اقبال تأویل و تجریش مهیا نموده بل سبوی الذین
 یعلمون والذین لا یعلمون انسانرا بخلعت آتاهم علما
 خلیفه سرفراز فرمود و بیاج کرامت خلق استه الا دم علی
 صورته قباهی انسانرا مسجود ملک نمود و بشر را مردود
 فلک فرمود انسان را وارث میراث نبوت و حکمت
 نمود بشر را مستغرق بحر حرمت و غفلت و ملک نمود
 انسانرا اندج علوم و حکمت و معدن فتوت و شجاعت
 مخزن همت و غیرت و منظر اداب و تربیت فرمود تا
 چون انقاب جمال در ظلال غمام ستر کردد انسانرا ناکه
 چون اقرار منیره و آنچه در شنیده در سکا و امر متعلقه توانا

۲۵۴
 کردند و بقوت نورانیت چنان یکدیگر را متعاضد و مسا
 شوند که نه از غمام اثری و نه از ظلمی خلیا بر اثرش آن شمس
 احدیت وارد آید تا آنکه آفتاب خود چنان غریب شود
 وجود را روشن و ممتد نماید که از عدم و نقض و نفی هر چیزی
 و حرفه نماند استغفر الله عن ذلك اگر اشراق آفتاب
 عهد که مرادف با وجود است و امر و مصطلح از وجود
 نزد اهل بها آفتاب عهد است بر لفظ عدم و نقض و
 نفی نمی شد هرگز بخص سستی عارضی موجود نبود فقها
 عن ذلك علواً کبیراً امر و مجموع شیا بافتاب عهد الهی
 روشن یعنی جمیع موجودات از فیض عهد الهی معهود
 گردیده این است اصطلاح اهل بهادراین عهد جدید
 که مصطلق است بابیان حکمای الهی که فرموده اند جمیع

۲۵۵
 موجودات از فیض وجود حق موجود گردیده قوله رب مجالی
 و مظاهرو العاطف مختلف و کونا کون لکن معانی و حقایق
 و شرب و ریح و سبیل می و باده دارد هر یک از این
 آن بت خیار بر آید مذکور و نهان شد سخن را
 روی بر صاحب دلان است ای الذین یعلمون آیا
 مقصود از عهد قدیم در جمیع الواح و صحف الهیه چه بود
 و از آیه شریفه یا نبی اسرائیل اذ کرم النعمی التي انعمت
 علیکم و اوفوا عهدکم چه و از آیای فاهمه چون چه
 شده و مقصود سوره مبارکه والمرسلات عزنا فالتفتا
 عصفاً و التناشرات نشرنا فالانقاص فرغنا فالملقیات
 ذکر آیه کیانند حاشا لاریب فیهمدی للستقین و ذکر گوا
 هدی لا اولی الا للباب فی المبدء و المآب الذین یعلمون

الذین

۲۵۶
 والذین یملون ای الذین اووا بعد الله ویشاقرو فی الیوم
 المعزوم یوم الذی فیہ طلعت النجوم ودرجبت السماء
 وנסفت الجبال یوم یقوم الناس ای یادی امرتک
 الناس لتصفه ربنا الناس فی سنة القدر و یوم
 عسرة لعبد الفرج الأعظم ای یوم طلوع شمس الذکر
 عن افق العهد لتریبنا الناس بعد یوم الأبی و صعد
 جمال الحق الی السماء قدسه الرفیع المنیع پس از وزجری
 آن دارد که ستیاره یعنی یادی امر که بلوطی بجایه
 یوسف مصر احدی را در جبهه غربت و وحدت بلانا صغر
 معین یافته بیک طن و یک صورت و یک نغمه این نغمه را بید
 که بشری که در بنام وجود رخ یا عریان شد چشم هم روشن
 از فخر با طاعت دلدار عریان شد چشم هم روشن

(کلمه) (کلمه) (کلمه)
 (کلمه) (کلمه) (کلمه)
 (کلمه) (کلمه) (کلمه)

۲۵۷
 امر و ذکر یوم عهد ای است خفته کان بالین محراب بشارت
 طلوع تیر عهد صحو و بیداری نرساست چه که هر روزی را
 روزی ستیز و هر صبحی را صبحی مقدس کرده
 هو الأبی

ای دوست ان الهی و منجذبان ملکوت رحمانی از غایت
 الهی و حکمت های بالغه صدانی آنکه چون فصل ریح
 آید و صولت خزان می کشند و بهار جان بخش برسد
 و آفتاب نور صبح حمل بگرداند و ابر نیسانی که بر پیشانی
 دلواغ از دی بهشت بوزد و سنگ جان بخش از آری
 بگذرد درخت سبز شود و شاخار شکوفه نماید
 و درشت و خضرا و کوه و پله را چون نقره خضرا غنچه
 ستمین است برق کرد و کله و لاله را چمن بیداراید

روزی

۲۵۸
 و مرغزار گلزار شکفت باغ جهان شود و سرود بوستان
 بباله و غنچه لیمب ناله و فغان نماید و خنجر بگت در دستان
 کیز و جمیع این مواهب حضرت چون رخ بکشد
 و لکن بهنگام غم و سیوه ترو نیز این اثر فصل صیف است
 و موسم حرارت غلیظ و در شدت سورت تابستان است
 و در حدت تاب حرارت شمس آسمان پس حال که
 بهار الهی منتهی شد و بساط اربع معنوی منطبقی گشت
 لطافت کل دستبل جمال حقیقی منبسط شد و حسن و جمال
 مجرب باهی در ملکوت اعلی و بیروت بقا و حاکم آنرا
 جلوه فرمود باید از اشجار حقائق انجباء الهی در حدائق
 انمار لطیفه طیبه و فواکه بدیهه بر طریقه روحانیه ظاهر و بیه
 گردد و الا از آن بهار الهی تضییع نداشتند و بهر نبرده

۲۵۹
 و از فصل میان نبوت خاتم حضرت بزوان محرم مانده
 و از آن ایوان بخش ریاض احدیت لایسن کرده و
 لائق سوختن و افروز خنجر بگت است چه که باغبان
 الهی را مقصد در غرس این اشجار و نشانیدن نماها
 به جمال در این مرغزار و فیض بهسار الهی و بخشایش
 غیر طنائی ربانی عاشر اوق و تربیت شمس حقیقت
 به سبب لواحق عنایت و موهبت جمال احدیت ظهور
 انمار و بروز فواکه طیبه شکر است موسم بهار اگر چه
 طراوت لطافت اشجار و شاخسار بیشتر و شکوه و
 جلوه و زینت و زیور کله و رایحین و از بار باهر تر
 و دشت و صحرای سرسبز و نغمه تر است و موسم استفا
 از فیض الهی است لکن ظهور شاخ و ثمره فواکه مال را

عین و لا سمعت اذن و لا مظهر قلب بشر در موسم
تاریستان است طوبی الشجرة ظهرت منها التنبؤ والتعیر
العظیم رع

العظیم رع

هوا کند

ای هر میدان خرفان شکو کن که بچین پدر بزرگوار
موقوف گشتی که بحیث جمال قدیم کرمیانی چاک دارد
و هنوز معرفت اندر نمی روشن و تابناک در تنای
عجیب آفاق سانی ناطق دارد و در حق عیادین
ارادتی صادق چون از این کاس ترشید و از این سینه
پرده احتجاب را از پیش چشم تو درید تو را موقوف بودستی
که که انش و است در افواج انگیزان و سپاه حیات دنیا
سالگردی هوا تاریک شده است و این امانل تجویز شوق
رع

بوالعزم

لحمنا و لحم ابائنا رحمة غصفت انعم و وقت
طوب و شربت انعام در شلوات و کثرت محاسن
بم حضرت و جمال شسته نماز و انعام از او اید
و کس آن آسید و در بار است سجد و تقصیرت
پروردگار زنده از روزیکه آن تجویز بر می رسد در
تقی و شهر باریدار لفظ ص و نو که در میان مانع نیست
بهر حضرت فخرش را در شهر فخرش شبیه بنویسند
و در شهید فرما بگو آنچه با هر خون شمشیر از دست
در آن جمیع حاضر بود و با کمال لفظ ص و از افاق
بش است خطیر چون بدر با هر عنوان عبرت نرفته

رع

دوازدهم برورد و چهارم بگوید که غمناک است رحمت خیز
 غفور است و هفتاد غمناک است رب و کجای
 که باید در فاسد بنده است علاج نور این
 در روز و وسیله عشار و دفع بلا بجز در وضع
 است هر چه که کشیده آفات و غمناک تر از آنکه غمناک
 که آفاق آن اعتبار است و تا این که غمناک است
 شوی و آفتاب بخش غمناک تر از مشرق و تابان
 گردد و کمان و عهد ترش مغفول با و کجای این ما
 در ترس با که دعا میسازیم و نضر و آبر
 میسازیم و کجای در از این میسازیم که این مصیبت را
 دفع فرماید و میسازد علی الله بجز هیچ اجابا

دهمتان الهرا بتبایر اربع ابر غیر من
 ع ع

بهر اخص
 اله در حال و غایب امانی همواره و غمناک
 سلطان و شمعوا القوة بر ما یک و غمناک
 و جوهر لوزنک با حق و با حق و ذلت رقابهم
 سلطانک با حق و با حق و ذلت رقابهم
 اخذ قهر استیک با یومانی الخوف و قدر و غمناک
 تحت محلب سبع ضایع از البقیات و
 سقطوا فر و بده آنکه لان فر المصیبات و
 استولى عد غناک الیدار و الله ییر القسط و الحاکم

اللهم

۲۸۶
 واستقر السید را الید فقلع بنی نسر و زلز
 ارکان نسر و المرض حب مہر و از عرج اردو ہنرانی
 رتیلو لانا قنبر ہند نوب غیر مہر و مشرق علیہم
 با نزل غفور و غفرانک و فسادک و رحمتک و
 ہمتناک و ادرغ عنہم قرآن و شقہ و
 سستی مرا نرس انت الرحمن

ع
 ہوا لابی

یا علی احمد حق الیقین ان اسمی عبد البرہاء و سہمی عبد
 البرہاء و صفقی عبد البرہاء و بیتی عبد البرہاء و شرقی
 عبد البرہاء و حقیقی عبد البرہاء و کینونتی عبد البرہاء

و ذاتی عبد البرہاء و سہمی عبد البرہاء و علونتی
 عبد البرہاء و ظاہری عبد البرہاء و باطنی عبد البرہاء
 و اولی عبد البرہاء و اخری عبد البرہاء و قہمی عبد البرہاء
 و روحی عبد البرہاء و فوادی عبد البرہاء و جمہدی
 عبد البرہاء و نصیری عبد البرہاء و سہمی عبد البرہاء
 و نطقی عبد البرہاء و فکری عبد البرہاء و ذکر می عبد البرہاء
 و مخفی عبد البرہاء و ادراکی عبد البرہاء و تخلیقی عبد البرہاء
 و ملکوتی عبد البرہاء و جبروتی عبد البرہاء و فاسوتی عبد البرہاء
 و لاهوتی عبد البرہاء و ماہوتی عبد البرہاء و کعبتی عبد البرہاء
 و حقی عبد البرہاء و حرمی عبد البرہاء و قبلی عبد البرہاء
 و مشرقی عبد البرہاء و منانی عبد البرہاء و خدائی عبد البرہاء

و مہر

و سجده ای انکرام عبد البهاء و سجده ای اقصی عبد البهاء
 و فتاحی التصوی عبد البهاء و سدرتی المنشی عبد البهاء
 و ملاذی عبد البهاء و طحینی عبد البهاء و کهنی عبد البهاء
 و حصنی عبد البهاء و فنیقی تسمیتی عبد البهاء و
 بُغیتی شرفی رقی البهاء هانده بی و بیغی شرفی
 و خیری و قراری و اعتدالی کما قال القائل اقم اذا
 نودیت باسمی و اتی اذا قیل لیا عبده لسمیع
 عبد البهاء عباس

هوانده

ای ثابت را سخ بر عهد و میثاق الهی مسطورات
 انجذاب و اصل و مضامین معلوم و واضح کرده

حمد خدا را که در نقل کلمه او تجید و آیت باهره تفریح بفضیل
 رب مجید نفوس مبارک مبعوث و مؤید گشته اند که سخن
 میثاق را کرکنه کنند و بنیان عهد و پیمان را بنیاد
 متین جنود شهبات را رادع عظیمند و زوابع اودام
 دافع بین این معلوم و واضح است که هر اختر غلیظی را
 در عالم وجود هجوم شدید محقق و همزه غنیمت امتین را
 امواج کبیر مصادم و کفر چنین بنیان پیمان را ناختم
 در نهایت قوت پیرا خواهد گشت و چنین میثاق
 قدیمی را مقادافی در خابیت قدرت موجود خواهد کرد
 بجز محیط هر چه وسیع تر است طوفانش عظیم تر است
 و بنیان هر چه متین تر است معرض شداد خواهد

بمیزان

بیشتر است و الزوم میزان امر است و حفظ و صیانت
 دین الله و سلامت اجزاء و اندک نجات عباد الله و صلوات
 کلمه الله و نشر نعمات الله متوسط و مشروط بنیات و
 رسوم بر عهد و میثاق الله است و اگر چه آنچه مقدار
 جزئی و همین دست می حاصل گردد جمیع امور مستوفی
 و محقق میگردد حال بعضی از نفوس با طوائف الخلیل و
 فکر نقص و کسر عهد الهی و فریغ و قطع پیمان عظیم رحمت
 افتاده اند و بجان خویش تیری حاصل خواهند نمود
 قبض نام نیتون سوف تریتم فی خسران مبین
 در سر سترگای حسبنا کتاب الله گویند و گوی یوم نفعی الله
 کلام من سعت بر زبان رانند دمی عصمت منکورد است

و خطا و سهو ممکن و مأمول است گویند و قتی است
 بهو حیدر بنظایر میالایند لکن در حقیقت تو همین کجسته
 خواهند رب و حیدر را شریک نباشد بر زبان رانند
 و باین کمر خدیش از زبان و تشویش انگار هر از دارند
 کلمه حق آریه بها الباطل همین است چه که جمال الهی
 روحی لعبت الالهیه خدا شریک و شریسته خفراست
 بلکه عبودیت لایق و پرستش بر بارش متعجب است
 فاته و صده احب ان یكون محبوب العالمین و عشق
 العارفين و لکن اهل شبهات باین اشارات
 مقصودشان شدت کلمه الله و تفریق حزب الله
 و تخیر عهد و پیمان حضرت رحمن است تا نفوس

ضعیفه را بفرغ قریب ترزل کند و چون تصور می بین
 بخاطر کند مانند مسکت عصمت پیش آرند و حال آنکه
 مدتی عصمتی در میان نه و چون این را در پیستی است
 سخنران کنند خود و بیان را از بنیان انکار کنند
 باری اصل اساس این اشارات و شبهات را بر
 از غیر گیرند که در صحیح بخاری که کتاب حدیث مسئله
 صحیح اهل سنت است مذکور است در وراثت ثقات
 و صحیحش بری از شبهات هر قوم و مذکور است که
 حضرت رسول روح العالمین له الفداء در وقتی که
 آن را حضور بر وجه مبارک مبادیش نمود ارشاد یعنی
 روی تابناک مرا فروخت فرمود کافه و علی حاضر

نمائید که چیزی مرقوم و بیان بنمایم من بعد من کراهت
 و دستور العمل نماید هر حاضر بود گفت حسبتا
 الله بعد بعضی از اهل بیت گفتند اطاعت امر
 نمائید و قرطاس و قلم حاضر کنید خلیفه نانی استغفر
 بزبان راند که ان المرء لیهجر یعنی حضرت از شدت
 فرض هذیان میگوید نفوذ بالله من القول الباطل
 التخیف باری این کلمه حسبتا کتاب الله را ابتدا
 عمدا و نمود و استسلام الی الان بر مال این کلمه
 مبتلا کسی که از جمیع الگو را و دار و قانع و دسایس
 و دسوس و اتمه تخمیر کان نماید که قائلین حسبتا
 کتاب الله در این کور است و پس دیگر سیاره نخی

۲۷۴
 داند که همیشه باین وسوس و وسوسه خراب درین
 و شریعت است و واقع گشت که بنیان امر متزلزل گوید
 و حال این احوال از اسرار حقیقه بعضی حکماک منتظران
 که خویش را از دوستان میسرند و اگر گوش یابند
 تلقین می نمایند مقصود این است که آنجناب
 مواظب بجهت که مباراضه غفرا مضطرب و مترو
 نمایند و مشرب زود در تحکیم و توشیح عهد الهی در
 قلوب یاران بگویند بقسمیکه اگر افواج نقض
 چون امواج و لوان آسمان برسند نتوانند زخمه مثل
 نمایند فانک مؤیدین هذا المقام شمل اللدان
 یضیی بک آفاق قلوب القبلین رع

۲۷۵
 هو ارب الریسیم
 یا ابناء الملکوت ان سلطان الملکوت قد ستر علی امر
 الناس و ان خمس حوالم الالبوت قد سطت و ان
 من اخی الجیور و العزة لها و اللمنة لها و العظیة لها و ان
 استغناء بنورا و استغناء من فیض جودها و ان ریت
 اکتود الموعود فی التوریة و بسان داود قد ساق اجواق
 مانکة و افواج کما عه و برکت الی مشارق الارض منارة
 البسیطة و نزلوا فی مابین الکفاح و معترک النزال
 و جموع الخراب الظلمات و جمود الضلالة بیعات
 ساطعات فخر قوا منهم الذنوب و کسر و امنهم الالو
 و استغناء الاربیاء و احشاء و حبه السماء و تاملت

الأوزار واكتشف الظلام بسطوع نور انشتر من بار شجرة
المباركة في فردوس الرتب كجليل وتملك وجه المخلصين
وتمايل حسن الرباتيين واخبره جوه الفرسيين وكج
تدرب رب العالمين وانتم بالبناء المملوكات مثلكم ما نطق
به روح القدس في انجيل كجليل ان امير الروم يدع
رجعنا فترتبه بجميع النعماء والالاء وفيما تشتم النفس
ولمذبحه اصين الاصرعا وكسوا به ذنوبه الوجها والفرج
قلوبه لا ليقيا ودعا اليها الكبر والامراء والعلماء فلما
الى المبعثات وانتدت الاوقات من الذلعا متوغات حيم
المعجرون عن كصنور وانظر العذر الموفور واتخذوا عن الرند
الرفود والورد المورود عند ذلك نادى امير كج كبير وصغير
وتربيد وتربيد واجلسهم على المائدة واطعمهم من الذ

الطعام باذخر انعام و اعظم الرمح حيت ان الوجها ما كان
له نصيب من تلك النعماء واما الطائفة الاخرى كانوا
ابلا لتلك الالاء وانتم بالبناء المملوكات في تلك
الارحاء الساسعة والاشحاء الواسعة بما كنتم اهل هذه
المنح الرحمانية والنعمة الربانية بعث الله اليكم نطق زكية
تهديكم الي هذه المائدة العديسة السماوية وتدلككم الي هذه
الأوزار استقطع من مملوكاتكم واخبرضات لتمازنت
من سماه جهروت باركم فيما فرقا لكم من هذه المواهب يا
مسرورا لكم هذه الرغائب ويا طربا لكم من هذه المواهب
ويا طوبى لكم من هذه الانطاف التي هي نسمة الله تيقظ
كل نائم وروح الله يحيى كل خضم يريم بانك استبشروا
استبشروا استيقظوا استيقظوا استيقظوا

هذه الرواح الخيمية للارواح وتبريده النور الكاشفة
للظلام فبالمثل ام تعظم من ملك الرواح وبث
كل بصيرة تورت من هذه الانوار في احوالهم والفرح
اشعاع
هو الله

يا من يجذب بنجات نبتت من رياض موهبة الله
قل قد فتح الله ميدان القدرة والقوة ابواب التجاح وناى
مناى الافراح حتى عجا الفلاح يا جواهر الارواح في
اصداق الاشباح فابشروا بهذا اليوم المشهود والورد
المورود والتور المحمود من فضل ركب الودود بانسكحت
اق النار الموقدة في الشجرة المباركة استينامة قد تظلى
ليسها وارتنع زفيرها وتشتع شعاعها وتكلم اضياها
واحاطت حرارتها مشرق الارض ومنارها وانكلمات

يا ايها المستشير بهذه التعمية والمبشر بهذه الترجمة فاشرح
صدرا وبعش قلبا بما يتك الله بنشر هذه التفحات التي
تعطرت منها الافاق فبقرة ربك انك ملكوت الابهي
يصليون عليك من الافاق والاعاد ويجا طوبى لك طوبى لك
يا ايها المنادي باسم الله بشري لك يا ايها المنزيب الي
الله طوبى لك يا ايها القاطن بكر الله بشري لك يا من
ايك روح القدس من السموات العلى فاشهد وانزرا
وستقو ظهرا وقرب عينيا وطب لثقا وانشرح صدرا بما
ايك عن هذه المنحة العليا التي مستوح وتضئ كالزهره
الزهره والشمس الهبره في افاق عرا ومطالع الوجود
ومشارق السمود وفيبطك الملكوت في ساقه العبره و
البهاء عليك وعا الوجوه التوراه التي ترتبت بنفسه

الرحمن في تلك العدة الصليبا ع

هوائه

ای سالک سبیل بری هر چند از بقعه مبارک که سیاه
 و کبر مسافت بینائی ولی از فضل جمال مبارک الهی
 که من استه و الهی باشد در کل اعیان بیاد تو مشغول خواهیم
 بود هر چند کجسه دور و دور جوشی ولی این فضل حق
 بمرح نزدیک و حاضر حضور خواهی بود مشکوکن حشر که بچین
 موهبتی مختص گشتی و بچین عنایتی موندی لعناته آتشف
 بنده الروضه الغنا، والعبه السامیه العلیا موهبت
 یغبطک فیها سخاوتی مدهسته فی عالم الأنا، طوبی
 لک تم طوبی من بنده الموهبت العظمی والیهما، علیک
 و علی کل من ثبت علی میشتاق التذرع

هوائه

ای دو برادر و پیکر حمد خدا را که جبال و تلال دوست
 و صحرا و دریا را طی و قطع نمودید و بمطاف مله اعلا رسیدید
 و رخ باین استان سودید و کوی موهبت از میدان بودید
 و آیاتی چند در این بقعه مبارک زبیر فرمودید و بمواهبی
 فائز شدید که نفعی آرزوی اصغیا بود و غایت آمال اولیا
 پس نیکران این الطاف دامن کبریه ت زبیر و نیرجی
 شدید در خدمت امر الله بکشید و خدمت امر حق
 باخلاق حق است و تشبیه امره الالهی حضرت
 مطلق و آن ظهور شیم حقیقه و انصاف بصفتان محمد
 و اشتغال ببلای الله الموقده و انجذاب بصفات الله المتعز
 تا در هر شهر که باشد به جمع صفات شهره آن و یاد کرده و

الیهما

البحاء عليك وكل ثابت قديم ع ع

اي رب هذا عبد حزين يري عبادك وطلب احضري
في محفل الذي مياها لاجتباك ليسقيهم من رحمتهم
مسك جيبك وذوق حلاوة ذكرك ورائحة طيبنايك
ولون دم سفوح في محبتك مسفوك في سبيك اي رب
اجتمع في ذلك المحفل نفوس مستبشرة وجوههم بانوار
محبتك صدورهم مشرقة بذكرك قلوبهم مخدرة الى
جمالك كينوناتهم مستضيئة من اوارك تحالفتهم
ستغيفة في اسرارك ارواحهم لطيفة بايات عز
قدسك حبسهم مهترزة بنفحات لطيفك اي رب
اجعل جمعهم عقدا تتراب في ملكوت الاسماء وايدانهم ايدان

اللذالي النوراء في سمط الخراذ القراء وقلوبهم متحدة
باياتك الكبرى ونفوسهم منتعشة بنفحات القدس في
بدا المحفل الاسمي واسمهم لسانا واحدا ناطقا بالثناء
وقلوبهم كجرا واحدا متموجا بارواح تهب من ملكوتك الالهية
وسرورهم منسجبا بنعمتكم فمن فردوس جمالك الالهية
اي رب ثبت اقدامهم عن ذكرك وقولهم عن عبادك
وقرح كبرهم بلطفك وذكرهم باياتك واجعلهم
الرهاك ومطالع امارك ومشارق اوارك وموادم
ثناك ومشاعل محبتك ومسبح معذبك وموادم
سماة وجوديتك وكواكب افيق رقيبتك انك انت
الموفق المؤيد العزيز الكريم ع ع

از حوادث تازه اینکه در مدینه کبیره فتنه و فساد افتاد
 و نفاق جمال الدین و شیخ احمد و اقاخان و چند نفر
 دیگرشان واضح و مشهور شد و علی العجالة بعضی
 از آنها را گرفته اند و اوراق فساد از خانه ایشان
 بیرون آمد از قمار و است از مهر جویشادی در آن
 اوراق بوده است از جمله مکتوبات بی نهایت است
 و اولیا و امواتین مسلمانان دو سال قبل از این از اینجا
 بطهران خبر فرستاده شد که این جمال الدین بمهر کبیره
 آمده و دو داماد یکی در زاری سی رویین او کشاید
 این نفرس چون بنای کار و جمیع صحبت و ذکرشان
 فساد و فتنه است جز ولول و آشوب حالی نمجویند
 و بغیر فساد و عناد معالی ندارند در هر مرکز از مرکز

کتاب در جمیع احوال و احوال امور

عالم قدم نهادند علم خلاف برافراختند و انواع فتن
 و فساد انداختند از مهر مزد بومی دور شدند
 و از هر خط امطر بود حال در آن لفظ اجتماع کرده
 و شبهه نه که اساس فساد جدیدی در حق دولتین
 خواهند گشت و البته ستر نهانشان بر افکنند و راز
 درونشان مشیوع یابد ما را خوف چنان است که
 چون پریشان دیده کرد و فتنه شان بجزیر و ضیح
 رسیده شود آنوقت خشک تر بسوزد و مصیبت
 در دام بهتان افتد چه که آنوقت خواهد گفت که شیخ
 احمد و اقاخان با بی بودند دیگر نگویند که این دو به
 بخت داماد یکی هستند و با بهائیان دشمن و اهل
 خون بهائی نباشند در هر هم بنیان انجی که باشند

عداوت این نخوس با بهانیان شهره آفاق گشته
و شهرتش بسج طباق رسیده باری جمال الدین
و این امتیخاص دست بهم دادند اول در صد این
اوارکان افتادند و مشب و روز در محافل و مجالس
بمذمت و کلمهش مابرنخواستند و آخر ای بسیا
آباد زدند حتی اوراقی با سینه ما خود ایش کردند و در
دست هر کسی دادند و در دو امر حکومت در هر روزی
حق یافتند آنکه بختند و اساس فساد می بختند و این
اوارکان بچسب سکوت نمودند و ابداً حتی بدافض برخواستند
توکل بر خدا نمودیم و از غیر طلباء و پناهی نخواهیم و سر
تسلیم که نشستم و با او پیوستیم و از نادان بریدیم
و در این گوشه آوارگی نزیسیم چون از فساد درخت

این عباد فایده دشمنی ندیدند و میوه از شجر امید بخیزند
در غم فساد ای دیگر در حق دول مغفله افتادند و با
مخاره کردند تا آنکه در اولم تر و بر خویش گرفتار شدند
ولی سباده که در آنجا باز کار بسته باه کرده و مفاسد
مصداق معلوم و ممتاز نکرد باز مثل حکایت طبرانی
شود شما بجهای لازم این کیفیت را عرض نمایند
و در دست تعزیم کنید که این نخوس عداوتشان با ما چون
شقاوت شیطان مشهور جهان است هم بر بیرون
تا غفل و کن بر بیرون همانا بعلون از فضل دعوت الهی
صون صفا امید داریم که حضرت شهریار عدالت پرا
در جمیع احوال نصرت فرماید و اعدایش را مقهور و
خیرخواهانش را منصور فرماید و روز بروز دولتش را

قوی و صلواتش باشد فرماید چه که فی الحقیقه در
 این سنین اخیره نهایت حدل و انصاف را بحری فرمود
 و حسن نیت خسروانی و طبیعت جراتبانی مثل
 مهر روشن آسمانی ظاهر و آشکار گردید و هم چنین
 در این ایام اخیره کمال عنایت در مرکز نهایت سلطنت و روح
 عظمی ائمه ائمه و شتیبه الله در حق مظلومان ظاهر شد
 گردید ربانید مرکز السلطنة القاهرة و محور کرة
 انکساره الباهرة بتانید انکساره الظاهرة و توفیق انکساره
 الکامله انکساره القوی المقدر و القدر و الهما
 علی اهل البهسا، اجمین ع ع
 هو الله
 ای اجبای الهی کو خطایم است و اشتراق شده و

عصر خداند چندی امکان در حرکت است و اکنون
 در وجه و پشت ارت مخالف کائنات در شوق و
 شورند و ذرات موجودات در طرب و سرور ارواح
 در فوز و فلاحند و اجباب در غلغله و نشاط انوار در
 سطوح است و آثار و شتیبخش آفاق بصیرت
 بزرگواری جمال قدم جهانگیر گشته و نیز عظمت انصرت
 آتشش بهیچ محافل عالم بنگر اسم عظیم فرزند و
 کل مجالح اعم کثیر نور زکریم مستغیر شرف از
 انوارش متوالست و غریبه انفاش معطر
 بسیط خیرا از فیض سماش گلشن است و نسج
 رفیع خضر از نوره افشاش روشن حقیقت کل
 شتی در خورشونو است و کینونت کل شتی در شوق و

شرق ویند

شور اشجار طیب در نشود و نماست و اما لطیفه برین
 و صفا علم میثاق است که مشرور با قیاس است در
 عهد و پیمان است که در جیش به پایان است و
 طوفانش در نهایت شدت و طغیان و غرور است
 جمال قدم روح انبیا که در این کور عظیم بر جمع اجبا
 حجت را بالغ و رحمت را سابق و نعمت را سابق و
 برهان را واضح و دلیل را آخ فرمودند در کتاب
 که اینج همه الواح و زیر است و همین بر کل بنی
 صبر و واضح همین صراط را معلوم و منهج نجات را
 نمودند و همیشه و هیچ گاه همه را از این شرف
 نرسد داده پرورش فرمودند و در جمیع الواح و کتب
 و الواح و صحف ذکر عهد و میثاق نمودند و تا مین و

۲۹۱
 منت کن را تحسین و تجید فرمودند و منتزلین را باین
 و تزیین یکبار اندازد بقیه است الهیه و تحریف منت است
 نمودند و لوح مندر شد که در آن صحوه است تا نال گشت
 و در جمیع اطراف منتشر شد و بیان شدت امتحان و
 کثرت افتتان را واضح و مشهور فرمودند بعد از قلم
 این کتاب همه مرقوم شد و لوح محفوظ میثاق است
 و کل را بتوجه و انقیاد و اطاعت و اتباع امر واضح
 صریح امر فرمودند تا چون در این امتحان و افتتان
 ستمه شد و بوج آید نفسی سرگردان نگردد و مضطرب
 و حیران نشود صراط مستقیم و منهج قویم و نور مبین
 موضح و معین و قویق و منصوص باشد و مجال آس
 برای نفسی نماند و در حدایت کلمه الهیه محفوظ ماند

و سلم

انوار

۲۹۲
 اختلافی حاصل نشود حال نوهرسانی چند پیداشده
 در سرسره فرشته بناگه شته اند و چون مضمون کردند
 از نفسی واضح نیز ذکر نمایند یکی گوید جمال مبارک گما
 غنی فرمود احتیاجی باقی نگذاشت مقصد شش
 این است که بمقام مخصوص احتیاجی نیست دیگری
 گوید که عصمت همسودر جمال مبارک بود و دیگر
 که معصوم نیست مراد باخیزش این است که من
 اراده الله جانو انظار است و بگریه نفسی که درالم
 مبارک مقبول بود ^{مستحق} و الوحی که آواز اول
 نمیشود که هر دو کرده مقصد تحقیقش این است که
 اگر مخالفت رضا کند و خصوص است اجتناب ضرری
 ندارد و از این قبیل اقوال سردار چهار ترویج نمایند

۲۹۳
 مقصد از این اقوال کل لغرض عمد و میناق است
 و این آن لغاتی است که در جمیع الواح محبوبه فائق
 خبر داده است ای احتیاجی بلی بیدار باشید بیدار
 هوش اگر گردید هوشیار چه که امتحان و افتد آن بیدار
 شدید است و متزلزلین در نهایت تیرید و تیر
 بظاهر گویند که ما اول تمکین میناق هستیم و در این
 تیشنه بر تیره و شیخه عمر و میناق زنده ع

هو الاهی

ای سرگشته دشت و صحرا در سبیل آبی خوشا مجال
 که با هم حق نداننی و بشرط امر غلام دالت ^{مستحق}
 خوشا مجال آو که حیران جمال قدم آرزوستی و سرگردان
 بیابان شش سلطان امم تا توانی مهت کن و ما

قوتی داری بکوش تا انقطاعی واضح و مشهود چون
نور انقباب و توکلی لایح چون سراج عالم آب و میان
چون بیبوع خطاب و قوتی چون تاملید رتبات
باری جمیع ناس را بر شوبت و روح تام بر جرد
و میشتان آئید دلالت کن در برکت عبودت
الو تعقی هایت نما چو که اراج اقتان شدید است
شدید غفریب بغین خطیم ظاهر خواهد شد بعضی
نفس بآن جهات توجه نموده در سر زفر وارد
بر سر انار سیادت ملاحظه داشته که زخمه در جبهه
و میانق نذیر از د ماژدن بسفر آن صفحات نهجه
بسیار این ملاحظه لازم چه که سر امر در است بر
عهد و میثاق میکنند و البهت، هدیگت ع خ

ای در آن آهی و دوستان تحقیقی بر دور کار عالمیان جمیع
کائنات را بغیض رحمانیت از کتم عدم بجزه جور آورد
از کز عیب بجزه شهود هر تحقیقی اکائنات را بغضائل
و کمالی که بمقتضی رتبه وضع آن شستی است تخصیص
که آن خصائل و فضائل و کمالات سعادت ابدیه جنت
حقیقه آن شستی گردد و چون از آن خصائل و فضائل محروم
شود در اسفل جمیع و همیه مطرور گردد پس معلوم و واضح
شد که صحن منزل طرف کس را چون کل دریا صین بزرگ
کاشن بهشت برین کرده و چون از این شیف غلیم محروم
شود و از این نعیم محروم کلن جمیع سعیر گردد و پس
عناذک سائر اکائنات و الموجودات از حمد کمالات

حزرت

۲۹۶ حضرت مرتضیٰ انصاری است که این حضرت بلکونی را
لاهورت انصاری و خصائص و خصایص مشرق و ممتاز
فرموده است که عین ایمان موجود است در روح
حقانی کمالات از همه خصائص بلکونی این حقیقت
متوسطه محفل و پیشواست و عدل انصاری از صف
سروش و این قوای الهیه با عنایت شده که در خیر
گیری دارد نه مصلحت و معطل انکار شدل عقل عنایت
شده است که در مادی و عواقب امور بلکه ثاقب
نمایه و مانع کند تا احوال و افعال صحیح و مستقیم را اختیار دهد
و مضرت و مانع را از حرکت کند و بعقل و انصاف حرکت
نمایه و منظر لطیف رحمن شود و مطلع انوار حضرت
یزدان و این دو توه و مرتبه عقل و عدل و آیه کبری

۲۹۷ رب مقان است در این روز ما خیر کرد و حوادث
ظلم خطیم است که بر این حضرت شهر را کامل و خیر و عدل
واقع از جمیع اطراف بواسطه روز ما می رسد فی الحقیقه
باید جمیع ایران بلکه جمیع جهانیان بر این بادشاه کمال
افروس بگیرند و ناله فری و بیقراری نمایند
اولا آنکه مدت مدیدی بود که این بادشاه خیر و عدل
امور را در کف کفایت خویش گرفته و بفریاد منتظر
از بیکانه و خویش رسیده در بدایت سلطنت زمانه
همه در دست صد و دوازده آنچه میخواسته بود برای خویش
مجوی بری بسته و ملی مدتی بود که پادشاه
بنفس نفس خویش با اوس میسر داشت و کمال
عدل و انصاف و اجری میفرمود در جمیع نواحی ایران

۲۹۸
 بفریاد مظلومان میگریسید و در کل نقاط ممالک محروسه
 سمرقندت چشم تنه میکان را پاک مینمود طبا، پکارگان
 بود و ملاز او ارکان ثانیاً آنکه در دست چنین قوم
 قدری بتلاشد که بان ظلم شدید جوان جاوید پر
 بر مظلومیت هر نفسی باید گریست علی الخصوص چنین
 سرور خوار قوم ثالثاً آنکه ملت ایران در بین
 جمیع ملل رسوا و بدنام شد و این بدنامی تا جهان
 باقی در صفحات تاریخ عالم نقطه سیاهی و رابعا
 آنکه این ظلم و ستم را چه قدر تمام مفسر در پی و این
 درندگی و بانی را چه قدر فساد و فتن در پس نبوس
 جهول بی وفایست عواقب این امور نبرد و بی شخص
 هر چه یار با چشم آشکار در آتش حرقت و انحراف سستی

۲۹۹
 سوزد حال آن قائل مردود دیانت محمود الکفری جمله
 عقل و هوشش و یا انصاف داشت چگونه با این ظلم
 عظیم افسار مینمود الا لفته الله علی العالمین انکانت
 اللهم الاغضیب الله علی کل من رضی بهذا الظلم
 العظیم ما اخصه فرماید که اعلی حضرت خاقان
 مغفور عبد العزیز خان مرحوم در دست فائزانی
 گرفتار شد و عاقبت کلیه اکتفا نمودند بلکه
 بر قتل آن پادشاه مظلوم تمهید و هیچ کس نمیدانند
 که این قضیه بحکمت فائزین صورت منافع عظیم خواهد
 به نتایج و ثمراتش منتهی نمائید که چگونه امری
 و کار در دست کرده هنر لرزه فزاینده جمله اقدار نام
 امروز دست پادشاه غیر خواجه جمهور برد رفت و خرد

اول

۲۰۰
روغن نچنه یافت دو کور نفوس و صد که در اموال
بهدرفت صد هزاران خانواده و خاندان بر پا داشت
و هجرت نمود قطعات جسمی از ممالک اسلام بدست
دول خارج افتاد و عاقبت نمود آن نفوس بدست
خائفاً فاسر او در طبقات مجیم مقرر یافتند جمیع این
مضرات از منظر ملوکیت آن شهر بار عالم اسلام وارد
گشت و اگر چه کار کار انا و مهارت سیاسی و دوران
حضرت پادشاه کامل عبد الحمید خان نبود تا بحال از
دفاعت و سوء نتیجه ان ظلم و طغیان دولت وقت
عثمانیان بجا جو و نابود شده بود ولی این بود که افضل
خدا بعد از استیلا آن مرض مزمن شد بدید بر جسم دولت
و ملت این طبعی با ذوق ما هر سپر اندک که هنوز بمعالجان

۲۰۱
مرض همگت شغولند و امید از فضل خداوند محمدین است
که موفق بر علاج نام کا کردند و این شخص و همگیل بود
قوی القوت که در حبسش از جمیع آلام و محن و اضراب
پاک و مبرا کرده از ای اجهای الهی اگر چه آن خسرو مبرا
برود این همان نومود حمد خدا را که سریر یا جباری
ایران بکوسه سمینت مانوس شهر بار عالم مزین
گشت و بخت جوانخت شهر یاری این کشور فاو کا
استقرار یافت این سرور داد پرور فی الحقیقه است
رحمت یزدان است و حقیقت مصوره عمل بی
پایان قلبش رحیم و رقت دلش چون نکست
نسیم است در این مدت حکومت آذربایجان
خاطر بر این یازرد و دلیرانگست خیر خواهان را

نوازش فرمود: و بدخواهان طاعیان باغیان را در
 کرد چشم از قصوری پوشید و بعضی وصف معامله
 میفرمود پس دست بجزو نیاز بندگ کشید و کلاه
 بی نیاز نماز آید که ای خداوند این شهر را چون
 بخت را در کف حفظ و حمایت خویش محفوظ دار
 و این تا بدار داد پرور را بعین خنایت بخو طدار
 بچند ملکوت نصرت کن و بسپاه آسمانیت باوری
 فرما شوکتش را افزوده کن و سلطنتش را ثابت
 و مستقر فرما از شتر فائین دولت این سر ز قدا
 محفوظ دار و از فساد باغیان طاعیان حصول کن
 روز بروز شوکتش بهیضاً و در دیده خیر خواهان را روشن
 کن ای اجنبای الهی در جمیع الواح رحمانه ملایم خطه

نمائید مأمور با طاعت و انقیادید و جمیع کجاست
 و صداقت و عبودیت میر بر سلطنت خدا داد پس
 بکمال صدق طوئیت و حسن نیت و اطاعت حکومت
 قیام بر خدمت کنید و در اجراء و وظائف عینی
 جانفشان نمائید و هیچ بداندیکه عزت این تابد
 عزت عموم اهل ایران است و راحت این شهر یار
 سعادت کافه و اعیان کاری کنید که خداستان بر
 شوکت بصیر سر رشته عموم جهانیان گردد و رع

والله اعلم

یا من الجذب نجات صدائق التوحید عسکر بدو ضعف
 و نسخ مقرر اول حکم مقرر پادشاهی و مانع کشردین
 بیکر نجات در سپاه الهی آن جان گیرد و ال غارت نماید

تجدید
 در
 کتب
 و
 نسخ
 مقرر
 اول
 حکم
 مقرر
 پادشاهی
 و
 مانع
 کشردین
 بیکر
 نجات
 در
 سپاه
 الهی
 آن
 جان
 گیرد
 و
 ال
 غارت
 نماید

ای مستحیی بانوار هدایت ^{۳۱} این جهان عالم امکانست ^{نظمت}
 و نقص انحصار کن این نظمت عالم را کما شفی و این
 محبت با کما را داعی لازم و واجب تا یکی را کما شفی جزیر شومنا
 نه و نظمت مشب پرانده را داعی جز شمع مشب افروز نه
 پس سراج هدایت ندانند بر اثر فروخت و حرارت ناروقه
 اش پرده احتجاب طالبان مصادقان بسوخت ستایش
 بیکت افزیش را که تو بان انوار روشن گشتی و از کبر این
 خلاص شدی و در زمره اهل انصاف داخل شدی رع
 هو الله ای بنده درگاه الهی چه شکست نامشاید آه
 کبری نمائ و کوشش گشتا تا سماج نعمات درگاه کنی ^{فخر و جود}
 بسیار روشن و منیر است و کونکب عزت امر الله در مرتبت
 مرطوع چون نیز فلک تاثیر بجز لطافت که تراج است

این مستحیی بانوار هدایت
 این جهان عالم امکانست
 و نقص انحصار کن این نظمت
 عالم را کما شفی و این محبت
 با کما را داعی لازم و واجب
 تا یکی را کما شفی جزیر شومنا
 نه و نظمت مشب پرانده را داعی
 جز شمع مشب افروز نه پس سراج
 هدایت ندانند بر اثر فروخت
 و حرارت ناروقه اش پرده
 احتجاب طالبان مصادقان
 بسوخت ستایش بیکت افزیش
 را که تو بان انوار روشن گشتی
 و از کبر این خلاص شدی و در
 زمره اهل انصاف داخل شدی رع
 هو الله ای بنده درگاه الهی
 چه شکست نامشاید آه کبری
 نمائ و کوشش گشتا تا سماج
 نعمات درگاه کنی بسیار روشن
 و منیر است و کونکب عزت امر
 الله در مرتبت مرطوع چون
 نیز فلک تاثیر بجز لطافت
 که تراج است

و تمام نیز دانست که متحرک از همه با حسانت این آیه
 غنیمت شمار و این فرصت را از دست ده و محقر تب
 طپور وحدت با بشیایان رتبا حدیثت پر از و عروج نمائ
 و الهما علیک سع ع از فضل ملکوت ابهی ایدیم
 که انجذاب چون شمع روشن در انجمن عالم بسوزد می ساطع
 و لامع گردد و بنفخات کبر جمیل انس بسیار ایدر تحقیقه
 هست با عنصر صبا و عنصر رو فاقد داشته اید لهند با این
 و عنایت قدم چنان بشود جوش و دل و مشوق آن که هر
 نفس با ملاقات فواید روح بخشش و جان حطائمانا در برود
 ریجان اری و الهما علیک سع ع

هو الله

ای مستحیی بانوار هدایت
 این جهان عالم امکانست
 و نقص انحصار کن این نظمت
 عالم را کما شفی و این محبت
 با کما را داعی لازم و واجب
 تا یکی را کما شفی جزیر شومنا
 نه و نظمت مشب پرانده را داعی
 جز شمع مشب افروز نه پس سراج
 هدایت ندانند بر اثر فروخت
 و حرارت ناروقه اش پرده
 احتجاب طالبان مصادقان
 بسوخت ستایش بیکت افزیش
 را که تو بان انوار روشن گشتی
 و از کبر این خلاص شدی و در
 زمره اهل انصاف داخل شدی رع
 هو الله ای بنده درگاه الهی
 چه شکست نامشاید آه کبری
 نمائ و کوشش گشتا تا سماج
 نعمات درگاه کنی بسیار روشن
 و منیر است و کونکب عزت امر
 الله در مرتبت مرطوع چون
 نیز فلک تاثیر بجز لطافت
 که تراج است

عالم

۴۰۸
 عظم اتفاق داخل و بجزوه الوثاقای خود برتک و بر
 امر الهی ثابت و راسخ حکم بخونم همی دارند و سطوت
 رجوم از نما اعلی اعلام بد آئیند و انوار عنایت اموا
 بحر خزانه و افواج مباحم بر نفس و هوای اعیان
 جاری اند و انهر ساریه سبب راحت و آسایشند
 و مسامحی در خیر و صلاح جهان آفرینش منظر حقینند
 و مطالع انوار و بهیست محاب فضل و جودند و نسیم
 ریاض عنایت رب و دود و انجمن عالم شمع روشنند
 و گلشن وجود را کل معطر چنستان شرموز با جمیع
 گل عالم بکمال روح و ریگان روشن و سلوک نمایند
 و بهر جنب نفسی قاطعه الهیه صادقند و مطیع و منقاد
 حکومت هر مملکت و وطن خویش خیر خواه باورشاهند

۴۰۹
 و نیکوای میرزا با جداری شهر بار جعیت پناه و کل
 احوال توکل بر حق نمایند و تشبیهت بهره صبر نظر
 بملکوت دارند و تو تبه سلطان جبروت از نهتری
 آزادند و از نهز فکری در گذار اطاعت حکومت را
 با امر الهی کنند و انقیاد بر سر سلطنت با بحسب
 کتاب بهمانی لند بر نوای خیرت ثابتند و بر خدا
 لایفه با قدمی راسخ نظر را مقید نمایند بمنظر او هر
 الهی نظر نمایند ای بهوشیار حضرت پروردگار
 عالمیان نظم جانک و اسنیت مساک را بهجت حکومت
 و سطوت سلطنت کاشت و راحت رعایا و نعمت
 بر ایا را منوط بنفوذ و اقتدار ملک عالم فرمود و اگر در
 قوه عقلی که منافط حیات و سعادت و راحت و آسایش

جهان فرینیش است فتواری حاصل کرده سعادت
حیات عالم انسانی شکل کرده و هنرله و زلزله و قذله
و او باش مستط و مستولی کردند و بجای راحت عالم
امکان مبتدل بخصت و مشقت و خوف و هراس کرده
پس رعیت بهر قدر اطاعت حکومت بیشتر نماید و مقام
سیر سلطنت را محترمتر دارد فی الحقیقه محافظه خویش
نموده و احترام و رعایت خود نموده داشته و عزت عموم
ملت منظور داشته با وجود وضوح این مطلب مثل
افساب جمعی کوران و کوران نادانان در ایران پیشتر
و بجز خرف چند از احوال بخوفه و اراجیف کنیه بنیاد است
و راحت را اراده نموده اند که براندازند و مردم را بترسند
حکومت و بدخواهی دولت دلالیت و اغوا نمایند

۳۱۱
مطوبی جویند نامش را عمومی نهند اسارت نخوا
و خنواش را ازادی کنند ظلم و ستم روا دارند و
نام عدالت بر زبان رانند کسبت اهل ایران جویند
و همش با سعادت گذارند باری جبارت این قوم
جهول در حبه رسیده که جبارت تعرض بنفس نفیس
حضرت شهریار نمودند و ظلم عظیم را بر یکدیگر بر پا داشتند
وارد آوردند اللغه الله عن کل ظالم کم ثمانک
الانتم الله عن کل متجاوز فذاع ملاحظه کنید این
نفس به خواه چون بگز سلطنت که در دنیا اعظم است
محترم عالم شهر است چنین ظلم و بد احتراعی روا دارند
آیا با سائرین چون دست یابند چه با کنند باری
وقت است که بر حال ایران و ایرانیان کمر بست چه

که تخم فسادى گشته شد که نتواند از حد فداي خود فرزند حضرت است
 و نه مال فتنه نشانده گشت که شمارش صد هزار توده منظر
 گنبدت هست که بر سطح حضرت پروردگار عین بویا
 کرد و توفیقات فایز برسد و این ریشه در شایسته قطع
 شود پس باید اجزای آنی بحال تصریح فراری ببالو
 اهی عجز و نیاز آرد و طلب نماید و توفیق علی حضرت
 شهر بار جبهه نماید که عدل و انصافش مشهور است
 و معرفت و معرفتش معروف نزد جمیع الناس رحم
 عبت است و فضل اشخص آیت معرفت است
 و ایت کرمت تا بحال این شهر را پروردارندت این
 طایفه کمال معرفت ظاهر و نور معرفت باهر دعا و تحییر
 فرض عین است و صداقت و جودیت واجب لازم

من دون شک و ریب و هم چنین دعای خیر در
 حق حضرت جلالتا بصادرات پناه چه در الحقیقه
 در این فاجعه عظیمه و مصیبت شدیدیه علی حضرت
 پرشاه و من حضرت پناه خدمت عظیمی نمودند و نصیبا
 شدیدی فرمودند سریر سلطنت محفوظ ماند و عموم
 رعیت محفوظ و مصون ماندند این چنین کفایت
 و در ایت عدالت و الحقیقه سزاوارت و استیلا
 است اللهم ابدی الملک المظفر المظفر تبانی کن
 الغیبیه و وفقه توفیقات آمانیه و احفظه
 من شر الأعداء فی صون حمايتک و اشمه بلایات
 اعین رعایتک امانت المحافظ العظیم شرح
 هواته

ای پروردگار در این کور عظیم سلطان مبین تکی فرمودی
 و در شهر کبر کجبال نور اشراق نمودی این قرن سلطان قرون و
 این عصر نوبهار اعصار در جمیع شئون و چون کبک جهات
 و مراتب این کور را هم از اسامی آتام خلوص ظاهر احدیت فرمودی
 محض مبتدایب خلاف و شقاق و قطع ریشه اشقاق و دفع
 شرکات و منع ارتباب در کتاب دست که نامش کل کتابت مصحف
 است نبض جلیل قاطع حق را از باطل واضح فرمودی و جمیع
 در حقان حجت را از دشمنی عذر ای کتاب دست سی سال این
 عهد و یشاق پرورش دادی و در جمیع الواج و صیانتت منک
 بعدت را نوازش دستايش نمودی و متمزل و ناقض را
 لغزین و کوهش فرمودی پس با شرف تمام اعانت کتاب محمد ^{مقدم}
 دلوح و یشاق نکاشتی تا مجال از تیاب نماند و امر و مقرر است

چون اقیاب واضح در روشن باشد و هیچ اغشی نتواند
 رخنه نماید و در امر مبارکت که سبب عظم اتحاد عالم و
 دفع اختلاف احم است را کج خلاف و لغات افکند
 و این بنیان عظیم را خراب کند و این جهت اهی را
 خارستان بجا نماید حال نوهر سنانا چند در فکر نقص
 یشاق افتادند و بخیزد از چند در صد و قلع و قمع این
 بنیان در شهر مکه الیوم چهار تیشه برایشه ایمان و
 پیمان و امرت زنده و سیف بر سهیل شایقت روا
 دارند در هر دقیقه بظلمی بریزند و جنان و اراد دارند
 و فریاد منطوقی بلند کنند الواحت را که منتقص حرکت
 مبتین واضح دشمن باد و هم خویش محز کنند و در
 و بخل نهند و استلال بر او با مات قره مات خود کنند

و بر بندگان مظلومانست ^ع استغناء نماید تیری نمائند که بر تاسا
 نمودند سهم و پستانا نمائند که رواند شتند طغنی
 نمائند که نرودند زخی نمائند که دارد دنیا در دند ای پرورد
 تو آگاهی ای امر کار تو بجا و پناهی ای کرد کار تو
 گواهی دوستان ثابت که نمائند تو بجات بخش
 دیاران را سخت بدارند تو را زاده علم هدایت را
 بلند کن و شعبان بسین را اجازت بخش تا از کرمات
 کلیست بدر آید فاذا ای ملحق فایا فکون و ایها
 علی کل ثابت علی عبدالله الحکم المبین شرع
 صل اللہ علی آلہ و آلہ و سلم و در او را و انحصار نمود
 و اصول او را و فرود عباد و ام اسماک حسنی و صفات
 الحلیا ثم استغفرت من شر المحدثین و نفوس الظالمین

آیات الهیة القدیر

هو الله
 و القاسم و هم کلام یکاکی و استلاف جمالهم و
 اسم عظیم روحی و ذاتی و کینوسی لادنی عبد من عبیده
 الخدا جمیع این بنایا و حسن و در زایا و تیر حیا و زنجیر
 ابتلا و انقی و تبعید و سخن عظیم و در زمان را تکمیل فرمودند
 که آثار خود است و شفاق و اناسم عداوت و فاقرا
 از دنیا که بر اندازند و جمیع من عن الارض در هیچکدام
 و مقصود اند محشر کردند نفسی بالقرض و بهتر ارضی بر
 دیگری نمائند و کسی لب زرا بدعت کسی دیگر نیالاید
 تا جهان فانی مطابقی عالم باقی گردد و صفی و کرم صاف
 کشته آینه ملکوت شود حضرت اذنان فرود سده

بیا

۳۱۸
 مبارکماند و قصبان بجزه و درانیت از اصل کرم
 نابتاند و از دوطه مقدس ظاهر جمیع دوستان
 باید نهایت احترام اجدالاً لأمر الله بایشان مجری
 دارند و این حرمت و رعایت راجع باصل شجر
 مقدس است و هر نفسی تصور نماید قاصد باشد
 لسان بطعن لفسی جانز نبوده و نیست حتی ولو
 از اشرا باشد چه جای ابرار ولو اختیار باشد چه بجا
 یار و اختیار اینجند هم کجا تقدیم که درین خویش را
 فرج میدانم بروهن افغان و توهمین بر خویش را
 اوهمین بشمارم از توهمین احباب الله البتة
 عراقت باشد نفسی جبارتی نماید تا بحار کرم عظیم
 نیفتد و سبب حضرت عظیم مکروه رتباً حفظ

۳۱۹
 عبادت و صفت سنانم غنک کل کلمه تنافس رضا ک
 و نزه انواهم عن ذکر دون کثیره فحق اجتنابک و
 احرس قلوبهم عن غفلت و فرتمه آودانک و اجسامهم
 آیات الذکر و التقدیس و معالم التوسید و التتمیزه
 انک انت القوی القدر ع

هو الله
 یا الهی کیف اذکرک و النطق شبنانک و العوّه بنفونک
 و محامدک و لم کین ذکری و ثنائی الآ اصحاب مرتضه من
 فم اشتغل بک کثیرک منبغثه من قلب الهی شکرین
 منعت عن جمالك و اشغلته بسواک فکیف یلیق ان
 یتصاعد الی سماء بهاء احدینک و ینبغی ان یرصل الی

٣٢٥
سأله قدس حضرت الوهتیک واتی یا الی نجره قیونیک
اجتعل من ذکرى ذنابى و استخى من نعتی بیانی فانما
اری بان التمس المقتدره یجرون ثنائک بمرادک
المسکونه فی سبیلک علی اللواح المنشوره فی صحائف
الافاق و یثبتون محاکمک و نوحک باقام ابراهیم
و در موج آقام صحیفات کزرد و الوجوه الطافه
بشمارت یوم المشرق مع ذلک یا الی نخل من الا
ان اشق شقی بجمه من التعت و الاوصاف لافو
حضره عزک لیکوزنی لا یسر ولا ذکره لا نقت ولا تسبح
بین یدیک عند قوی لیک و ذکری عندک اذ ایا
الهی اصدفی و امنع لظفی عن البیمان و امسک لعنان
فی هذا المیدان و ارجع الی ذکر فضل الخیر بواهیخات قد

٣٢٦
و یستعدوا بنا رجعتک و خاصنا فی کجا معرفتک طاروا
الی اقل توحیدک و مساحا فی فوج تمیدک و استنبوا
نجات از مار الاسرار من ریاض تفریدک و قتلوا اسما
الاسحار من هرب صدائق تجریدک و منی و رفاة اکیه
تقدیرک الذی تعزده فروع سدره رحمانیک و تریم
بایح الالان فی بیتة الرضوان بایقاع منع الطیور
من الطیران و المیاه عن الجریان و صبح نغم جنب
به قلوب الموالا علی و اطرب حوربات الجنان المقصورات
فی خیام العرقان کلمات کل نغمه کتمه علیا بل فریه
نوراء و خریده خراة و تیسمة عصاه و تنف بکبره طلیا
التور فی اظنور العلیا ای رب ایته مشرب ربتی غنا
منذ نعومة اظفانه و اشترت انوار اسرارہ و استبشر

بنفحات رياض الطائفة ولبني لنداك واخيه بنه
جرك والشرح صدر البهور جمالك واخذة نشوة
صهبا، توحيدك اخذاً نسبي فخر ووروداته وطائر
رياض الى رياض وغرد وصدق وترمز بنفحات اوتتر
منها الارواح وحنت الى ملكوت توحيدك يا فائق
الاصباح ومتوزع صباح وجهه بنور الافراح في يوم
الميعاد وتبع احرك ودعوى النفس المشرق وحيات
وه طلع الهامك ونشر افلاك واعلى كعبتك وهدى
الطالبيين الى صراطك المستقيم واخذ الكأس الطهور
عزاجها كافر وسقى المتعطشين لزالل عذب معرفتك
الظلمة بين معين سنيهم وهديتك وما جرف البدار وسرع
حتى تمثل بين سلطان اعديتك وتشرق بقاء ملكيت

وحدانيتك وفاز بالاصفا، لطلاب جمال رويتك
وقاض عليه الجلال عظم بامواج اغرقت في صمطام فضيل
الو بتيك ثم رجع منك ايك ناطقاً بذاك مناوذاً
باسمك مستبشراً بطائفة فخرنا بعبتك بين
بريتك فلما يا لتي اتى بالفرق وشرب ستم الابداح
حن حنين الال الفرام الى الفرك الاعدى وملكوك الابهى
فواج بجكي دصاح وشمسكي وانقطع عن اكيره الادنى
وتعلق بالملا السهي وسرع الى مزلن الفداء موملاً
كعبراً وفدى روحى بسبيلك يا مالكت الاخرة والاولى
واسشبهه نقططاً منجداً باسمعلاً ناطقاً مناجياً فرحاً
مستبشراً اى رب سلك بانقطاع عن سواك و
انجذابه بنور جمالك واسشغل البهار عجبك واسجام

عبرت فی جهنم واضلوم صبر و فی شوق جواریک و ضللم
نازع امشقی مشکوک و فداه روحی بسببیک بان بختلنی
من عبادک البتین رکضوا الی مشهد الغدا بشوق تقابل
به و جوه المذا الایضا و تامل به السن الخوریات فی الجنته
المادی ثم اثبت قدوم اهل الوفاة عیاء عیدک و بیانات
یا خالق الوری و ایدیم علی التمسک بالعموده الوثیقی و اثبت
بذیل رداة الکبریاة ثم استغفرهم عن التبهات المنتهیه
فی بعض الجہات فی حصن الشہوت و کہف الترویج جنتک
یا ذریع القلت و اجعلهم سر جوارتیة فی زجاجات الآ
و کونما زانہة متعشعائتہ فی افاق الکرکوزی المذیق و
جبالا راسیات عارض الترویج و الایقان ای بیت
الی اغنی اغنی بغناکم و ذلیل غرقنی بسلاکم و متعشر

اجزئی فی جواریک و تبهات الرفعنی الیکت و تجنی من
زللات المنزلین و همسات الناکین الیک انت
الکریم الرحیم
ع ع

هو الله

ای فدائتہ ان روح مجسم در سبیل الہی آن دو مرغ
خوش اواز بر شاخسار صیت چنان نغمه افرازدند کہ
کوش جان در انداز است تا بحال نفوس کثیره مست
در راه حق جانفشانی نمودند ولی طفا و دوازده سالہ سابق
نور مسالی و باین شوق دسر و دشارمانی و باین اخطا
و وجد و بشارت و منطوحی مہروز شہید نشدہ بود این از
مہجرات کبری و ایات غلطای حقست قسم بان روحی
دخوی محط و موی مضرب حضرت روح الله روحی الہ الغدا

۳۲۶
 که اهل ملکوت اهی و ملائکه درین شهادت آن نفوس
 مبارک فریاد یا بشری یا بشری بر می آورند چه که آن دو
 منظور چنان جان فد نمودند که آئین جانفشانی را هر
 جانفشانی نموده آن طفل از بد و طفولیت چنان آثار
 شعله ناز هجرت الله در وجهش ظاهر بود که مایه حیرت بود
 چنان فصیح و بلیغی داشت چه در شیرین زبان بود
 و چه در پر بلاحت بود چه صباحتی داشت چنین طفل
 منور او را با فضل از در سبیل جمال مبارک اند و چنین نوری
 لائق خدا گشتن در راه اسم عظیم اند یا لیت گشتن هم
 فافور فوراً غیظاً باری نوشتجات حضرت در کتاب
 صدوق در نزد جناب سمندر است بایشان نوشته
 که تسلیم شما نمایند بچونکه این میراث عظیم است که بچون

۳۲۷
 جناب آقا عزیز الله است و هم چنین مبلغی که در نزد
 حضرت افغان است صد تومان انرا بچونته و در آن حرفه
 منظور نموده حضرت و در آنجا حدیثی از آنست که فرموده
 و ما یقی را بتخص بسیار معتبر و این مدعی که با ما منصفه
 بین او و جناب عزیز الله منصف را قیمت نمایند و یا
 نوع دیگر که منصفی بچونته جناب آقا عزیز الله داشته باشد
 و الهامه حکلیک ع

هوانته

ای ثابت را منج بر عهد و بیان خیر شهادت حضرت
 ترا صادق چون نور بارغ آفاق وجود را روشن و بگردد
 آورد و مطلع قدر را بنوری مساطح هدیه روشن نمود
 روح المقتربین له الفدا از انجوش و فروش او معلوم

۳۲۸

و واضح بود که این جام سرشار غنائم تیر از دست ساقی
 موهبت نوش خواهد نمود چو که آن شعله و آن ناله
 آن انجذاب الهام عاقبتش نشسته این تیر است
 طوبی نه شیطی له بشری له تیر بشری له جمیع ملائک
 و طمور حدائق ای بستایش و تجیر او اطاق و جزایا
 فردوس فنا در خیم عزت کبری تجسین و توصیف
 اذاکر چو که آن جوهر وجود و حقیقت میخیزد نهضات
 حضرت نبود از ریح خنوم چنان مست و هم پوشش
 که در کمال جد و سرور و بزمیان قد شادمانت و جان با
 ای کاش آن تیر بر سینه این اسپ بود و آن رصاف
 در قلب این مشتاق داخل می شد و فیضی بود
 و سهم مصیبات طعمه هر کس که انجیر نیست روحی

الغدا قسم که بالقدم که میا کل تقدیس غبطه مقام
 اورا ببرند و فریاد یالینتی گنت معکم فانوز فرور غطیا
 بر آورند ماری در خصوص دعوی قتل لاله خطه نمایند
 اگر سبب بفضای غطیم باشد و مشهوری در میان قبا
 و سباب فصل و نظیرین کرده تعویض نمایند ولی در
 اوقات او و ذکر مصائب شهدات او باید شکر و
 در نهایت تاثیر باشد آن روح مجرد ان نور مجسم
 وان علم مشخص و آن ایمان مصور از نور قیام
 بلکه سالار سپاه جانان است از انروز که جام
 رفیق ریحین هجرت اندیشه شد جان و جانان
 در سبیل الهی قربان نمود و هر روز از روی نوشتند
 این قبح پرست را میفرمود ای کاشن طوره حکام

آورد و آنچه از ابوی در مکتوب اخیر که با ایشان
 تسخیر شون مرقوم شده بود ملاحظه فرمائید اشاره
 بشهادت شده از انجمله این بیت ترکی دلبر
 جانان ز جانی فدا گم که ایدر شاه شهیدان اولور
 لاکت بن الدین قتلوا فی سبیل الله امواتا بل اریاکا
 عند ربهم برزقون ماری آن مرغ سحر از این بوم
 بر پرواز نمود و بسال پر شهادت کبری قصه شنید
 ملکوت ابی فرمود آن تیغ چون صفت سبب طیاران
 کشت و آن زخم مرهم دل آن مشتاق کردید آن
 اسیر تجران و حرمان در جبهه نریان مقربان
 و آن سوخته اشق فریاد بوناق رب یتقن راه یا
 مؤمن منتظره اولی بود و مرقن کجبال ابی از چنار

مؤلفه قبا الله فی کل عیب و عیب

چنان مرست بود و از شهر چند کامی شیرین کرد
 و از اشراق نور عشاق منی روشن داشت و اما
 نفس اخیر از روی تیر و شمشیر در راه جمال منیر داشت
 فنوع مقام المستشیرین امید از لطف زبید
 چنانست که کل باین حسن فائمه موفق کردند و
 البهائم علیک ع

هوانند

یا اجباء الله و ابناء ملکات الله ان النساء الجدیة
 قدامت وان الارض المبریة قد جانت والمنة
 المقدسة اورشليم الجدیة قد نزلت من السماء
 عند الله صلی علیه و آله حوریه حسناء بدیة فی الجمال
 فریده بین ربات اجمال مقصورة فی الحکام متجیا

لوصول

للوصل و نادى ملائكة الماء الاى بصوت عظيم
 زمان فى اذان اهل الارض السماء قائلين هذه ميثمة
 الله و مسكنه مع نفوس ركبته مقدسة من عباده
 وهو سيكس معهم فاتهم شعبهم وهو الهزم وقد
 مسح دموعهم وادق شموعهم وفتح قلوبهم وشرح
 صدورهم فالمرت قد انقطعت اصوله واخرن
 و البقي والتبريح قد زالت شؤنه وقد جاب ملكه
 اكبروت عا ميسر الملكوت وهدو كل صنع غيره
 مسروق ان هذا هو القول الصادق و من سئل
 من رؤيا يوحنا القديس حديثاً بها هو الالف والياء
 و هذا هو الذى يروى الغليل من ينبوع اكبره و هذا هو
 الذى يشق الغليل من درياق التجارة من يوحنا الغليل

من هذا الملكوت هم من عظم الوارثين للمسلمين و
 القديسين فالرب له آله وهو له ابن عزيز فاشبهوا
 يا اجباء الله وشعبه ويا ابناء الله وخرابه وارثوا
 الأصوات بالتهليل والتبج للرب الجيد فان
 الأنوار قد سطعت وان الأثار قد ظهرت وان
 البحر قد توجت وقد فت بكل دية تخين ع

هو الله

اي دوستان الهى احمدهم كرسيم شكبار و شميم عشار
 از حدائق قدس دابستار است و انوار تاليد از افق
 ملكوت پر تو افشان است سحر العاضف كبريت
 و موج احسان است كرو باوج هست تجليات
 رحمن است كبر تو بخشاي افاق جهان هست و فض

بشارت

بخشایش بزدانست که از حساب رحمت در جریان است
نعمه و رفا، ظهور است که حیرت بخش عقل و شعور است
بوی خوش باطن حقیقه معانی است که همی قایب
رتاب نیست و مفرح دلنمای رحمانی پس ای یاران
بزدان شکر کنید که این ابواب منتهی است و این قیوم
مشروح قسم کجا بقدم که الیه هم شوق در سوره به
عهد و پیمان الهی خفا طیس کل خیر است و جاذب
جمع کمال است روح تائید است و ظهور تو حید
عقرب تب کرد باد شهادت جمع چهار احواط نماید و
زلزله تر زلزله بر عهد و میثاق غمخسرا بر جفا کرد و اوقیان
و امتحان ستره شداد آثارش ظاهر کردد اشیا بر عظیمه
منفجر شود و در کج هموم نقض میثاق ستم ای یاران

تمسک بعهد محکم مستحکم نمائید عبدالبها، عباس
هو الله
ای پریشان آن روی تابان صد هزار سکر در هر دینی
که بهم عاشقان روی جانان کشتی و کوی و صحرادر با
طی نمودی تا بقعه مهاده که نور رسیدی و حواله کم کبریا
طواف نمودی و بمو بهت ستایه انجام و المسجد الحرام
فائز شدی اینست فضل عظیم و لطف جلیل و البهراء
هو الله
ای آشفته روی دوست اگر چه در بادیه حرمان مدتی
مکرتشه و سرگردان شدی ولی بشکر کرد در نهایت سیر
سیاحت باستان حضرت ده صلوات بی بر روی و
سرعبته مقدسه گذارشتی و نوره یا بهاب، الاهی بلند

توفی

نمودی و باب دیده و سرشک چشمه گریان که گهای تو
رحمن را آبر جاری و البصا؛ عیاک ع ع
هوانند

ای مستمداهی در جهان جمیع مردمان پریشانی
اما هر یک پریشان چیزی یکی پریشان دلبر است
و دیگری پریشان مال منال بی پایان و دیگری پریشانی
سروری جهان و دیگری پریشان گلستان و بوستان
انگهند تو پریشان انسانی که تیر افادت و ساقی از
جو بیاری کشتی که چشمه حسیهان ع ع
هوانند

ای بی سرو سامان دوست صد بادیه پیودی تا
از پایزه وصل پیودی و سرورخ و موی با سرت تا

دلبر لبوی سودی و کوی سبقت برودی و قوت
باز و نمودی و سبوی بدوش شدی و در کجمن باین
می فروش کشتی بقیه مبارکه را ستایه نمودی و در حول

حل و حرم و مشعر و مقام خرم طواف کردی خوشا بحال
خوشا بحال ع ع زار هوانند
ای تنو حوالی است ببقعه مبارکه فاکر کشتی و در پرستان
حضرت کبریا حاضر شدی و بشرف طواف سطاق
ملا اعلا فاکر کشتی ای دیده تور روشن ای قلب تو
کلزار و گلشن حدایه تقدیس استقیه نمودی و کلزار
احتیث را آبیاری کردی پس تنبهای رب قدیم در جزا
در دیا کسار و طرف جو بیار مشغول شروع ع ۱۴
هوانند

ای تو

ای فرج بقبر ایگانه عشق ^{۳۴} در هزار شهیدان خون ریخته جان
 رایگان بداند و عقد حضور بخو بستند که چنانچه بایده
 شاید جان نیاقتند تو هر دم جانفشانان در دهر شهری
 خسته تیر زبانی تا صد هزار جان شاد جانان نمائی در
 لطف شهید راه بزند آن کودمی در درگاه احدیت تا انتر
 شدی و از کاس عنایت نوشیدی و منقحات تمهید
 آنچه مبارک مشام مطهر نمودی و بنهارستان آئی تو
 منور گردی و با اینک طرانه و غزل خوانی و وجود و شوق
 جذب گلزار دلکش وادی مروتس را آبیاری نموده صد
 هزارت کمر خالصه بزار حمدت
 ع ع
 هو الله
 ای گل رخ چه ای من ای تالی الاعلای من

ای سدره سیدمای من ^{۳۴} جانم فدای روی تو
 ای دلبر طنایز من ای مهدم و مهر از من
 این ناله و افسان من از حسرت این کوی تو
 این درگهت قبله من است بر خاک ره قبله من است
 در طور حق شعده من است روی دل زانسوی تو
 دلم از خم پر مژه هست جانها ز در افسرد است
 از فرقت آزرده هست روح سیاحی بوی تو
 افاق عنبر بار شد دستک خطا ایثار شد
 چون گنک کلزار شد یک شمه از بوی تو
 ما از خم دلریش بین بیکانه از مهر خویش بین
 بکنر سیر خویش بین در صفا کیسوی تو
 که چه پریشان خاطر م در جمع ما بران حاضر م

آواز
 خاک ربهت
 رخ بهل

راجان

۳۴۲
 ایجان بسویت ناظم کو آن رخ دلجوی تو
 این چشم گرانم به بین این قلب برانم به بین
 این آه سوزانم به بین در حسرت کیوی تو
 این خاک در کاهت بها این تشنه آبت بها
 اندرتب تا بت بها یک قطره از جوی تو
 ع ع

هو الله

ای مونس بازان سالهای چند در لبان مستند
 سرشته که دصحر او گشته دشت و در لبودی
 و لب تشنه چشمه حیات و پرشته باره ثبات کشتی
 تا بعین تیرنی برودی و از باده است سرست گردنی
 و از نیست دشت کشتی حال کجود جی از صهبای

۳۴۳
 محبت آینه بهت کبر و برزدان می پرست صلازان
 و کج و تا پند گشته دشت و بر با بنید وقت دست
 این به کلام حصول است این بل اصل اصل است
 این آسمه شو آسوده شو وقت پریشان گذشت
 ایام نادانی گذشت دشت و بیابانی گذشت آسوده
 شو آسمه شو شمس حقیقت زد علم بر کوه شد
 در صبح دم مقصود گل شاد قدم ماه ملل میرالم
 آسوده شو آسمه شو حال وقت آن است که درگاه
 اصدیت را لبی و پناه کنیم و بیدار و پراقتباه کردیم
 در جهان شوری آکنیم دشت و شوری ظاهر سازیم
 ای مونس امیدوارم که این سر آن را نیز ازین کجود
 و طلبس آن بایر دل نشین ای مونس شکر حضرت

افترتو

۳۴۶
 وغفلة الجملاء وطيفان المبلداء وشقاق الزنماء
 ونفاق البلماء ينطقون بذكرك ويمرقون ويدعون
 ويقولون لا يفعلون وفي مسكراتهم يعمرون ای
 رب اشرح صدور الخائضين بمشادة النور المبين و
 اشف قلوب الموقنين بحاس غنايتك الطاففة
 بالماء المعين وافتح عا وجوههم ابواب الرقاء و
 اشرق عليهم بانوار السراء وافض عليهم غيرت الرداء
 واتدهم بلبوث الهدى حتى تصدح طيور القدس
 تنك الرماض الغنما وتزتر اسودا حتى في تلك النجین
 الغلبا وتقوم حيطان العرفان في تلك الحياض الكبرى

ع

هو الله

۳۴۷
 ای دوستان حضرت محمد صدهزار بشارت از ملکوت
 این در برهه دقیقه آید و هزاران نجوم فیوضات از افق غنایت
 در هدمی بدرشد ولی انجوسر فغانه را چون صخور قاسیه
 از فیوضات الهیه نصیبی و تحالتی سفیدی را از افانصا
 علویه بهر و نیست غراب ذباب عقاب کرده و زرخ
 و زرخ طوطی شکر شکن نشود پس شما که از این فیض بهره
 نصیب برید و از این فضل عظیم سهم دخیر یافتید با
 چون ساهیان بده پرست مدبوش و سرست شده و این
 جام الهی را بدست گرفته طالبان عهد است را صهبا
 الی بنوشانید و شتاقان جمال رحمن را از ملاحت و حساب
 و جود قدیم خبر دهید تا هر یک بدیده بصیرت نظر نمایند
 که جمال بویش الهی در مصر نیردانی چنان جلوه نموده که رو

بار

۳۴۸
 بانار صد هزار یوسف گفتانی در شکسته و چنان رخی
 برافروخته که لوله در شهر زندانسته و علم فتنه در قطب آفاق
 برافراخته ای دوستان آبی افروزگان در جزعند
 و پیر مردگان در فرخ مقصدشان اینست که بجز درت
 جودت خویش آتایی بسربند و او قاتی بگذرانند و این کور
 عظیم دور در کرم رابی نورسین بدانند تعالی هم در تبارک
 هو الله

از است ثابت سحاب حمت سایه بر سر افکنده و
 انوار فیض عظم بر شرف و عزت تابیده علم نیاق
 مرتضی شده و حرارت شمس عهد است تابیده و
 همزادان هنوز چون تلخ برودت خویش مبتلایانده کور
 ای محمود تا چند منجمی در تابع اولم نفس مجوسیا اول

۳۴۹
 آفتاب سبحان و امام سستو نماید فرخ منقلب بجز عظم
 بترتبات ممنوع از قیضان کرده اگر ایضا ستور است
 انوار شسته است و اگر مشاهبا از است آفاق از
 نجات دس محط است و اگر نفوس کور و کراست
 البتة بی ثمر است چه که در کوم از شمیم عیسیر و دم است
 و کثیف از مشاهده نور لطیف تجرب و البها؛ عاکل
 ثابت راسخ علی میسحاق الله ع ع

هو الله

ای مجنون در طون از حوادث داده و اخبار ناز از مجیب
 اهل سراق عزت در درای اخوان مستغرق گشته در در طون
 مای داندوه بی پایان شکرک چستی نماید کرا که بصریت
 تو کزیت و دلی نماید کرا که پر خون کرده آه مای طون

منه

۳۵۰
 بلند شد و ناله و فغان اوج گرفت این بعد پرسش
 نمود که چه واقعه واقع و چه قضیه چون تم واقع داشت
 که سبب این سوز و گداز است و علت این حرمت
 و حرقت و رقت و تب و تاب بنور جوان دادند که
 یگانه فرزند آن بنده مستمند خلع ثیاب نمود و برسات
 رب الاربابی شتافت از تنگنای امکان خلاص شد
 و بلا مکان بر پرید ارتن بنمرا شد و جهان جان بود
 و حضرت جانان رسید اگر چه برای آن فرخ اهرتی
 آزادی از قفس بود و نجات از نهوی هموس قطره بود
 که بجز شتافت ذره بود با اوج آفتاب بناخت
 مشتاقی بود بوماق محبوب که فاق راه یافت و آن
 پذیر خیزن را قرین ماتم شد می نمود و آن مادر گلین را

۳۵۱

۳۵۱
 بهدم آه و حنین کرد آن بیکت الواح الهی را از با بنید
 و آن قاصد صحرای بجزر کده ای اسم عظم را با تن حرمت
 بوخت و شوره نازه حرقت در تابش چون علم بر
 افراخت ولی وحید او بود و در دانه فریض دریش
 حقیقی بود و رضی صمیمی آیا حال آن بهر سالوزده کج
 کشت و ناله آن مادر افسرده چه قدر بلند شد این را
 بگفتند و از سر که چشم بسی در دانه سفند و ناله نمود
 و فغان کردند و حرمت و انوس خوردند و درین مصیبت
 با تو هم دهم بهر از گشتند و چون آه و حنین و این گشت
 این خود گفت که آن پیرانا در کمال آه و مصیبت
 طاقت فرسا جوان و برناست و چون صفحه پر تو
 توانا چه که بنیاد داناست و واقف بر زوال دنیا

ر

هر روزه و جنبنده از پرواز و حرکت باز ماند و هر
 نفس آنهن در عین در هم تنگند و مرغ پرواز کند
 در این صورت کثرت زمین یا خصیصه را چه باثیری
 و امر روز و فردا را چه تفاوت و توغیری عاخصص
 که مصیبت کبری در تریه عظمی بجهت مصائب و
 رزایا نماند شسته و بالاضمن و تو به حال شدیم و
 بر یک صفت و سمت موسوم و مشهور الاحوال گفته
 محرز رفیق و بهیال منی و نسیس و قین ماه و سال
 آنچه حق بجهت من خواست بجهت تو خواست هم نصیب
 و شریک و همبیم و بر فردا و غنیمت تو کل و بدرگاه
 او سنجیر از فضا ای اتفاق سلمان فارسی که در فر
 اهل بیت شمره شد و از هر قیدی آزاده یک طفل آورد

داشت و یک نوردیده بی مثل فرید بکانه فرزند را
 کاهی برین نورش نان بجهت اباذر می نمود و کوی بنهاد
 بیکس میکنداشت و سیر و سفر میکرد کوی حجاز بود کوی
 بین کوی مدین بود کوی بر بیابان عثمان و جبل نجد و
 دشت برین عاقبت آن طفل بکانه اش در زانش
 در بسته فاک بخت و آن در دانه اش بالماس اهل
 ید قضا بخت ولی نه کریان شد نه سوزان نه آه
 پنهان بر آورد و نه دروغ نمایان عیان نمود نه زاری
 و نغان نمود و نه بهیاری و ماتم بایمان راضی بقضا
 شد و تسلیم و رضا نمود عاقبت اگر چه در تیره حمانه
 نداشت ولی چه قدر زاده عنصر و حانی گذاشت
 جمع غفیری از عنصر جان و دل او تولد نمودند و از

زاده آب و گل بیشتر سبب عفت قدیم او گشته پس
نیز غم مخورده گوید و مویس کن صد پسر که بجای من بقیم
و پیشکش تو میکنم که هر یک پسر و هانی تو باشند و
سلاله عنصر ربانی سلاله بی زحمتی کردند و اولاد بی
بجان تو که بجان و دل در خدمتت بگوشند و بدو تبا
نفر و شند تو بطلب من آندم تا بم غصه مخورم
خوار تو من هستم جریغ نما همدم تو من هستم اشک
غریز در بران غریز تو من هستم از فضل جمال قدم
امید دارم که تکی باید و سکون بجویی و راحت
بینی و راضی بقضاشوی و در مصیبت و بلا ایمن
همدم و بهراز کردی ع ع

هو الله

مناجات در مصیبت کبری در زین عظمی شهادت مندا
خمس ارض تربیت حضرت آقا میرزا غلامرضا حضرت
حاجی صادق حضرت استاد غلام حضرت آقا
محمد رضا حضرت استاد محمد حسن روحی اعم الفقهاء
عزیزم گفته اللهم اغثنی بهم یا ارحم الراحمین حضرت
افغان مدد مبارکه جناب آقا میرزا آقا عیدیه با الله

هو الله

ایها الفرع الکریم من السدرۃ العنقۃ و قد صنت
و شهور بل حضرت آقا باب و دهور و ما اربلت الیک
قیصاً مع البشیر برید عنایت ربک لا اغفور بالله
ان القلب لقی شجن وان الجسد لقی حزن وان
الروح لقی اسف وان القلب لقی لهف وان

لایم

الأتقاء لفي زفرات ^{٢٥٧} وان الأعين لفي خبرات و
 ان الأقدمه لفي حسرات من نظام اورث نظام من
 ذئاب خضارية وكباب عتوره ساطية على اجزاء الله
 وامنائه داود آتائه وصفاء حبه قد جهوا جهول البر
 وصالوا كما اصول الدب السود ولغوا لغه الحية
 الرقطاء وعبثوا باجتماع الله كالذئب الكافر في جهل
 شمال العبراء تاملت ان عيون حوريات العرس فاملت
 بالدموع في غرقات الفردوس وارتفعت منهن
 اصوات الرثاء ونحيب الكاء كالأميرة المتكلمة
 وضجت قلوب الملأ الأتقاء وراح وصاح ثم ندبهم
 اهل ملكوت الأبهي يا اسفعا اجزاء الله ويا حصرة
 تن الاشياء بماهنتك احرمه الله وملكوا امنائه الله

٢٥٧
 واقترسوا الخيام لله وسجدوا في الكعبة مظلمة بهاء
 ومستوهم لعذاب اليم من سياط ومقاصح من حيد
 ملأ ثم اخرجوهم وقطعوا ربا ربا وجموا عليهم
 بسيف وسهم وراح وسمان ومواطير فظبا
 وجعلوهم مفقطة المفاصل والجارح والاحشاء و
 حرقوهم بنار الهفضاء واضرموا عليهم نيران العدا
 الكبرى واعدوا جهنم ليهيب نار تنظي اى با
 سمع منهم النحيب في السجون الاليم ولا صدق منهم
 الخمين تحت مقاصح من حديد ولا روى منهم الا
 تحت سيف كل جبار عنيد ولا ارتفع منهم النطق
 في ارجح النزال شديد رضاء بفضلك وتسليما
 لرادك وانجدنا الى ملكوتك واشتعال نار

محبتيك ونوفا لائقا اي رب لما اخرجونيهم
من السمون تحت التماسل والافعال في الاغواق
وفي ارجام الكبول وشاهد والبيع وحصاة الشؤ
صاغت ساطية بهام ومان ونصال وطبات
وسيف سلول طمخت قلوبهم بالسرور وامتلكت
روحاً وريحاناً وجور وناجوا البسانهم وجانهم
اي رب لك الحمد بما انعمت علينا بهذا الموهبة الكبر
واكلت علينا عطيتك العظي وشرفتنا بهذا الفؤ
العظيم واهرت دماننا في سبيل محبتك يا ربنا
الكرم اي رب ان الارواح مستبشرة بالتمعود
اليك والقلوب طافية بالسرور للوفود عليك
والصدور منسفرة للمصنوع بين يديك فاقبل منا

الدم المهرق في فراكتك والثار المسفوك للسلوك
في مناهيك والاجسام المطروقة على التراب
محبتيك والاكباد المستندقة للتمردام في سبيلك
والقلوب المشبكية بالتمان في طاعتك والروس
المقطوعة بالحمام في عبوديتك والاجساد المحروقة
بالتيان في غيبتك هذا ما اجرت به يا اي عند
صعود ارواحهم لملكوت تعديك وعروج نفوسهم
الى جبروت تنزيك اي رب انفضحنا قلبين
فيروضات العطاء عمن دونك واشرح صدرا
بنفحات عبققت من دنان قلوبهم وتورد جهنم
سطعت من وجوههم طرجمنا على التراب شهيداً
بين الوري قديلاً مجدلاً على الترى متقطيع

الاضحى

الاعضاء ارباً ارباً لافوز بما فازوا والنود بما
لاذوا واشترت الكأس الناضجة بالأطاف
كاشربوا وانال ما نالوا ما اصابي يا الهى ستم تردى
في حبك وما لذت الفناء في سبيلك كاتة
فتر الشمول من يد يدع الشامل بين حياض و
رياض وخالل اللهم بارك على بركته وارزقني
تحتهم واحشرني معهم تحت لواءك واؤلفني
في زمرة في جنه لقائك وانسخي بجا هم في
صديقه عطاك انك انت الموفق المعطي
الكريم الرحيم المنان سع ح

عبدالله بن ابي طالب
عبدالله بن ابي طالب
عبدالله بن ابي طالب
عبدالله بن ابي طالب

هو الالهى
اي منتك عبوده وثقى
اكره انى كى بجه لانا عنايتى

طوطى ويك الطاهر مخصوص البته بر ويا وپردا
نمانى ويا سر و ش غيايت بهر زكردى سامعتى بچ
از شباست واين عهد در مقام خضر كده انتمه خجیل
كرد در حيه فاوا حق تسكن مباد ذكره مشغول و هر مردم
وبكارش اين سطور اوف بقوت و قدرت خرد
ميدان كبريهت بربند تا ممتو تپس قمر زرين را نابت
و راسخ نمائى و اهل شهر مات و اشارات را راج كز
چكه اراج افسان و امتحان در اندم هيان است
و عقل حيران كه چگونه با وجود اين چنان و ايمان الهى
كه در كل الواح در زير مذكور و با اثر قلم اعلا منصوص ابوا
تا اويل مضيق و به فكر از چند درصد تو بهن و تضعيف
مشغول يك كويد بالواح و آثار بايد رحمت نمود و كذا

الحمد

که نفس صحیح را ناقص و معتدش از این قول تفر
 کتاب الله بکه مراد باطلش اینک استیجاب بتین مخصوص
 دیگری گوید که جمال مبارک کل اشئی فرمودند یعنی احتیاج
 بمقررند و دیگری گوید که عصمت مختص بحال
 مبارکست یعنی مقرر مبادر است و الطلاست
 دیگری گوید غلو نموده مرادش اینک است که شکر
 لازم نیست با بر این قبیل شهادت و اشارات
 بسیار عنقریب بیان دیار نیز خواهد رسید لوح ستره
 شداد کفایت است و اهل بصیرت را وسیله
 هدایت تا هیچ امری در عهد و میثاق فتور نیارند
 و چون بنیان از بر عهد میثابت و واضح نماند عنقریب
 به قدرت نفوس خلق نماید که آیت هدی گردند و اوست

ثبوت و مسوخ در عهد و میثاق الله حاجی بیان شود و
 رابع تفر لیلین الایمان از فضل و عنایت جمال مبارک
 روحی لا تجانه الفدا امید دارم که تو گویا از آن نفوس
 باشی و اله با و علیک و علی کل ثابت علی میثاق الله
 شرح

هوانند

ای آماء الرحمن از الطاف و عنایت جمال قدیم روحی
 له الفدا امید است که هر یک از آن آماء الرحمن بنابر
 موقده آنتیه چنان شعله برزند که کبریاست حجتیه الله
 جهانیز روشن نماید و منطبق فصیح و لسان بلوغ و
 تمایزات روح القدس چنان انجوه بر بیان بیان نماید
 که فضیله و حکما و عرفای من علی الأرض حیران بمانند
 و لیسند که علی الله بفریز ای آماء الله ترجمه ملکوت

ای

ای نمائید و انقطاع از ماسوی تشبث بنیالقیس
 کنید و تو تسل بعد و پیمان رب مجید شما در آن بر
 بایید و شمار شجره عنایت در ظل کلمه تو هست ظلمه
 و در بجز موبست حضرت ادبیت عین رحمت ناظر
 بشماست و سحاب رحمت قائل بر شما ^{است} شغور
 که چون شکل طور است موج عظیم است که از بجز
 قدیمت این عنایت است که از مذهب لطف
 حضرت ادبیت است رشحات ابراهانت
 که در زو است طغیات حیاض رحمت است که
 در طوره بر فراست پس بیتی نمائید تا از فیض
 ملکوت محروم گردید و در ظل کلمه رحمت محو شود
 و در رضای حب و عشق جمال قدیم و نور عظیم سب

برانید تا کوی سبقت و پیشی با از میدان بر بایید و
 البهائم علیکن یا امان الله ع ر

هوانند

ای امانه الله محزون مباش دلخون مباش لبغایت
 جمال قدم روحی الاقنامه الفدا خوشند باش آن بنده
 در کلاه جمال مبارک خوش نیت و سعید بود و خوش
 طالع و عجب منیب در ظل عنایت مدت حیات
 آریده و از جام موبست نوشیده و بمبصود عالم
 رسیده عاقبت ابلال التسخیر و ابره مال باقی است
 نمود دیگر به موبستی عظم از ایلست اگر کسی بخین
 طالق از این عالم برود حق است نه مرده جان یافته
 نه جان باخته روشن شده نه خاموش در فاطمه

بانه زنده نه فراموش اگر کسی کبکین مویستی صورت نماید
بایدشادی کرد نه سوگواری خنده نمود نه زاری
و اگر چنانچه مجنون شدی که بد پد مانتی غصه مخور
اگر او رفت من بجای او پدرم و ان شاء الله مهرمان

ع ع

ای پروردگار مهربانم این بنده دیرین و چاکر قدیم
بسه از بد و طفولیت از پستان محبت شیشه خوار شود
و در آغوش عنایت پرورش دادی و در سایه الطاف
نشو و نما بخشیدی تا ببلوغ رسید و سن رشید
یافت از جام عرفان سر مست نمودی و بندگی تری تا
آنا سمعنا انما آیدای للایمان ان امنوا بربکم فانما
فانکر کردی پس رشت و صحرا و کوه و بیابان بی پیچید

و بیاحت نهس نیر افان در خراق بشافت پو بر
لقافان نگزید و از صهباه عنایت نوشید و از انعام
کلام جان بگشت جرفه پرزنده و محبت چشید مست
و در پرورش شد و می پرست و پر پرورش شد در سبیل
محبتت از ذره آن نفی سجده باشد و از صبا که گزیده
و سرگردان و الدرد حیران بسج غم شتافت و در جزا
الطافت مقرر کردی و چون آفتاب رویت در پس پرده
غیب رخ بپوشید شب روز چون مرغ سر برید فل
طیلبه صد هزار شفقت کشید و آب زد و دیده بپا
و در آتش فراق بسوخت تا آنکه در این ایام بدرگاه
اهدیتت توفیق نمود و بملکوت ابدیت بر پرید
ای مهربان یزدان من این مرغ بال پرستگه را در

آین

آستیان عنایت لانه بخش و این بنده ضعیف را
 در جوار رحمت پناه ده در درباری مغفرت سزاق
 فنا و در ظل عفو و موهبت ساکن کن ای کریم
 رحیم کنه کاریم اما بدگاه احدیت پناه آوریم
 و بر قصوریم اما بعفو و مغفرت مسروریم بجز
 خطاییم اما بفیض عطایات امیدواریم ظلمت
 صرفیم اما بتور بهدایت روشن و پدیدار پس
 عفو کن و مغفرت نما چه که سراج عنایت این عبد
 خواستش گشت و شش هفت بر ظلمت کردید و
 صبح نورانی ملکوت اهبایت مشاهده شد و عالم
 آخرت پدیدار گشت در جوار عطایات و رحمت
 لغایت اوراقا فخر کردن و با عظمت مهابت بر سران

و منظر احسان بپایان کن تو که کریم تویی رحیم بخت
 لا اعبد الاکبرین نهایت رضایت این عبد را از زحماتش
 بر سران و الهامه علیک ع ع

هو الله

جناب بهادر عبدالکریم زحمت شما مقبول خدا قبول
 از خدا سپید کنیم که اجر عظیم عنایت نماید ع ع

هو الله

جناب لا اعبد الاکبرین فی الحقیقه در این ایام زحمت
 مستصاعد لا اله الا الله را کشیدند عا الجنتوس والذره اش
 فی الحقیقه نهایت زحمت تحمل نمود اجر با عا الله
 این خدمات کجی بود نه باد و عنده الله محسوب ع ع

هو الله

ای سرشته که در مامون و شفیقه روی و آشفته موی
 دلبر انجمن آبی یوم بیستون لوح مطور لثوفا گشت و
 ندای آن قلب مجنون مسوم شد این آه و ناله از فرقت
 شامه و شمع و شهید و آه آن چه جا که از است و پرنه
 و آواز است و پرسوز و نیاز هست خوشتر و دلگستر
 چه که کاشف راز است مضمون پر معانی و فرخ مشون
 بود چه که دلالت بر قدرت اهل الله و سطوع سراج حجت
 الله داشت ای نوجوان هنگام شادمانه و جوانیست
 نه فکر غم و ناتوان تو توجیه ملکوت ای یکن و طلب قوت
 منتها نما قسم با عقاب ما انا که مؤید بنده بدالتوی کرد
 و جوانی از سرگیری و ناتوان فراموش کنی و بگوش و خرد
 آئی جناب بشیر را که او ای بشیر از این جهان نام و نماند

جناب بشیر را که او ای بشیر از این جهان نام و نماند

وزنگ و صلیح و جکش سرشو و بشیر بر این بر سف
 آئی کرد جناب بشیر را که او ای بشیر از این جهان نام و نماند
 نه جور مذکور می نه ممول موصولی نه موصول پس
 خاطر آزرده مدار پرموده کرد اگر تائید خواهی بچید کن
 و تو توجرت بچید نما پس بشیری قوی در امور اقدام نما
 ابواب فرج مفتوح بینی و صاحب عظام کوم و چون
 خوانین طرحت کردند اگر اصرار زیاد نمودند و بکل این
 بعد از رفتن شان روی بسیار خوب و موافق باری بکنای
 شخص گامید هر قسم مصلحت بداند بگری دارید مقصد
 ایست که من امید دارم که کوره آتشی بر شعله باشی و
 آنکده دل را پر کل و لاله نماخ که بکه در آن اطراف خوشی
 موجود کردند که از نو ناز حجتی بر افروزند و عهد و پیمان کنند

و الهاد

وانواری بدرشد و نجات برسد و نسائی بوزد و حلوبی
متر میاید شود و آنحضرت انکاشه نمود شود و آیت
جمال مبارک مشهور کرده چو که حال بدت نیست آن ارض بسیار
پزمرده است و افزوده و احباب پریشان و آزرده
ای مهربان یابای من تو نمید کن تو توفیق بخش ما
افزوده ایم تو در پایی آتشی ما پزمرده ایم تو نسائی روح
بخش نسیم عنایتی و شمیم موهبتی برسان رخ

هواستد

ای بهائی چه پهبائی که بنام و نشان و پنهان و عیان
منسوب بجانانی و مشهوره آفاق و مشیدای روی آفاق
اگر روی پنهان کنی و موسوی پریشان و صد پده بر انگیزی
دکوه و دشت و مومون کبریتی که چاره نه زیر نام است

کاست خیر بود و شهرت از مصدق فریاد کند حال که
چنین است بیا یکد فده سبز جو در در معرض شهود آور
در نام و نام و پنهان و عیان و پیکله جامه و سر و ظهور
و استیاد و بطون و کردار و گفتار و رفتار همه بهائی شو
ای عشق منم از تو سرگشته و سودا و اندر همه عالم آه

بشیدائی ع ع

هواستد

ای بهادر یار و یارون بهادور بهادری و دلیری
مرد میدان و شیر کبر ولی ما را امید چنانست که در
میدان عرفان جولانی کنی و سمند باد پای برانی و بنارنی
تا دلبر مراد بکنند آری و در جهان الهی ارجمند کردی
سالهای دراز نادیده چای بودی حال بیاتنه باده عشق

چشمه آب حیات

مقال

جمالقدم به چیا تا کسی غنیمت مراد مالیت بر سر آن
نفوذ نماید و مس سیاه رزمی فرخ کرد و کیمیا ی آبی
و تش طاهر کرد. خون آبی همیشه بر حصولت و پیش
است و صون رحمان سبب سرور و پیش کو با بر
تبدیل کرد و خریف و خزان بر بیع دهار مدهی کرد
غراب و فراغ در کلن خذلان بگرد و بلبل و باز در کلن
و مساعد شهر یار نشیند مع

هوالته

انی خدا پرست امام قای یعنی بنده امام چهارم خوش
این نام که سبب پریدن بجام آسانست حضرت امیر
شاه کشور شیر عیسی سلام میفرماید اللهم انزل من السماء
یعنی نام از آسمان نازل میگردد پس تو که چنین اسم را

انت آ الله بنده ولی عصک کردی تا با قبال و عزت فرود
از در حصر سی و چون نورشید قهاری در آن
کشور و مرز بد خشی بحسب نامت قیام نماید در بسته
باز شود و کبوتر هر از باز کردد سینه فرزند استیکل
انجا کفار راده شود و کبرک است بان نماید آن بوم
جم رو به بلینو کردد تو فالص شونا نظر شو مع

هوالته

ای خادوم قهرستور آن جدت قهرستور مس مبارک
محافظة نمود ملاحظه دار چکه صد بنابر جرائع آن مصباح
طائف و صد بنابر شاه بنده آن دکا مرفوع اکثر تپا
قال نور آن مصباح از انظار مستورا است و از انظار
موجب اما خضر سیب آن نور همان فر فر شود و آن شجاع

کارش

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

۳۷۶
 حرارتش عالم سوز قدر این فضل وجود ریدان و بیک کرامت
 قیام نما و الهام علیک و عیاش ثابت علی ثبات الله
 ح ع
 هو الاهی
 ای همان صدق تعانی سبحان الله علیک با شرف انوار
 جمال بمانه الاهی که چه بظاہر در اوی فرقت و همی زانی
 و مبتلای حرق و صریان کن فی کعبه در منقل یا الاهی
 و دوستان جنونی یادت ذکر و فکر بکن است در وی
 دجوسی عقیان حقیقی حاضر چون شمع روشن پس ای
 یاران بجان سستبشر باشید و بقلب خوش امیدوار
 که فضل ملکوت الاهی عظیم است عظیم و در ابط بین
 اجناب الله از فیوضات رب قدیم است و شدید الهام
 علیک باین اشقل بنار محبت الله ح ع

فی کعبه در منقل یا الاهی
 ای همان صدق تعانی سبحان الله علیک با شرف انوار

۳۷۷
 هو الاهی

ای خادم مردم مطیع النوار اسم عظیم ان پیشین چیزی مرقوم
 شد و حال نیز این نامه کاشته سکر کن حضرت اهدایت را
 که باین موهبت منتظر کشتی و باین عنایت بیشتر فایم
 در کاهی که فرانخوس متمدن است و مطاف ارواح صبر
 نجات الفطوح از ترابش استقامت میگرد و نسائیم روح
 بخش حمایت از بخارش استنفاق میشود مطاف انوار
 حب الاهی است و مشرق الطاف غیر قنای طوبی
 نازد که المعام المعقل طوبی المشام تعظم من النجات
 المعطر المنته من ذلك الموقع الالهی و بشارة
 النفس قد تدن حوله قلب فاضح و سیکل فاضح و قلب
 فحرق و حقه المتهب و دموع منبجم و کبر مضطرم

ح

بها ملک المظلومه العذرة التي احترقت بنار جهنم ورتبها و
ذابت من شدّة حرّية الفراق آنچه فتنها مال مغربین
وفايت محضود ملائكة علیین است جناب شیخ ابوالکلام
مجرى نمود از قبل شاد در روضه مبارکه بالنبیاء شمه بارش
کرد و همچنین ماکل در یوم مخصوص بالنبیاء از جناب رفیع
رفیع وشما و جمیع درستان و یاران ارض شین در روضه
منوره زیارت مخصوص نمودیم فاستشردوا هذه اللبنة
الفضی و هذه المنيرة الكحل و هذه العطية النور و اولها
علیک علی استجاب الله عبد البهائم ح

هو الابی

ای خادم درگاه حق این خادمی تو از شریفان این عالم
بتر است و این بندگی تو از سلطنت جهان بتر

این خادمی تو از شریفان این عالم بتر است و این بندگی تو از سلطنت جهان بتر

نیر این شهر اری جهان سر بجمع است بلکه استغ
نقیح و لکن خادمی تو سلطنت باقیه است و طو
سماوات عالیه فنعم ما قال عبید و لکن الملوک عبیدیم
و عهدیم اضحی لا لکون فنادا یاری این با در عهدت
رداء عزت قدیم است و این خاک بندگی تاج
افرشنت ای جهان باقی این است که اکلیل لیل
این عهد ذلیل در درگاه جمال ابی مقام عبودیت است
و خطم مبارکت قیام بر بندگی این خدیجه جلیا است
اللهم و اقضی عاذاک و تحقیق بذلك انک انت
الموفق القدير ح

هو الابی

یا من استقل بالانوار الموقدة فی برتیه استیناء هر چند

این خادمی تو از شریفان این عالم بتر است و این بندگی تو از سلطنت جهان بتر

کمال

کمال استعجال مرغم مرفوعه چو که بدوچ و جبال نیرت
 دل بخدایات قلبیه مجتبت استجا رحمن سخنان درشت
 فرانت که مواج بحر عظیم مشغولیات از ذکر احتساء
 رحمن المنع و حاصل کرد رت آید جبارکند نه عیال
 الی باب صدقک و القدره اسماء الوهیک و
 الاشتغال بکرمک و الأجزاء بنفحاتک الممتک
 ببردک و الثبوت علی عهدک و فیما تک و الأرتقا
 عاصراک و الاستضاءه من انوارک و التبلیغ
 لامرک و النشر لطیب ذکرک و ثنائک اکملت
 الکرم الرحیم الوهاب و لعبادک رؤف رحمن رخ
 هو الأبی
 الی دربی و صافی و حایه امالی استملک بفضلک

بسم الله الرحمن الرحیم
 الحمد لله رب العالمین
 اللهم صل علی محمد و آله
 الطیبین الطاهرین
 الغر الميامین
 و اجمعین

رحمتک الی خصصت بها خیره خلقک و نزلتها
 علی اغرة عبادک و بموہبتک لکبری الی استضاء
 بها وجه اجتاک و بنورک القیم و جمالک الی
 تجل نعلکم الخفی عن ابصارنا تا طریقه و یلوح و
 یضیع فی الملکوت الاعلی رفیقہ الأبی جبروت
 لاهوتہ الأسمی بان تنزل علی عبدک نه کل رحمتک
 و جودک احسانک و لوئده علی الاستقامه علی امرک
 و الثبوت علی کلتمک و توتیه حننه الدنیا و الاخره
 و تبارک له فی کل شئونه و تجله محفوظاً مصوناً فی
 صون جماعتک و مشمولاً لخطات عین رحمتک
 اکملت الفضائل الجواد الکرم الرحیم رب ثبت قدمی
 و استدراری علی خدمه امرک و اصبحتی من عبادک

الرحمن عبد الباقع وبلغ يحيى ذكيري الى
حضرت رفيعي الرفيع واسئل رب ان يوفقه على الآلاء
كلمة بين العالمين عبد الباقع

هو الأبي

سبحانك اللهم يا أبا انت الذي تجاز من انوار امة
اجيدت الموجودات وابتدأت من سطوع رحمتك
نورت المكنات اسلك بسلك الأعظم ونورك
الاقدم وجمالك المأثور وصرطك المستقيم ونورك
القويم ودمطتك العظمى وسيلتك العليما
وايتك الكبرى ان تودع عنك هذا التكبير
الوثقى وموئيتك الحلاء ومنحك العلياء ثم
قدرك كل خير وقدرته خيرة فلنك وهبته لبررة

عبادك واعطيت لسفرة كرامتك واجعلنا نبأ
مستقيماً امرت ومكنت انك انت الكريم ذو العطاء
والرحيم بالارتقاء تفعل لنا ما نريد وانك
انت الغفور العظيم ع

هو الله

الذي محبوب ترى عبادك المهابزين حاضرين في محفل
التبذل اليك وارقائك الجادين جهلهم الى حضرة
رحمتك بالتوكل عليك واصفياك تراغرين المؤمنين
من الاقطار انما سعة الاناء فاصبر فان كنتوا حول اصبية
لوزانيتك واصبر بين يديك قد اجتمعوا في هذا المحفل
المافل والهج المالح مهملين الى حضرت رحمتك
متضرعين الى ملكوت ربانيتك مبتليين الى اجبروت

ذاتك

فردا نیتک مشتعلین بنار محبتک منقطعین عن دوزخک
 مشتعلین بدگرک دنیا ک تمتعین بدیال دواز کبریا یک
 متمشیتین بحبل عبودتیک ناظرین الی ملکوتک الاهی
 وانحسب لایة لیسوا عبدا لک المتضارین وانتما لک
 المعارضین فی هذا الجمع الروحانی ویستعد ذکرک دنیا ک
 علیهم فی هذا الخلل الرضائی ای رب سخن عباد حضرت مینا
 الاضغان لقد درکنا اهانة وذلک من الرقاب لظلمتک
 الباهوت وعتت من الوهول لظلمتک انرا اهانة قدرا
 عن کمال الهجات الی همة ربانیتک وانقلعنا عن کل من
 فی الافاق موجهین الی وجهه فردا نیتک قانطین
 عن کل اخلتک المین سخنک ووصلت حمايتک الی ربین
 عن جميع الهجات متوکلین عیاضک وکل انک غافلین

عن کل الوری مشتعلین بدگرک دنیا ک ای رب
 سخن ضحقا؟ اجرانی کف سخن ک اندرک و فقر آه
 اغتنا کینوز لطفک واحسانک وعجزة لذنا بباب
 اقدربک ومرضا، قد التجأنا الی معدن شفا کت ای
 ربنا یدنا علی البدل ان امرک والتمسنا کل الارضین
 لنعک والاستغنا عجمادک والانصفا فی نشر
 نجاتک والاسئ ظهرا فی اعلا کلمکین وانز وجودها
 بمنور فرمت دیتیک وعظمتنا من انفا س طیبیت
 ایاک واجعل البصارنا بمثابة خلق رایاتک وخلص
 وجودنا لوجهک الکریم واجعل قلوبنا سرسطنیة ذکرک
 البدیع وارادنا مسطالع النوار غلطة هلاک القدیم و
 اقدتدا منجدتة باسنة مساطعة من نورک المعقل العظیم

ايديت ثبتت او امننا عجب و ديه عبتك ال اميه و
 نور مركزنا بانوار سراج رقيه حضرتك الرحمانيه و اجابنا
 مستقرين على هذا المركز العظيم و ما بين طائفة القام
 العالي الذي ذلت كنيوزة العظمه كعزته و فضعت ذابته
 الجلال لست و عظمته و ما طربن الى ملكه ملك الذي تجلجل كليل
 البقا في غيب العما و تظلل في ظله ملكوت الانا انك
 انت الكريم الرحيم اتان ايديت نور جعلنا هذا يدكر
 عبدك الذين امنوا بك و باياتك و اليقظة انطورك
 و سلطتك و عز و اجماكت و اجود النوار و جحك شهبوا
 لنداك و اجود اليك و جاور و اليك و و قد و ا
 عليك و سبحوا في هذا السبح العظيم و منهم بالهي عبت
 الفعاح الذي ثبت عليه البواب العرفان و اغترته في كبر

و الاضمان و نورته نوايه نور اليعان حتى استنظ في
 ظل لكره و درانتيك و روي من كبر ذكر فردايتك جاور
 بيت بانتيك و رضى برضاك حتى بعد اليك و ورد
 على باب جودك و مغفرك و فاذ بالقاء و شرب كائس
 الوفاء و منهم بالهي امير برحمتك و مستبحر كرفت ذكرك
 و سمر ايات ثناك الذي استعمل بالنا الوتوده في سده
 محبتك و استضاء بالنور السامع من نور محبتك و
 استسقى من قباب شفقتك الحامل و استغنى من كبرتنا
 الشامل و ايتياني موطنه باعظم البراءة و القدره و قد
 باله و روى في بنيك و وقع تحت خالصة صغره صانرة
 و ايتنا برائش سباع ضاربه حتى نجده بقيدك القاهرة
 و انقضت بقيدك الباهرة فزمارا الى برنتك النوراه

دعوى

٢٨٥
 ومقر ظهور الياك الكبير، واستجار بك متوجهما الى الطلقة
 التواء، وخدم جمالك في سنين متواليات ثم باجر
 معك الى المدينة الكبرى ما شيا فإذ ما بهتلا منظرها
 متدلا وقام بجلسته فكانت منك الى ان سافر بك و
 جاورت في هذا السجن العظيم والقطع عن كل شئ
 سوى جهك الكريم ووقع في هذه القراق بعد وضعه
 الى تلكوت شديد يا معطي العطاء، واستعمل بنار ال
 دخل حيرة وضعف به نكاته بهم وخيال او نكس
 ظلال وصعد الى ملكوت غفرانك وخرج الى افق شروق
 واسنانك اى رب اكرم متواها وانزلها في نزل الو
 في الرفيق اللطيف واستمعها نوات طيور النقا، واذلما
 صرارة النقا، وارزقها ثمرات شجرة الطوبى واجعلها

حضرت كرامتكم في عظمه الله الياهي

٢٨٩
 فائزين باعظم العطاء، انك انت الكريم الرحيم العلي العظيم
 العفو
 هو الياهي الياهي

ياسن افسا، وجه من افق الثبوت والرسوخ على ميثاق الله
 بنينا لك هذه الكاس الطاهرة بصهبا، حجة الله هنيئا لك
 هذا الماء الذي فاض من غمام موهبة الله لعركت ان الملا
 الأقطر ينطقون بالشهاد، على كل ثابت راى على ميثاق
 ويشكرون كل ناشر لنجات الله وسبحون بحمدهم في
 العشي والاشراق وكجود بهما لعش من عباده رجالا لا
 تلهيهم شئون الملكات ولا تمنعهم الشهوات ولا تصدقهم
 المشاهات عن التوراة المبين والقرط المستقيم و
 اللاف القويم وانك انت يا ايها المعجز من الأشعة

اللطيف

الاطمعة من شمس جمال المتعشش للعذب فرات من آية
 رحمة ربك استبشر يا ايديك شهيد القوي عما علاه كبريته
 وانشر نجات الله وانبات القلوب عما يثاق الله لمر كرتي
 عليك ملائكة مقرّبون من الماء الأجاج وفيه نك حبهود النسر
 من ملكوت الابهى فاشد انرا وانشر صدرا واستبشر
 قلبا ونهش روحا وافرح فرادا بما فاضت عليك
 ملك السماء المدد رعا ما غدا جلالا وقيل الله الذي ففني
 لهذا وانا اول الت كرين ع

ايزه مرقوم فرموده بود زه طوطا كوديد و مضمون من مضمون شه
 الحمد لله در جميع مواقع منظره و مضمون بود يد تايد و جنود ملكوت
 ابي بارايات انصراع تابع و مترادف بود و عنايات
 جمال مبارك روح الاجتامة الفدا شامل ملاحظه كسيه

که قدرت و سطوت الهیه در غیب امکان چنان ننود
 که بنده جمال اهی فریاد و حیدر انبیا هر بلا ناصر و معین
 با چنان شخص کچه نوع مکالمه ملایماید و از همه بر می آید و شمر
 می فرماید این نیست مگر از قوت عظیمة اشیاق الله و قدرت
 کلمه اطلوت اهی و چنان تا می روی از جمال قدم روحی عبود
 الفدا مشاهد نمائی که کجا مالک مملوک را فراموش نمائی و
 ندای سر و شرا بگوش می رسد هر دو ششوی ع ع

هو الله

ای بنده اسم اعظم خوشبحال نفوسی که چشم را بجا نه
 انوار فیض رب عا روشن نمودند و خوشبحال نفوسی که
 دلها را بر باطن عرفان جمال اهی کلزار و گلشن کردند خوش
 مجال اشخاصی که از جام پر نشسته عهد است سر مست شده

چون

خوشحال بحال منظر زده می کرد در سبیل دوست حقیقی جانفشانی
 نمودند اکبرته جناب صادق جامع اینترتیب و آواز
 این مواهب سلامت و ایوم در جبروت تقدیس با نخی بچو
 افتاب شرمود و بهر عورت و بهالیت قومی بعلین ناطق
 طوبی له و حسن الماب و البهآء علیک و علی کل ثابت قسم
 ع
 هو الله

ای هست صهبای الهی آن کو کبر نذرانی اگر خیزد از آن
 امکان تو را نمود ولی از مشرق لامکان طوی بگرد و آن
 مسراج رحمانی اگر چنان شکایت جسمانی غایب شد در
 رحمان برافروخت آن طیر آسمان که چرا لانه ترابی بر
 نمود اکبرته در ایشان الهی مترا یافت خوشحال بحال او خوش
 بحال او بحال قدم واسم عظیم روحی لا تجانه الغدا هر وقت

^{۳۹۳}
 نظر بروی منورش میفرمودند تبریک کردند و اثار یافتند
 و همه مبارک خطابه می شد غزلی در ذکر ماتم او بزرگ مرتوم
 شد در طبع مکتوب است ع
 هو الله ای ثابت ثابت ایوم طویور در آن قید
 و حوریات نردوس و اهل ملاء اعاد و سگان ملکوت اهی
 بجهت دستایش جانفشانی آن مشتاق عالم بالا با بر
 اطمان مشغول طویله در حسن ماب آن ماهی شناس
 در دریای عذب فرات اقدار و ان مسرخ نقیان حوران
 بدریاق اعظم رسیده و آن می پرست سجده از آبی ببرد و آن
 حرابی مشتاق در شماع اقدار مستغرق گردید آن طویل
 عشق بشناخانه معشوق در آمد آن بلبل فراق مجلس
 وصال پرید آن طویلی بهندالی بیکرستان نامنه ای نیست

طوبه له طوبه له بشرى له بشرى له ع ع

۲۵۱۴

هو التسميع البصير

اللهم يا الهى قدس قلوب ائمتك عن الاثقال الخاليين
وطهر نفوس اصفيائك عن الشوائب التي تخالف رضاك
اي رب نور الابصار بشاهده آياتك الكبرى وسؤل
الافكار الى ما فيه اعتقاد امرك وسطوح نوكد يا موجد
الاشياء اي رب خلقت القلوب تهرماند اكلم من
غيب الامكان وذهبت العقول عرّفنا سعالي آياتك
بالبرهان وعميت الابصار والبصائر فاكشف الغشاء
بالنيرة القاطعة يا رب الرحمن وصمت الالوان فاسمع من
نغامت غنة ليل التبيان اي رب همض حفاة وجهلاء و
لبابك وفتحنا ارضهم ولا تفرغهم بما كسبوا اكلت العفو

هو التسميع البصير
صحة افان اوردت قوله كسر الشوائب التي تخالف رضاك
اي رب نور الابصار بشاهده آياتك الكبرى وسؤل
الافكار الى ما فيه اعتقاد امرك وسطوح نوكد يا موجد
الاشياء اي رب خلقت القلوب تهرماند اكلم من
غيب الامكان وذهبت العقول عرّفنا سعالي آياتك
بالبرهان وعميت الابصار والبصائر فاكشف الغشاء
بالنيرة القاطعة يا رب الرحمن وصمت الالوان فاسمع من
نغامت غنة ليل التبيان اي رب همض حفاة وجهلاء و
لبابك وفتحنا ارضهم ولا تفرغهم بما كسبوا اكلت العفو

۳۹۸

العقود ع ع

هو التسميع

اي فرج رفيع سدره مباركه حجاب فاسير ريمز الجون
دراينجا شريف داشتهند يادكار آنحضرت بودند نهانت
مرست از عطا فاشان حاصل و مايد نشان را از حق اول
بوده و هستيم و از حق هم چليليم كه بنمايات غيبه متوفى كرده
و هميشه از جام عهد است سر مست باشند ذكر آنحضرت
دائماً در اين انجمن مذكور و يادمان برلس قلب مجر از
خفلة و استكبار اشراء و عظمت و تعنت فخر مغوم و
عزوز مي شويده و دكبره و طون مكرهيد چه كه اين ذاب برك
و آداب قديم خافلين است يا سره خدا الدبال ما يا تسم
من رسول الا كما نوا به يستهزؤن بلكه معارضه و تقاوت
جاها ان سبب اعتقاد كلكه اند و نشر انار ائمه است اگر كره

مستبرين

مستکبرین و تهمتکسرتین بنمود و فریاد بر دنا برده و بیاد
 انکار و اصداف و کثیر جهلکاء و غر بده بهار بنمود کی صیبت
 ظهور نقطه اولی روحی له العدا و اوازده مطوع شمس با
 روحی له العدا بشرق و غرب بر سرید و جهان را از کلا
 تا بکران بجنبش و حرکت می آورد و کانه از ایران را بگرنه
 نور تابان میفرمود و آقیوم روم مرکز جمال قیوم میگشت
 چگونه آوازده ظهور بگنوب منته شد و بچه و سید ندی
 حق باقصی بلاد شمال میرسید کشور امریک و افریکه یک
 چگونه ندای الهی می شنید و صبا ح دیک عرش استماع
 می نمود طوطیان هند چگونه شکر خوان می شدند و نباتات
 ببلدان عراق کما بافاق میرسید شرق و غرب چگونه متن
 میشد بقعه مبارک چگونه از کیه جمال محمود میشد طوطیان

چگونه نمودنورا، میدید شعله ظهور چگونه زینت طوطی میگشت
 ارض مقدس چگونه موطا جمال منزه میشد وادی طری
 چگونه بقعه امرا میگشت و محل ضلع نعلین موسی میشد
 نجات قس چگونه در وادی مقدس منته شد شمیم شمیم
 حدائق ابی شام اهل جزیره مختضرا را چگونه معطر می نمود
 و عذای انبیا و بنیارات اصغیا و نویدهای منظر الهیه
 با این بقعه مبارک چگونه تحقیق می نمود شجره ایسا چگونه غزل
 می شد و علم میثاق چگونه بلند میگشت و جام خرد است
 چگونه سرسرت می نمود این بیوضات و برکات سباب
 ظهور و برورش کج خطا بر سر تکبار جهلکاء و تعرض ملایک
 و لغت ثقلکاء و قرش و ظلماء بود و الا صیبت لظهور
 حضرت اعلی هنوز با قرب لقا ع ترسیده بود پس نیاید

جمل هبلا و دلتعدی ز نما و دختلت فتمها و تکفیر لها
 محزون شد ذلک دایم فی القرون الاولی اگر نیتند
 نینمودند ولی نادانند غما هو لآء لا یجادون البقیه من
 حدیثا پس شما که فروغ سدره مقدسه الهیه هستید و
 افغان دور رحمانیه باید بعون و عنایت جمال قدیم
 روی لمرقه المعده خدا چنان بنام موده راتنه برافز
 و برافزیم که نامر حبه الله در قطب فاق روشن کنیم
 و تاسی بدو و حبه مقدسه حضرت اعجاز روحی له العزائم
 سینیه راهد قیر بل کنیم و دل را آماج هم قضا چون
 شمع برافزیم چون پروانه بال چه بسوزیم چون مرغ
 چمن نیلیم و چون عنده لیب زار باریم چون ابر که کنیم
 و چون برق ز آواکی در غربت شرق بچندیم و مشب و

روز در کفر نشرفحات الله باشیم نه تیغ در شبها و
 ترویج و تاویل و تشهیرت ابهات فکر خویش را بکنار
 بگذاریم و از کرم و بیس چشم پوشیم نه از طهارت نام نمایم
 نه بهمان تقلم بکجا خود را فراموش نمایم و از خیر جنایت
 و فناء در جمال الهی بر جوش و خروش شویم ای افغان
 سدره مبارکه باید کل کوشیم تا شاخ باره در دریم و دیم
 خوشگوار تر بار آوریم تا فرج با یغ اصل گردد و جز نام
 بکل نماید از فضل اسم عظیم و عنایت نقطه اولی روحی
 لهم الفدا امیدوارم که سبب اعلا کلمه الله در جمیع انا
 کردیم و قدرت باصل انما کنیم و شرایع غیرت محبت را الهی
 منتش کنیم و نرحمن عنایت ما بوزیدن آریم و
 شیم صدیه رحمانیت را باشت ما را سینه و افاق رحمت

۴۰۰
 اهی نسیم و کیهان در فرود و سلاخا
 هر چه بکلی عجز و عیا
 آنکه صومش عقلا نبارر شد
 مکتف با بن بودیت
 رت عجاا بسته ولی تکلیف
 ما اعظم از دیگر است از
 او توفیق میطلبد و تا ندید
 میجویم صد هزار شکر جمال مبارک را
 که جنود ملکوت ابرایش در هجوم است
 و عوان و حیوس
 تمام چون طلوع نجوم در جمیع نقاط
 ارض این خمیده
 فرید را نصرت فرمود و در جمیع اوقات
 تا رعنایت
 ظاهر فرمود اطمینان را در انداخته
 آنها اکلند و متکین
 بمت ابدات را سوای خاص و عام فرمود
 نو هر سوای
 عقل ملام نام و خود پرستان
 اشاره افان کرد اصباحی
 منزله این را عبره لکن اطرین
 فرمود در اکان مذنبین را
 خود پرست و خود بین فرمود
 و این مرغ بال پر گستره را

۴۰۱
 معاین جمیع من عا الارض
 بقدرت ما ندیش قائم فرمود
 صفوف غبار شکست داد
 و لشکر نجات را نصرت
 بخشید و روح حیات در قلوب
 ثابین بر عهد و میثاق
 دمید حضرت افغان سده
 مودت را همیا که را یک کیت
 بگیرد ایح اهی المانع
 و مانید و الهما بعلیک
 و عا کل افغان
 ثبت عا المیثاق ع ع

در این
 جا
 در
 این
 جا
 در
 این
 جا

هو الله
 ای ثابت را منج بر بیان رحمن
 آنچه فرمود بخدمت خود
 کردید از مضامین دلنشینی
 طلوب ثابین را روح
 برکان با بیان حاصل و از معاد
 شکرش نداق
 شیرین گشت سبحان الله
 آن دل پاک در مدینه عشق
 و این قلوب رفته سخن چه
 ارباط عظیمی در میان و

چه الفت قدیمی ظاهر و عیان چه که ارواح طاهره تا بشر
 میناق ایوم جنود جنده ملکوت اهی هستند یک تیب
 لشکر حیاتند و یک صف جنود نجات اخترا تزلزلین
 از میدان بدوانند و اوراق شهبات نمشور ارجاع
 بصاحبانش نمایند از ذکر اسم این مظلوم تعظیم کول
 بخورند و از شکایت از اجابت آیه بر عهد و پیمان بفرمند
 که این ربان است و مقصد اصی شخص دیگر است و چنان
 قهر و زکی و پرفر است که از شریات و تمسک بمتشابهات
 ادراک نمایند که قصود العالی شهبات هست و متزلزل
 نمودن در عهد و پیمان باری در کتوب در جرف است
 بصاحبانش برسانید و الهام علیه و عاقل ثابت باسخ
 عا میناق الله ع خ

بند
 هر کس که در این کتاب باشد خوشتر از بندگان

هوالله

ای بهرام سپهرای خوش فرجام نامدلت چون نامدلت
 پرشگون و خامدات چون کلک آسمان مشک بار و هما
 چه که نام دوست کجاست و پیام دوستان ارمغان
 دامت یاران باسی هر یک یک از جهان بالا استی
 و کشتی دانشند و کیرمان از کران تا بکران در یاستی
 پس راستی بدان امروز جهان باسی در جهان نیستی
 هستی بخش است و بخشش بزدان بلند درفش
 دهمش و بخشش ایندرا بیکر که آفتاب جهان آسمان باز
 از فاور پارسیان درخشید و اختران تابان در سپهر
 ایرانیان نور افشان گشت و فاوران و باختران گشت
 شد پاک بزدان منزاد استایش و نیایش است

۱

که چنان بخششی از آن فرمود و چنین مهری را یکان
داشت امروزه درستان بارس باید از شادمانی بپرداز
نمایند و در بستان جهان آغاز کشودن راز نمایند و
باین آهنگ و او از دمسار گردند روز روز فرود است
و تابش تابش آتش کیمی افروز و آتش آتش جهان بسوزد
آتش که هر پر تو است ندود ویزد اینست نه کیمانی
آسمانه است نه زمین تابشش جان بخشد زبان گیرد
بر سر جزیره بفرماید نه بجا به این مهر سپهر نشانه آن آفتاب
است و این آتش نشانه از آن آذر جهان تاب باری
در شرف و ز بار آن یاران مثال گانیم و بدوستی آن آستان
همدم دهد آستان از این بی مانند خواهد بود که همواره همه
پارسیان را یار و یاور باشد تا در آن آسمان همه چون

چراغهای بزرگی برافروزند و پرده های پنهان بسوزند و
تابش دوستی و فرا پرستی بسوزند اینست نخستین آتش
افزایش که امروز روزی بزدان پرستانست و پیروزی
می پرستان و شادمانی مسلمان و خوشی هوشمند و
کارخانه درستان یارمشکل پسند ع

هو الاهی الاهی

این
یا من ثبت علی العبد والمیثاق الیوم یعنی خطالم
و ستایش ابدع از این نه کل جهان و نوحه طاعت
حول این وصف جلیل و جمیع مدح و فضائل و مناقب
سایه بر این وصف جمیل و رب السموات و الارض
ملکوت الاهی جمیع ملأ الارض رحیم و تقدیس این
قدسیه مشغول و بنف و وصف این همه اکل محرومه تا

راسخه الخوف چه که ارجح شدیده افتنان در محبوب
 ایوم ایادی امر دقتیه بنیاید آسوده نشینند و خود را با
 از امور آتوده نمایند تا طوفان امتحان ساکن گردد و
 به بیان افتنان را که شود غیرم ترزل تملاشی شود و
 فجر بتقل شعاع تو تسل متباین گردد خدمات آنحضرت
 در مساحت اقدس مشهور و مذکور و زحمات آنجناب
 در درگاه اقدتیه معروف و مقبول در چهاره بارگان
 حقیقت خوب از حمد برآید و ذلک من تأییدات
 الملکوت الاهی التي اختصک بهما فاشکر الله علی
 هذه المویبه الکبری والمختار العظمی فوفی بحسب کبر
 فرضی والطنین افضل ممالک الذی عطا العرش استوی
 ثبت الاقدام ودع الاصلام وازل الماد لهم عن قلوب

منزله الاکان ای ایادی مرجمتیه گردید و متعق و
 ویک روح و یک بان و یک جسم و یک آل و یک روان
 گردید و کفزارید که نفسی را برانده فلما اندازد و فتوری
 وارد آرد قسم کجبال قدم واسم عظم که مقدار ششم ابره
 رخنه الیوم من بعد بقدر فاصله شرق و غرب گردد و
 مقدار کاهی اختلاف کوه قاف شود این زحمات کجلی
 هر روز در کوه مضمحل گردد و در مندم شود بیان از
 بنیاد برافتد و امکان یکجا محروم از نور شار گردد
 صبح هر ی افول نماید و ظلمت ظلمات اعاطه کند طوی
 لیل سپرد از آید لغاق بلند شود سده حکم و قلعه
 مستحکم ثبوت در سوخ کل بر میان عظم هست اگر
 احتیای الی قه م شبات بنهند در سوخ و استقامت

نایب

۴۰۸
بنامید بپیان و ایمان الهی تمام قوت تثبت نمیک
نماید کل در ظل آسوده محفوظ مانند و هر غمناقی از اقی
امر سلاشی گردد و صبح نورانی بنظر عاالدرین کلمه
رودش دلالت شود ع
هو الابی

ای جمای الهی این جهان ترابی و فاکدان فانی
ایشان مرغ فنا هست و لانه مختاش ظلمات ظمیر
الهی طاسطه زمانید که طوره کائنات حدس و زسوطه
پس در هیچ عهدی در این کلنج فانی آر میدند و یا از
شاخه آزال کاجیدند و باد صی راحت و آسایش
دیدند و یا لکنه مرتت جان بافتند و صحبت و دیدان
جستند هر صبحی را شام تا یک دیدند و هر شامی را صبح

۴۰۹

سرگردانی و بی سرو سامانی بافتند کماهی غل و در بجز بوسی
افتیاد نمودند و کماهی تلخی شمشیر چون سینه صبر کجا الی
چشیدند دمی آتش جانسوز نرزد در اکستان بافتند و
کهی صلیب دار بود را افیج آرزوی دل و جان ملاطفت
دقی تیش ستمکاران را بوش بافتند و زمانی بر تو متغ
یزیدان را هر چه زخم دل ناتوان باری اگر جهان ببقا و
جهانیان با وفار قدر و بهائی بود اول این نونوس سینه
تمتای اسایش و زندگان می نمودند و آرزوی خوشی کما شرا
پس یقین بدانید و چون نوزمین مشاهده کنید و آگاه
و پراستباه کردید که اهل سبوش و دانش بلایای سبیل الهی را
راحت جان و مرتت و دیدان شمرند و مشقات را صضر
غذایات دانند رحمت رحمت ببینند و نفیست

دانش طایف اجاج صداما عذاب فرات خوانند و نیکان را
 فحش ایوان یابند حرارت محبت بشه با خودت و هجوم
 جمع نشود و انجذابت جمال الله با سمانت و مسکون جمع
 نکرده و آتش ذبح دست در آغوش نشوند و کوه نارد در دست
 برف و دل خسر و فایر پنهان کرده ای اجبای خدا صده دانه
 وای سبک گان درگاه فغان و آبی و ای عاشقان سوز و کله
 وای عارفان راز و نیاز در لواح الهی ذکر کلمت گفته
 و بیان مقتضیات مکان و وقت شده مراد مسکون
 روحی و ششون عنصری نسیم بگردد مراد الهی این بجم که شمع
 در جمع برافروزد نه در صحرای با نفع مگر فیض الهی بر
 ارض طیبیه نازل کرد نه ارض حریره و الا خوا موشی
 شمعرا حکمت نتوان گفت و پریشان جمع اعلاست و حد

توان شمر از ذریک حیات و زینک تعبیر نشود و ناتوان و
 در ماندگای هوشمندی و زیرکی نکرد ای که الله یا آقا و الله
 عیالاشتهال بنا رحمة الله ع ع
 هو الاهی ای حضوران صهربای الهی نغمه ز رحمان از
 ریاض باقی میوزد و صبح نورانی از افق محلا میدید و
 صلابی بیداری از ملکوت الهی میرسد و کلبانکت ساری
 عند لیب هدایت تو در این میرند گلشن توحید و ریاض تجرید
 باز و گذشته و کلهای معنوی و از با رحمانی رخمان خندان
 و گفته اوراد و ریاضین سیزده خرمند و اشعار و آرزو
 سجانه بارور ریشه حکم انهارت سینه جاری و چشمه فیض
 فایده دانه چو سنده و ساری سرو آزاد در بالیدن است
 و قمری مشتاق در نالیلن لیلای حقیقه با رخی ازوفتیه شود

و چون

و مجنون و وحانی با دلی سوخته مشهور بابل کلستان الهی
 بهنگامات معنوی دمساز و هزار دستان روحانی با
 کل ربانی هزار از هر سمت صدای نغمه آواز هست
 و از هر جهت دل‌های عاشقان در سوز و کداز و از هر شای
 صوت رود در آن بلند است و از هر کجای نوا می‌آید
 و پنهان ز غمزه ناره و آواز الهی بشنوید و آواز نشانی
 و مثالی روحانی استماع کند عود و بر بلبل برآید و
 در این ریاض تقدیس با لجان توحید تجردت مجید
 بنوازید که طیبو این صد آئینه و مشون این سخنان
 مظاهر لطافت و دودید و مطالع انوار شمس
 وجود عون الهی باشماست و فیض نایابی شامل
 حال شما عنقریب تار خنایت حق ظاهر گردد و انوار

الهی شرق و غرب را روشن کند و البها علیکم بالحق آیت
 شع

هو الاهی

ای مجبور محبت الله قومی از باده خناری پر نشسته
 و سرورند لکن باید در خمار و فتورند حزین از غم غم
 مجنونند عاقبت مفور و مجنونند جمعی از صهباء
 محبت الله در شور و شورند و از باده معرفت الله
 سرور و جهور این نشسته با قیام است و این سرور
 شادمانی از دور در صدان آئینه پس اگر سرور باید
 آب کشف نشاید و اگر سکر داشته مطلوب از خمر
 الهی و باده رحمانی مطلوب و مقبول ایچ در خناری
 نشکند صفیای عشق زان شراب معنوی سنا و سحر
 بیار جمیع نفوس الضعیف نمایند با وجود آنکه جا بلایه

۴۱۳
و خمر آبی تیر بهیچ نظرت باکی باین آشفانی بنمن بیل
بنایه لا والله خدایها بختیاس
هو الاهی ای مؤمن و مومن بآیات الله درین
ایام که جمیع آفاق امکان از انار قدرت و عظمت امر
حضرت رحمن مشرق و لایح و تائیدات ملکوت اعلی
و جبروت ابی متابع و متواصل و قلوب مخلصین
از این انوار چون صبح صادق لامع و مساطع و نسائم
جان بخش از ریاض الطاف در همبوب و ظاهیر و از
جهتی ارباب شدیدة افسان و امتحان در میجان
و امواج بلایا و روزیامتواصل باوج آسمان از جهتی
اعداء الله از جمیع جهات مهاجم و سهام بعضا تتر
و آتش ظلم و طغیان ستمکاران شعله الکیز و از

۴۱۴
جهتی و سایر و فساد فتنه جویمان متواصل و این
درگاه فرید و حمید سپهر جمیع این مهمام گشته و باید
لیلا و نهارا بمدافعه در جمیع نقاط ارض قیام و صبر
کل امتقابلة نمایه لهذا باید اجبای آبی که در اطراف
و کنافه سینه شنبه روز کمال تصریح و ابتهال بند
آبی عجز و نیاز آرند و گریه و زاری کنند که جنود طایفه
از ملکوت عنید بصوت و یاری فرماید زیرا این شربت
صد مائرا توت ملکوتی متقاومت تواند و این کثرت
مهاجمات راستی جبروتی شاید که تعاقب ایستد
و هم چنین نصرت این امر آبی باعمال خالصه الله و
شیم فرضیه اهل الله و اضلاق در روش و سلوک جمعا
مخلصین درگاه جمال ابی و طلعت نور راست ببار

من

مشام در کمال ایمان متوجه در انظار که نعمات قوی از
شکر برابر برسد و سمع متوجه که اعتبار روح در بیان
و اصل کرد لهذا باید انجناب بصباح هر غافل را که
تصادف نماید بیدار کنید که الیه ذره از اعمال که
ندید نباشد خسران همین و کلام که گفته نشود شکر
اینکه است روش و سلوک اهل الله در جمیع الواجبات
نازل بموجب آن عمل شود

ح ع

هو الاهی

ای روش موقته با بایات الله حمد کن قدر که در نظر سوره
وارد کنی و از انمار شجره ایمان مرزوق شدی در کبر خفرا
در آسوی و قطع راهل نمودی تا بساحت اقدس فائز کنی
و بسج خود نصایح الیه را استماع کردی و روش و سلوک کن

دیدنی و امواج طریم عنایت مشاهده نمودی حال بسوی
نیت و جوهر فطرت بر اعراکی ثابت و راسخ باش و عهد
و پیمان ربانی هست که کتاب عهد بکوان و پیمان و ایمان
حق را فکر و نظر کن این عهد و پیمان است و این
میان عیان و غیظ در جمیع حصار واد و از مظاهر عقد
چنین عهدی بمعیت نیافتد و محال ندانسته این عهد
که شمس حقیقت الوهیت بذات از حقایق مقدسه و جوهر
وجود و ذرات ممکنات گرفته و کمش چون روح آبی
هویت ایگار نافذ و جاری ساری ضوف سمدین
نعمات هذا العهد و تسبیل نعمات هذا الميثاق من الملأ
الأعلا و الکبروت الاهی عند ذلک برافع منک الضمیر
و تقولین سبحان من افند هذا العهد لندید سبحان من افند

هنا

هَذَا الْمَيْتَاقُ الْعَلِيظُ سُبْحَانَ مَنْ عَقَدَ هَذَا اللَّوَاذِ الْمَعْقُودَ
 سُبْحَانَ مَنْ تَدَبَّرَ الظَّلْمَ الْمَمْدُودَ سُبْحَانَ مَنْ لَقَامَ هَذَا
 الْقَتْلَ هَذَا الْمَشْهُودَ دَعِ ع

هَوَالِدُهُ

ای مطلق بزرگوار صبح قدم چون شروق عالم را روشن
 نمود نخواستن پریشان شدن که ای وای ما را مجال و
 میدان نماند و دکه و بازار در شکست پس چاره باید کرد
 چه که محراب و منبر بر هم خورد یکی گفت این صبح کاتب
 است دیگری گفت کو کتب آفل برخی گفتند بجز شما
 است نادانان توقع کو کسب لامع از پس ندارد بعضی گفتند
 که شعاع کوره و لکانیست که وقت طغیان آتش افشان
 است و چون آفتاب آلود میبند بر وای ای فلان و

و خدای ادا بام کو تا کون خریدند که این شب است نه روز فکرت
 نه شعاع و اغرور کو آن خسرو گشت و را شیر کو آن میوه جهان
 کو آن کوی آتشین کو آن روی از زمین و چون آن تیر
 تابان در وسط آسمان در نقطه معدول النهار خیمه بر افراشت
 نوبت سلطنت برخواست که ای ابینایان وای خفاشان
 بر تو امتراق است و کجای تیر آفاق لعنه طور است و شعاع پرورد
 چشم مشتاق منور است و مشام عتاق معسیر لغات
 جان پرورد است و نسیمات ریاض حشر کبر لغوه صورت است
 و لغوه گلشن سرور فیض عنایت است و یوم بشارت
 دهشت قیامت است و وحشت دنیا و آخرت خوف
 تفسیح کل ذرات حمل حملهاست و بیم نازل کل وضعه تمام
 ارضعت و هلس و مری الناس سکاری و ما هر یک کاری

و الملک

۴۲۰
ولیکن جذاب الله شده است و ظهور و بقی القصور و
رجح عزیز شده است سرور و جوار است و حشر نشود
اصحاب همین در خاک این است و اصحاب شمال
شتر وبال ان الابرار فی نعیم است و ان العجاف فی عیم
شمع آبی روشن است و کجمن رحمانی گلشن صفا
این دو قوای عظیمه بهر شانرا پیدا نمود و مددشانرا
هر شانرا نکرد حال هنوز منتظر این یومند و مستحق زجر
دلوم در همین فی حوضه معلوم پس ای اجابتی الهی
شما که صد نشین این بزمید و تسبیح التین این بزم
طیور صدای تو جیدید و ظهور حقایق بخوید در نطق
کلید وحدانیت جمع شوید در کت لواء حضرت است
جنت التسل قیام بر افعال آثار با بهره حشره کبر نمائید

۴۲۱
و در صد و شصت هزار باره این نشر عظیم افتید
در الفت و محبت بکوشید و با هم بکوشید و با فراق
آبی نماز از ناس شوید و بر روش و سلوک ملک
الملوک مسالک بین ناس در جمع شمل بکوشید و در
ترقی در جمیع مراتب بین جمیع بیکدیگر مهربان باشید
و با شننا و بجانا خیرجویان نظر تقصیر نمائید
و از ضیض ظهور محروم نگردید در نظم امور بکوشید
و در ترقی در جمیع مشغول بدل مجبور نمائید و با شننا
جمیع این مواهب در انجمن باران پرده براندازد
چون عهد و بیان محفوظ و مصون گردد و الا حتی
عنا الوابل حتی فی الضلال حتی فی خبیة الامال حتی
عنا الیاس و الا الضلال حتی عذاب شدید الحال
و البها و علیکم
ع

ايها الخليل اكليل قد تلوت آيات شكرك تدرب في
والارضين بما كشف الغطاء وجزل العطاء وارسل
السماء مدراً وانزل من مصبرات الحيات ما خرج اجاباً
واحيى به بلدة طيبة انبت باذن ربها وامرنت ورثت
واخضرت تزينت بكل فوج بهج وملكك بنفوس
يستبشر بشارات الله في هذه الايام التي فاضت بنبوءات
ربكس القديم تالله ان الائمة اطعمه قد سطعت
وانت انما رياض الالهية قد هبت وان كبر اكيون
قد اجت وينايع الحكمة قد منعت وانوار العرفان
قد لدعت ونجوم الهدى قد برعت ومطالع الآيات
قد اضاءت ومشارق البينات قد اشرفت بالبور المبين

وابواب الملكوت منقوشة على وجه اهل السموات والارضين
واكتسبت بالابته المتكسب ذليل رداء الكبرياء والتمسكت
بالعودة الوثقى ومع المترلزين الضعفاء المستغربين
في كبر الشهوات الغافلين عن المرجع الوحيد المنصوص بمبدأ
من ربكس الكريم لانتم في مغرل من مواهب ربكس في
عظيم تالله انك سوف ترى راية الميثاق تتخفق في
اعمال قلل الاناق وان تير عهد ربكس شريراً اثراً
تخص منه الأبصار عند ذلك ترى المترلزين في
خسران مبين والغافلين في حسرة وياس شديداً
ارضليل كموت الجباب واصل وازنجات رياض
معاش حبان متهودم شهدهم بعقبى مستغربة كراين عبد
جبرامير اطالدهم ترضى قسم كجبالدم كراين عبد ازرأ

چنان حرارتی به منزل داشت که آفتابی در کینه است
 و انبات مستکبره که چون بنده نشود در کون غیور مطبور
 بود از حیرت بهانی بعرضه شهود مشهود گردید و سخنهای
 مسطور انبات شد و از پر تو حرارت آن اوقات ضعیف
 باران رحمت به پایان و مهو با رابع لواقع همان نشود
 نما نموده و حقیقت آن کینوزات ظاهر و عیان گردید
 یک انبته نباتا احسنام شد دیگری فجعه ختماء احوی
 یکی کشته طینه اصلها ثابت و فرعها فی السیاه گردید و
 دیگری اجنت من فوق الارض ماها قرار پیدا ارشد که
 چون کل تکلف و دروای طینه نشود و دیگری چون گیاه
 بدو اهل کوه و صحرا از رانکه دروازه نمود یکی در کان خواب
 از حرارت خورشید تربیت شده لعل بخشان گردید و

انچه که در کون غیور مطبور
 است

دیگری در معدن خود پرورده شده خرف و صدف از ان
 کشت پس ای احتیای الهی بجان بکشید که در این سخن
 کل و ریجان دصیمیران ذکر کلستان گردید تا بوی خوش
 و رائحه دلگشتان مشام بیان را معطر نماید و این رائحه
 معطره بوی گل شبرت و رسوخ بر میثاق است ع
 هو الله

ای باران حقیقی چند سیت خبری از شما نرسید و صبح
 پایمی از انجنت ندیدم حضرت طیر صد تیره ملکوت
 جناب مرتضی روحی له العذارا ملا خطبه فرماید که چه ناز
 در قطب آفاق برافروخت که شعله شاد امرت ملکوت
 اهی رسید و جهان پرتوی ساطع کرد که آفاق
 کائنات را روشن کرد پس معلوم گردید تا سنوزی نیز

دباؤن

و با چون شمع گدازی جبهه روشن سازی ایوه دستان
 انصاف یابید به هم که در چه دوری و در چه کور در کجای طایفه
 الهیه مستغرقیم چرا پر بشارت نباشیم در نقل سرور و خجسته
 آرمیده ایم چرا پر سرت کردیم بر کتف غمی بودیم چرا
 کیسه سگی گذاریم در رمایه آن سرده سین در آیدیم چرا بجا
 و منتفی مانیم لطف و سخاوت حضرت مقصود با این سرستان
 زیاد بود و طمطاط عین سخاوت شامل حال ایشان
 جمیع احیان اظهار الطاف میفرمودند و منتفی لطف عین
 میفرمودند دیگر چه غم داریم و چه غصه آنچه را ملأ سرتین
 ارزد می نمودند شما بان فائز گردیدید و هر چه را که اهل
 علیتین در حشرش مردند شما بان منتظر ناله و مرزوق شدید
 جمیع ملأ اعجاز آن روزی مکی خطاب جماله مرا می نمودند که

شما را در آن غم غمناک می یابید

بشرف انصافا فرسوند و شما از سرده سینا و این خطا بر
 انصاف نمودید و ندای آبی با بیع قبول استماع کردید آیا
 میدانید این چه فیضی بود و مسالکند و آیا میدانید این
 چه صوابی بود و صامقید سرور با شنید و مستبشر کردید بی ع

هوا نته

امر سنده آهر یکا از احباب ذکر ترا در این سخن بخود و
 بستایشت که کند که تجتبت دل بر تصدیق گویایی
 پاک دارد و بجا قرغان سینه چون ایینه اخلک این
 سرکشه گوی آبی نیز فامه برده بسته دامه نگاه داشته بلکه نسبی
 از ریاض قلوب بوزد و مشام شتا آزار معطر نماید پس
 ای طالب بوی حق مشام مستند ما آن بوی جان پز
 در دفعه آید و در حیات تازه یابد و الهما که عکس ع

عالم دوزند و از این صفت تقدیس رحمان عاری
 بری نمایند فبئس ما یم یفعلون این تمییز از حریر
 ملکوتست و دستگاهش در جهان لاهورت و نصاش
 سلطان جبروت و البصاة علیک ع ع
 هو الاهی ای درهیش تو را نام روشن و دلگشا
 است و صون حمایت حضرت احدیت قهقان جو
 پس بمقتضای نام باید چون سراج دلگشایی و چون
 اقباب پر تابشوی چون ستاره همواره بدرخشی و
 چون بدره نیز نور با شیرهسانی اجسام منوره یعنی شخص
 روشن چنین است ع ع

هو الاهی

ای دوستان حضرت دوست شمع مهدی روشن

و نور افشایی جلوه هراکین غلام فیض در برت است
 و ملکوت خجیب پرکششش سرور شد در سر و است
 و طیب و رحمت لعل در خانه بزم امیر آل دادد لیس شکر با
 نشان است و ششیدم بخوار روح بخش ابرار با وجود
 این فاضلان همزه اند و جابلان نخته و ستر نزل
 پر خمره و منجدان انصوه چه که خوشید جلوه در
 دیده بنیایان کند تکوران و نجات داودی اهل
 سمع را با هم تنز از آرد رنگران و شهید بقا لذت نذیب
 اهل ذوق گردد نه ضرر کان حال اکبره شما بصیرت
 روشن دارید و غلبی کلشن جای پرچم دارید و شما
 کل چه شاد ابراهیم نظر عنایت جمعا قدم در راه عظیم
 با شماست و لطافات عین رحمانیت شامل حال

شما پس بگزارنه این فضل و بخشش در نشر نفیاش
 کوشید و از جام پر صفایش بنوشید چون سحر
 برافروزید و چون ناموقه در وادی بمن بسوزید
 واقفا تر روشن نمائید تا هفت آسمان محققا
 مشرق بفا کردد و ولایت تقابلس المثلش انیس
 جلیس سیمخ نفیس شود تا در حدائق تحائفش
 طیور قدس بنغمه آواز آید و در دشت و کوچه
 آهوان وحدت بزمار و کشت و کنار و چون آن
 هرزه بوم بهنجات حضرت تو مژده کرده جنت
 اهی شود رخ

هو الاهی

ای درستان حقیقی در شب روز با حراق آشی جان

در دامنه این جبل این کوه بگذرد فکر شما شغولم و بیاید
 روی و خوی شما مالوف ای پروردگار این یاران
 تواند و بندگان استان تو آشفته روی تواند
 و آواره گوی تو سودانیان محبت مند و شید این
 عشق حضرت احدیت ای دلیر زیبا پر تو جمله
 عنایت بنا تا بشوق و شور آید و اسرار یونم
 بنمائند رخ برافروزند و جهانی بسوزند پیده بر
 اندازند و جان آزاده سازند دوستان قدیمند
 و یاران و ندیم فضل عظیم بنا و باب لطف قدیم
 بکش تا هر یک اختری نورانی گردند و خاوری
 رحمانی ای رب مهولاه صفو تک الذین اصطفیتهم
 لظهور حبیبک و ارتضیت لهم الاستفاضه من

نورک

فردک وانفرشته می بخار شهودک دستیره هم الماء
الطهور من بدساتی مطلع ظهورک ای رب سبحانک
من طواره اشبهات وحوادث اهل المشابهات
واجباه آیات حکمات ورایات منتشرات و انوار
ساطعه فی كافة الجهات وسمیاً ممدخه وریضاً
مواقفه حتی منتشره هم نجات قدسک فی الافاق
و یستیح کمال الارجاء من نور الامشراق انک انت
القادر العزیز المقدر المحیط بارع

هو الابهی

ای بخند بشیم سیم سیم غنایت ستر بزبان وراز
رحمن رادانیمه حقیقت ودر بای عبودیت کشف
نما وپرتو جهان افروز بزکی وازادگی در ستکاری

در مطلع بندگی و ذاکاری استبان پروردگار شاهه
کن در حیز امکان تاخنان لامکان لمبندی و صعد
و ترقی جز ببال پر عبودیت نتوان و قربتت خست
مقدسه خبرت بجز یک جناح رقیبت ممکن نه پس بدان
فتنی آرزوی این رخ غیبی پر و بال پر و از در اوج بندگیست
نه از ادکی و طیران در حقیقت چاکر گیسو نه فلک کبری
پس تا توانی مرا باین صفت بجان و باین لغت مستمال
کن تا دلم خرم کرد و جانم بشادی مهدم بمالقدم اسم
عظیم روحی لا جانم الله باج بندگی را بزارک این غنچه
از اکلیل سروری تبرج داده چو که با بن مفتخر و قباهی
بوده و هستم شرع

بخواند

طایفه ای که در این کتاب است

۴۳۸
 یاسن هو متراپیه و حبت ربه الأبی دو قطعه رسال
 و اصل و جواب ارسال میشود در خصوص حضور باستان
 ربه غفور ما ذنید ولی بهمان شره معهود و یشاق
 موعود چون جان غزیری احرام کعبه مقصود بند
 و عزم کوی دو دست نماید لایه ارغمانی نماید و هدیه
 باید تاورود و نور مبارک و مسعود باشد هدیه نادی
 و ارغمان کرانه های شامه حسن الفت تحقیقی و باستان
 دفع کلفت صمیمی بین حضرت ابوی و ایادی امر است
 این امری است که فرض است و بان توام امر است
 شما خود ملاحظه کنید که این قضیه چه قدر سبب حصول
 مشکلات و ظور صعوبات است انصاف بر میده
 که این فرید و حید در چو طرذان عظیم گرفتار در چیه

۴۳۹
 مصائب بی مثل و نظیر مبتلا دی غوار سهام بی انا
 از جمیع اعداء جمال مبارک از جمیع جهات پرتاب و کشت
 مثل سلول دی حساب هجوم از بهر سرزد بوم اعتراض
 و تعرض چون دایره محیطه بر مرکز احزان و الام چون
 عین ماطل ستم مشکلات و معضلات تجید و حصر
 مشاغل و متاعب چون امواج بکر تکریر و تفریق منابع
 روز و شب حتی وقت بکر وجود در نهایت ضعف
 تاثرات فوق حضرت احدیت منظر استخوانی که از کدخته
 و حسرت و کدورت در احشاء انش افروخته با چشمی
 کریمان و جگری سوزان ذناله و فان مهیم با وجود این
 چستی خاطر دارم مگر آنکه ملاحظه نمایم که رشته
 الفت الحمد لله پیوسته و اساس محبت بین کل راه

تذکره

تشت لبته و بساط مختلف منطوی و علیهم تحالف
متواری و لزوحدت نجی اگر بکران را بلایای این
عبد مستولی گردد الوقت قدر عافیت معلوم شود
قسم بگایتم که خاک قدم هر یک از اجناسم
و ابدانه خوالا نه فعلا تعرض بنفسی از عمر زلین نمودم
و ابدان تکلیف جزئی شخصی کردم و گفتی هر نوع خواهش
و میل شماست مجری دارم ولی امر مشغول شماست و از
اعمال بگذرانند منتع نامایم هر چه میخواهید بگوئید و آنچه
بخواهید بکنید کاری بمن ندهشته باشید همچو کمال بکنید
که من خلق شده ام با وجود این ناله و فریاد است و
آواز میدارد باز تحمل میکنم دوری نمی تمام هر کس از
من دور شود نزد یک می شوم مستکبر اینا بد خضوع و

فایده بسیار است
در این کلام
و این کلام
و این کلام

خضوع میکنم راضی صدهزار تیر بر سینه من خورد و
کسی عبادت نشیند از شدت غصه ناتوان شده ام

یا من آتخره الله خدمت امره اگر کمال کوه فرشان
ملاحظه کردید حقیقت جمیع حکم و نصایح روحیه و
مواظط لطیفه روحانیه بود بقسمیکه صفوه صفا استاثر میشد
و جلوه سخت بجز کت می آمد عبادت شده از صفت پروردگار
میزودد که صافی بود و زلال لطیف روحانی از ارض
جزره انبات میشود و از سنگ تان لاله های پزیر
میرد یانید چشم نایل را اینا میکند و صبح اصغر را شنوا
بینمود ولی چه فایده اگر شرح داده شود فریاد بر آید که
الانت وارد گشته و تشریح واقع شده و سینه خندیش

ادنان

اذمان نمایند و سبب شورش اجکار کنند این نامه
تأثیر بر عکس بخشد و این مضامین که بیان کرده شود طویل
از علاج طبیب فرار کند و سقیم از دریا ق غظیم نهرت
نماید نصیحت در نزد اهل حقیقت مقبول و دلالت نرزد
اولی اللباب مطلوب ولی بهایه جوان و قوی گویند نمایند
که ما بوس از تأثیر شهبات شوند و نا امید از نفوذ و
شهبات و الا جمیع کتب و صحیفه اگر القار در دهم
نخست و نایده نده لقا اسمعت کونادیت حتما
ولکن لاجیات لم یکن تمادی در هم فی ایم علیه و کل
عائده فان جواد و انزل لفظی عمده شدید لا ینفد التسخ
ولا القول السدید ان حضرت از قصور اهل قور طول
نشوند و شهب روز در شهور و در سوز در دستان کوشند

و در شرفیات بدل جهه جهید فرمایند چون سده رتیا
در اراضی قلوب ممکن یافت کل از فکر القاء شهبات
فراغت کنند و بذیل میناق تشبث نمایند ولی حال
تصور چنان بنمایند که بوسا پس شهبات و همکس و
تاویل تشابهات و تجد ریش از همان مساده لان و بشر
احوال دارا به حیفه می توان فیضان کبر عظیم را از ضلیح
میناق مخرف کرد و در جرای متعاصد جاری نمود بنس
ماهیم لطیون حامی علم میناق رب میناق است و نما
جنود عهد رب دودد عنقریب این صحاب متر که را
از اقی عالم رایل و اقباب عهد را از مشرق میناق در
نهایت در شنه کی و ما بش لبابی و البهاک علیک علی
کل ثابت علی المیشاق روع

يا اسم الله اليوم ميزان كل شئ ومن غنا طيس نائيه
عمره وثيق رب مجيد است كل بابايد باين اسما
متين دلالت محمود چکه بنیان رصين جمال مبین آ
هر نفسی ثابت تر مؤید تر و موثق تر است و اگر روح
القدس مجسم گردد فرضا انی لودف نماید جسم کما القیم
روحی الاحباء العزاکه جسم محرق و جسم معطل گردد
چکه اساس دین الله و علو حکمة الله و سمو امر الله
در این است و بالعرض طفل ضعیف بثبات و رسوخ
تام قیام نماید جنود ملکوت اهی حضرت او نماید و ملا
اعا اعانت او کند عنقریب این تر عیب اشکا کرد
پن بایه ما و شما و جمیع احباء الله اليوم نظر حضرت این

لطیفه ربانیه نمایم تا جمیع امور بر نحو مطلوب دورا
نماید و البرمت اعلیک عرع
و انک انت ایمن اذ حرک الله لترویج الميثاق قم
عنا عهد ربک قیاماً تیززل به قرآن المیززلین فی
ميثاق ربک الشریه و اجمع احباء الله تحت ظل شجرة
الوحایة بقوة و سلطان مبین تا الله کن یزید
کتاب الغیب و فیالق السورة و الاقدار و بینک
جنود الملکوت الاهی و تری مشرق الأرض و مناها
تهتمز لصفات الله و انوار التوحید طلوع من وجوه انوار
و هو الق الغیب سخاطک من الملأ الاعمال طوبی کت
ثم طوبی من هذا القیام العظیم الذی بداع و شاع
امر الله و اسکوم دعائم دین الله و انشر رایات الله

و تیز

ونعش قلوب الأبرار وشمس الأنوار ونهر الأمان
 وتلج بحار الأمان وما تجيزان عرفان ربك المختار
 ونع مشور الشبهات فانه ملتوم من المشبهات والق
 على الاذ ان آيات محكمات من الواح ربك وصحف
 مولاك فان كتابه الاقدس المرجع الوحيد وكتاب
 العهد باثر من العلم الاعلى هو الكعبة الامنة على كل عند
 والامر المنصوص فيها لا يعارضه جميع الضمائر
 المألوح فان المنزولين ارادوا اشيت مثل الموحدين
 وتفرقوا الكلمة تبادل ونفاسير واجتهاد واستنباط
 وقبض الهمار طرب الى الآن يا حرة على العباد من
 هذا الظلم البدين فاني لعارته لني حزين شهيد من هذا
 القمع المنار الذي ارتفع في القضا واعتبره بوجه

بعض الضغناء وعشا على البصار بعض البهلاء وشي
 به صدور الزمنا وانسرت قلب امراء الله يا سنا
 ابصنت به عين الاجمان البكاء وانا هو الحبيب
 وتسم به ثغورا الاشقياء والبهلاء لني فرح وسرور
 البلاد لني فرح وجود ضوف بايتهم نبا ما كانوا
 يعملون وترى العلم المعقود بيدة قدرة ربك الودد
 يرتفع على اعلام الشهود وتيموج فوق صروح الوجود
 وتشتت الغيوم ويكشف السحاب المكموم عن ستر
 يذاق ربك القيوم بشعاع ساطع يخرق حجاب
 الضباب ويشنت مثل طيور الظلام فالتائبون
 يومئذ لني حظ عظيم والمنزلون لني عذاب عليم
 ويقولون يا حرة علينا بما فرضنا في عهد الله وثنا

و آنچه از آن سترگیا و العیناه عا احقنا ما شرین اوراق
 الشبهات تمت کین البعث ابات تار کین الحکامات
 اللقی لصوص فی کتاب الادرس المبین و فصوص ضام
 العبد العظیم ربنا انا تمنا الیک و انتبنا من قدنا
 منسولین بذیل حق که که یک ربنا اصلنا قلیلا
 من عبادک الصغفاء و اخوینا شرفه ضمیمه من
 البهائم فاعف عنا و اصغ ابک انت الغفار بنما
 لک یتحقق القول المحترم الذمیرة الذین اتبعوا من
 الذین اتبعوا و لقول الصغفاء ربنا انا اطعنا سادنا
 و کبراءنا فاضلونا السبیل ع ع
 این عهد تا بحال با وجود این هجوم از بهر قشر لزل و القاء
 این شبهات و تخدیش از زبان جهل استیت شمل

کلمه الله بکلمه تعرض با جری نمودم و بحال کلمه هر نظم
 و سکوت و سکون معامله نمودم و از هر نفسی هزاره
 شنیدم و صد مرتبه دیدیم که کشیدم و فریاد
 فغان نمودم که مبادا کوشی خبردار کرد که در عهد
 و میثاق تمیز لزی هست ولی این بهیوشان کجا نگر
 نمودند بر جبارت افزوده عاقبت بعصر افتراء
 برخاستند و با وجود ظلم و عدوان و جور و طغیان
 آه و این بلند کردند که ما قلیل و شهیدیم و در ضیق
 شدید جواد با آن التفاتها و ظهور خطا و توبه با وجود
 نفاق الآن از این عهد نظام مینماید فاعبه و ایا و ایا
 الأبصار ع
 هو الأبهی

حضرت فاضل اعظم علیه السلام
 ۱۰۰

ايها الفاضل التحرير واكبره اخطير ان الاسم اعظم
 والتور لا قدم التي اليك مقانيد ابواب قلوب العالم
 ومحتاج مصاريج افئدة الأمم لتسبته بالفتح
 الرباني والشرح على الامتون الوجداني وشرح صد
 بنور العلوم ونور قلبك بسراج الفنون واطفاء
 وجهك بنضرة الرحمن وانطقك بوجه البيان
 وحقيقة البيان وشر من فك الفوائد التوراء
 والخوايد التراء والى التناء واجرى من مومن
 فطرتك التسنيم وفجر من منابع كينونة كيناييم
 الحكمة والسبيل حتى في هذا الاوان تجوز المياد
 وتطلق العنة وتشرح الامتة وتشتت شمل
 الظلام وتفرق جميع اللثام وتشر في الصفوف

نشر في الصفوف

وتج على الالف ولقد سراج الهدى في مشكوه الملك
 العدة القصوى وتشر لواء الفلاح في ملكك
 حتى تزايد جينود الملكوت الابهي وتجد بملكية الملا
 الاعلى والمعركي لوقت حق القيام على شرفيات
 لسطعت رائحة حبه الله في ملك لاربا اكلمها وذا
 وشاع انما الله في ملك اجسامات وحي اجسام تلك
 المعاهد والرؤي واهتمرت وربت تلك البهتة التوراء
 وانبت نباتا حسنا باذن ربها وترنيت بريان
 التشنه الاخرى وحيث انا كس الله فبجان
 بلى الابهي والهباة عليك وعيا كل ثابت راسخ
 على ميثاق استدع
 هو الابهي

رامن

يا من تعطير شامه من نجات الخدس اني اخاطبك
 من هذه البقعة المباركة فشا الانوار مطلع الاسرار
 مشرق الآيات يايتها الحقيقة المستفيدة من نص
 القدم في يوم طوار الاسم الاعظم قدما في يوم ضلع
 الفخار في حوت نجوم الابرار والتشريع الحيات
 وعبير الذكر وشرب رحيق الانجذاب وكشف الغطاء
 وحزل العطاء وانسراق الانوار وهتك الستار
 وظهور الاسرار وبروز الاحرار ينبغي مثلك ان
 يسابق الابرار ويسعى في اعلاء كلمة الله ونشر
 نجات الله وتعطير شام اجابا الله واجابا
 النجوس الميعة بنجى الحيات وانوار الآيات
 البينات لعرك ليو تفك ربك باليد البيضاء

وؤيدك بشعبان بهمين قد قضت الايام ومضت
 الأعوام وضاعت الاوقات وتعلكت كأس
 الحيات فاعتقم الفرصة في هذه الايام واشرق
 في زجاجة الابهال انوار الهداية الكبرى والظلمة
 العظمية ليحلك الله آية ماهرة ساطعة اتق الحمود
 وراية مشاهرة على جيل التعزير والبهائم عليك مع ع

هو الله

ان منا جوارا بر نفسى كمال لفتوح وابهال بجوانه بسبب
 روح وريحان قلب من عبده كردد وحكم لافاست وارد

هو الابهال

الهي الهى اتق البسط اليك الكف التصريح والتبشير
 الابهال واعقر وجهى تبرا بسبب عشبة لقد تست عن كذا

اهل السماوات والمنوعات من اولى الالهاب ان ننظر الى
تعبك الخاضع الخاضع باب احدتيك بطغات عين
رحمتك وتغفر في سبار رحمة صدائيتك اى رب
انه عبدك البائس الفقير ورقيتك الامل المتوسر
الاسير بمنزل اليك ومتوكل عليك متضرع بين يديك
يناديك ويناجيك ويقول رب ايدني في فدتك اجبتك
وقوني على عبودية حضرتك وتوحيهني ابوا
التعبه في ساحة قديمتك والقبل المملوك عظيمك
وتحققى بالفناء في فناء باب الوبييتك وحقى على
المراطبة على الانعام في رحمة ربوبيتك اى رب
استغنى كائس الفناء والبسنى ثوب الفناء وغرقنى
في بحر الفناء واجعلنى عياراً في حمر الاحياء واجعلنى

الاسير بمنزل اليك ومتوكل عليك متضرع بين يديك
يناديك ويناجيك ويقول رب ايدني في فدتك اجبتك
وقوني على عبودية حضرتك وتوحيهني ابوا

فداء للارض التي وطئتها اقدام الاصفياء في مسيلك
يارب الغرة واليا اكننت الكرم الرحيم المتعال
هنا ما نيا ديك به ذكالت العبد الكبور والاصل اى
رب حقق آماله ونور اسرار وامنح صدره وادد مصيبه
في فدتك امرك وعبادك اكننت الكرم الرحيم اليتيم
واكننت الغرير الردف الرحمن ع غ

الله ايهى

اى منادى شياق وملكك ينبغي هذا المعام الكريم
تالله اكننت يفتحك من هذا المعام الرفيع والشان العظيم
الملاكمة المقتربين فبتت قديمتك وشد عضدك
وافتح شفقتك فماد بعبدتي العقبه المقدسه التي
نرت لها الوجوه والشموس والنجوم والملوك والملوك

کامله الله عن قرب شخصت الاعناق و ذلت الرقاب
و خفت الاصوات تحقق يابد قل سيرة في الارض
فانظر وكيف كان عاقبة الملكة بين صدر امر تبه تجر
کشته و مشهور و واضح کرده با وجود این باز سهو و خطا
مینمایند و ضبط و لسان میکنند قدری با بد اهل فتور
قرآن تلاوت نمایند و وقت در مصص قرون اولی کنند
و در آیه مبارکه چند مینا لک مهر دم من الا خراب فکر
نمایند تا منظر لیل تید گزاد کشی کرده آنکه الله آن شیخ
روشن محبت الله در شبستان هند و تمان بانوار نبوت
در سحر چنان باز ذقت که آن جمعا بمبارک شیخ شد
خضر سب بارقه تا نیکه را چون انوار سحر شتر مینی و
آیات نصرت جمال غنیب را شرح و شتر مینا بهره

کنی آمینک ملوکت ابی شوی و نغز یا بشری بر آری
ذواله و حنین تجتبین شوی و امتاز ذالایوم آنها لطیف
ملاحظه کنی باری کمر همتر ابراهیم کلمه الله بر بند و خصف
تقدیس امر الله و نعت کن و مجمع روح نیان را در این
سامان چنان کرم کن که صوت کبیر و تملی شس مجامع
طرا و انکار رسد و آهنگش تو حدیث مسامع اهل ملکوت
ابی و اصل کرد و المهاک علیه دعا کتر ثابت ع
المشاق بقوۃ نیر الافاق ع

هو لایحی

قد اشرق انوار الا شروق لوطی لقا
مدار ترض الله آو من اشبه المبارکة فی لور سینه
لوبی للسامعین قد علطت الابرار ج من فحاک الله

سوله لوح مبارک حضرت موط الورد ارباب
الکلیس له الغیر بکجه لر معان اجبر امر کجا
در فتوغراف تعقی فرمودند

براند جناب زائر گاه ای که عید بهایه الاهی
براند

ای طائف مضاف مضافه
دست نیاز بدرگاه
خداوند بلندکن مساجات نما که ای بی مانند پرکن
دستایش تره شایان و سزاوار گزشتی خاک را
پرورش دادی و بریزش نیان غایت چون لؤلؤ
نلله در آغوش صدف رحمت تربیت فرمودی و
بر شد و بلوغ رساندی و سجع و جگر کشیدی و
بش براه هدایت کبری دلالت فرمودی و در ظل
منتهی مادی دادی و بر عهد و میثاق اله ثابت
و راسخ در گشتی و بلوات مضاف مضافه خائز فرمودی
جسبع این الطاف را من هان استحقاق شایان

در ایگان نمودی ای یزدان مهربان حال آنکه
اشارات حفظ نما و از جنود و شهبات صیانت فرما
از تند باد امتحان و قایم کن و از لوفان آفتابان
حمایه فرما چه که حقیقت و موجودی عین و غایت
منفوق گردد و دروغ غلطی هم بلطف عینت تراب
سقیم شود رحمت نامو بیت بخش صیانت کن
انگانت الحافله الکریم
ع ح

هو الابی

ای اسمعیل حیل جمع یاران الهی باید فریخ
الهی باشند یعنی جسبع ششون نموشن را خدا و
قربان جمال یزدان نمایند تا بمقام خواجه
که قربان گاه آینه است فائز گردند و آن ترک

هو الابی
عید بهایه الاهی

اراده و رضا و خواهش نمود و عبودیت بندگان
 جمال ایمنی روحی لاجنانه الفداست چه که ذات
 احدیش محض از عبودیت عالم بشریت است
 و حق از رفیت ما و ن است پس باید بعبودیت
 بندگانش پرداخت که عین عبودیت اوست
 چون مشاهده این مقام در محفل مایان جلوه نماید آنجا
 و اتفاق و یگانگی و وحدت اصلیه چون محبوب
 یکتا زنج کشاید و عرض جمال نماید پس بگو ای مایان
 رحمت و وقت اتحاد و اتفاق است و زمان
 یگانگی و آنرا کی بیکدیگر مهربان باشید و محبت
 همدیگر پردازید اول خادم ششم منم اول غلام
 ششام قسم کمال قدم روحی و ذائق و کسب شوق

لُجَانَةُ الْفِدَا که رویم بنور خدمت کستان حق
 روشن و شام نجات محبت مایان موعود بهست
 آمل و اورزیم این است که بخدمت یک یک
 از دوستان پردازم این است نیزان و آ
 علیکم خ ع

